Nummer 240 | maart-april 2024 | 42ste jaargang | € 7,95

SLAGWERK KRANT

WWW.SLAGWERKKRANT.NL

ESNS 24

RUBEN SIEBEN BIJ JULIA SABATÉ

André Kemp

'Ik zeg altijd: rock moet funken en funk moet rocken'

MENSEN **Greg Hutchinson • Fred Aching**
Ties Voskamp (ESNS 24) • **Ruben Sieben** (ESNS 24)
Mike Portnoy (bij Dream Theater) • **Stef Broks** (bij Textures)

SPULLEN **Meinl Pure Alloy Extra Hammered** bekkens
Tama 50th Anniversary Mastercraft snaredrums
Exclusive drums • **Istanbul Agop Traditional** nieuws

EN VERDER **Winkelbezoek** De Slagwerkplaats
Eurosonic Noorderslag 2024 verslag & interviews

Marco Minneman
The Aristocrats en solo
'Odd meters kunnen prima grooven'

BP 8 710966 173015 00240

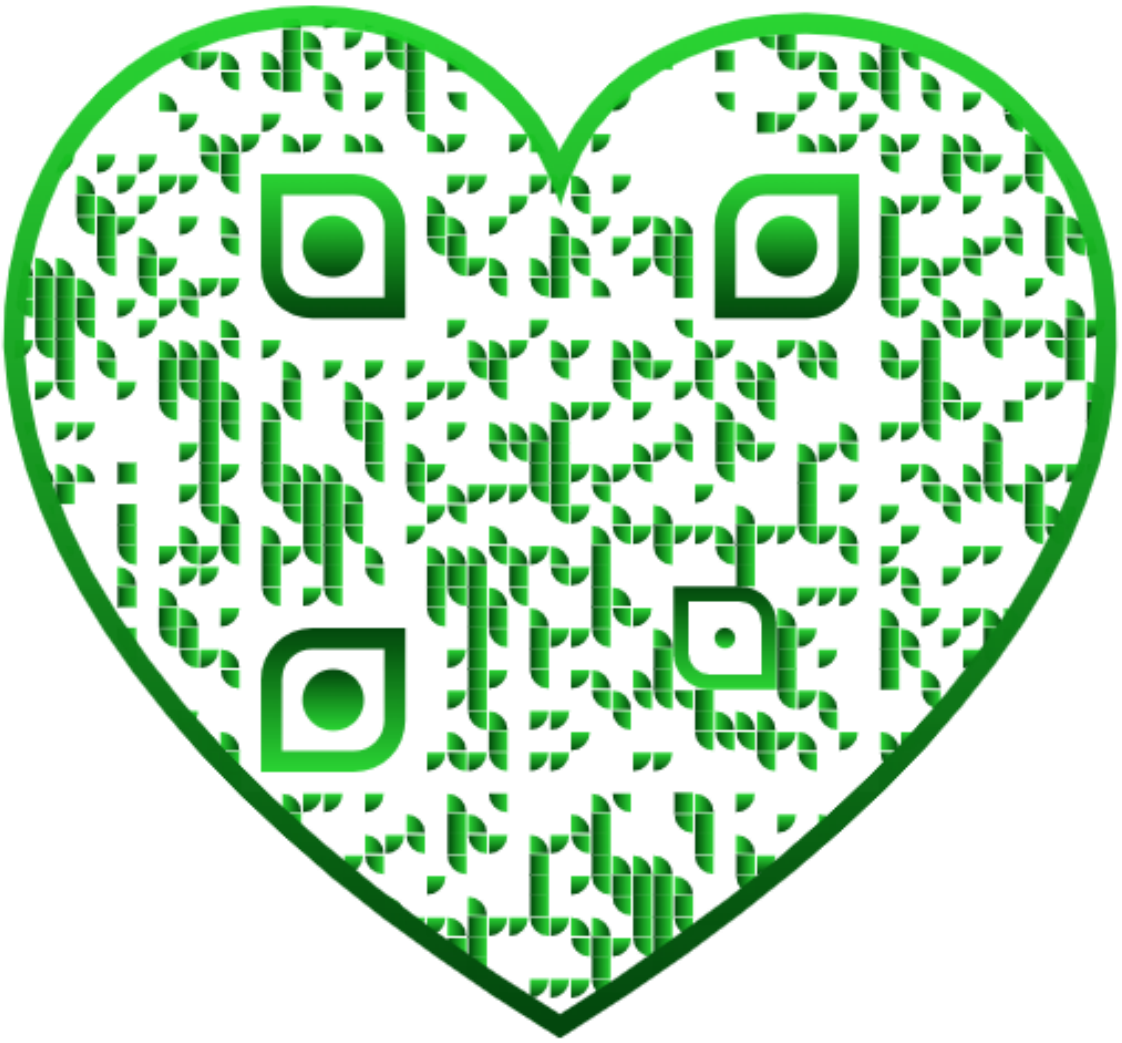

50

TAMA®

1974-2024

SUPERSTAR REISSUE

ROSEWOOD
STEEL
ARTWOOD
THE BELL BRASS

MASTERCRAFT SNARE DRUMS

STARCLASSIC MIRAGE

PSYCHEDELIC RAINBOW

CORAL SWIRL

IRON COBRA MARBLE

tamadrums tamabenelux TAMAofficial officialtamadrums tamabenelux @TAMAofficial

TAMA®

COLORTONE™

YOUR SOUND IN COLOR

Vicky-O'Neon

STUNNING VISUAL APPEAL WITH POWERFUL PROJECTION, TONE AND DURABILITY, FEATURING REMO'S SKYNDEEP® IMAGING TECHNOLOGY. AVAILABLE IN SIX COLORS FOR EMPEROR® TOM SIZES 8"-18", POWERSTROKE® 77 SNARE SIZES 13", 14" AND POWERSTROKE® 3 BASS BATTER AND RESONANT SIZES 18"-26". IDEAL FOR ALL PLAYING APPLICATIONS.

REMO®

remo.com

Exclusive distribution EMD Music

42ste jaargang • nummer 240
maart-april 2024

Een uitgave van:
Keijser 18 Mediaproducties bv
Atlantisplein 1
1093 NE Amsterdam
tel. 020 675 5308
info@slagwerkkrant.nl
www.slagwerkkrant.nl

Hoofdredactieteam:
Bouke Bijlsma (algemeen hoofdredacteur),
Dennis Boxem (hoofdredacteur tests),
Erk Willemsen
Overige redactieleden: Mark Eeftens,
Hugo Pinksterboer
Eindredactie: Bouke Bijlsma m.m.v.
Tineke van Brederode
Vormgeving: Marcel Willemsen en Caia Veenstra
Fotografie: Reinout Bos, Dennis Boxem,
Rob van Dalen, Fred van Diem
Uitgever: Erk Willemsen
Sales en marketing: Ronald Willemsen
Sales: Keijser 18 Mediaproducties, ads@k18.nl,
tel. 020 675 5308
Ronald Willemsen, Ollie Schmitz, Erk Willemsen
Slagwerkkrant.nl: Musicpublishers - Klaas Jan Stol
Boekhouding: Ellen van der Star
factuur@slagwerkkrant.nl

Vaste medewerkers: Sin Banovic, Mirjam Berendse,
Martijn Bosman, Stef Broks, Fred Cohen,
Wouter Dielesen, Olaf Fase, Coen Hagenaars,
Maarten Hartog, Jean-Paul Heck, Steven Leijen,
Rick Lieffering, Winnie Mensink, Han Neijenhuis,
Jimmy van den Nieuwenhuizen, Kevin Pasman,
Danny Rombout, Pieter Sabel, Michael Schack,
Ellen van der Star, Tim Vermulst, Bram de Visser,
Dick de Waal, Kim Weemhoff, Rienk Wopereis,
Cesar Zuiderwijk

Aan dit nummer werkten verder mee:
Gertjan Essenstam, Stijn Gruisen, Sietse Huisman,
Paul Scheepmaker, Stuart Williams

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media Meppel
Distributie: Betapress voor boekhandel en kiosk.
Slagwerkkrant is ook in de betere muziekhandel
te verkrijgen.

Niets uit deze uitgave mag op enigerlei wijze worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.
SLAGWERKKRANT ISSN: 0168-339X

SLAGWERKKRANT VERSCHIJNT 6X PER JAAR
Neem een abonnement:
muziekmagazines.nl/slagwerkkrant, of
abo@slagwerkkrrant.nl, of bel +31 (0)20 675 5308
Graag bij alle correspondentie naam, adres, en mailadres vermelden
• Losse edities € 7,95
• Proefabonnement (2 edities) € 12,50
• Jaarabonnement (6 edities) € 39,90
• Tweejaarabonnement (12 edities) € 71,90
NB: Binnen Benelux geen verzendkosten; buiten Benelux los nummer € 2,-, en jaarabonnement € 12,-
Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen, en speciale aanbiedingen:
muziekmagazines.nl/slagwerkkrant
• Digitale editie via Readly.com

Abonnementenadministratie:
Ellen van der Star, Mirjam Berendse,
abo@slagwerkkrant.nl, 020 675 5308

VOLGENDE EDITIE
Het volgende nummer van Slagwerkkrant (SWK 241, mei-juni 2024) ligt 25, 26 of 27 april in de bus en is vanaf 26 april verkrijgbaar bij kiosk, muziekwinkel en boekhandel, en als digitale editie via Readly.com

OP DE OMSLAG
André Kemp (foto Irene Snijders)
Inzet: Ruben Sieben (foto Dennis Boxem)
Inzet: Marco Minneman (foto Jon Luini)

SLAGWERKKRANT 240

MAART-APRIL 2024 • 42STE JAARGANG

Redactioneel

Toen ik een 15-jarig jochie was en voor het eerst echt drumlessen ging volgen, stapte ik zoals velen begin jaren 90 de drumschool van Hans Cleuver binnen. ‘Cleuf’ had een neus voor goede drummers en als je kijkt naar de waslijst aan drummers die daar de eerste stappen van hun carrière zetten, dan weet je dat de man iets goed deed. Bij Cleuver kon je op zondag vaak twee ‘gouwe gasten’ tegenkomen die in die tijd zo’n beetje bij het meubilair van de school hoorden. Eentje met de lange haren van een rocker; de andere met het kapsel strak in model. Op zaterdag was er natuurlijk tot in de late, late uurtjes gespeeld en op zondag was het soms wat moeilijk op gang komen. ‘Brak’ is het woord dat ik zoek. Die langharige rocker was Oscar Kraal. En die ander? André Kemp. Oscar en Hans zijn ons helaas beide ontvallen. Ze stonden met regelmaat in ons blad en we missen ze allebei verschrikkelijk. André hadden we nog nooit in Slagwerkkrant. Daar kunnen we heel lang omheen draaien, maar feitelijk was het er gewoon ‘niet van gekomen’. Ik ben dan ook heel blij dat we dat in deze editie eindelijk goed kunnen maken. De strakke haren van destijds hebben inmiddels al heel wat jaren plaats gemaakt voor wat meer rock ’n’ roll, maar ergens in mij zit nu een 15-jarige met een grote grijns op zijn gezicht.

Dennis Boxem
Dennis@slagwerkkrant.nl

INHOUD

Interviews & features

20 André Kemp
Voor de drummer met Scheveningse roots is drummen geen hogere wiskunde: ‘Maar het is toch fijn als je het optellen, aftrekken en vermenigvuldigen goed beheerst.’ André Kemp is vaste *hired gun* bij Amerikaanse West Coast-helden Venice, waarmee hij dit voorjaar door Europa tourt. ‘Dan zit ik volledig in de muziek, dan leef ik het liedje.’

24 Marco Minneman
Afgelopen december kwam zijn zeventiende soloalbum uit, en als deze Slagwerkkrant op de deurmat valt, kun je genieten van alweer het vijfde studioalbum van zijn vaste band The Aristocrats. ‘Het is bijna té veel, haha, maar ik heb ook niets anders te doen. Ik ben muzikant.’

Eurosonic Noorderslag 2024
28 Showcases fotoverslag
30 Ties Voskamp bij Cocobolo en Chica Chica, interview
32 Ruben Sieben bij Julia Sabaté, interview

36 Greg Hutchinson
Jazzdrummer Greg Hutchinson heeft een indrukwekkend cv opgebouwd: van Betty Carter tot John Patitucci, en van Roy Hargrove tot Michael Brecker. Essentieel is de klik met de bassist: ‘Uiteindelijk moeten we samen dansen zonder op elkaars voeten te staan.’

40 Fred Aching
Jaarlijks reisde de Peruviaanse rocker naar Californië voor lessen van topdrummers als Glen Sobel en Thomas Pridgen. Nu speelt Fred Aching met bands als Kings Of Thrash en Dead Groove; metalpower van Lima tot L.A.

Tests

44 Exclusive drums
48 Tama 50th Anniversary Mastercraft snaredrums
52 Istanbul Agop Traditional nieuws
54 Meinl Pure Alloy Extra Hammered bekkens
56 Importeurs & reacties

En verder

6 Opmaat met o.a. Productnieuws, Mike Portnoy, Stef Broks, David Garibaldi
39 Tama 50th Anniversary Celebration vooruitblik
42 Winkelbezoek De Slagwerkplaats (Usquert)
65 Martijn Bosman column

Cursussen

58 Cesar Zuiderwijk/Olaf Fase deel 137, HAVOdiddles klas 1
59 Mark Eeftens Spelen deel 133, Chris Turner

Service Station

60 Slagwerkkrant Events met o.a. Drum3Daagse 2024, *Naakte Waarheid*, Drumpraat
63 Abonnementen, info en aanbiedingen

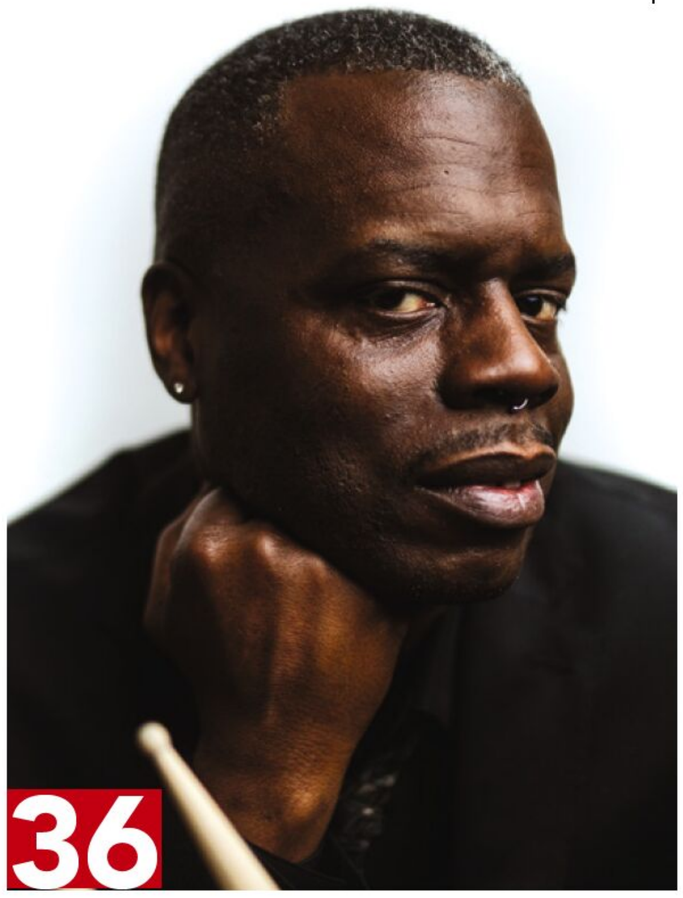

Stagg nieuws

Stagg geeft de Myra-serie een flinke update. De normale Myra's zijn voorzien van een frisse nieuwe look en bijpassend logo. Naast de gewone myra's zijn er nu ook ongeschoren Raw-varianten.

staggmusic.com

Yamaha HHS9-D

Yamaha heeft de designers van de high-end FP-9 pedalen losgelaten op het ontwerp van een hihatpedaal. Het resultaat is de HHS9-D, een pedaal met een directe link tussen voetblad en trekstang. Het twee-benige hihatpedaal is extreem verstelbaar, maar heeft ook een interessant trucje voor de dubbele-bassdrumspelers. De benen kunnen namelijk platgeklapt worden aan de zijkant van het hihatpedaal. Daardoor kun je hem beter tegen je tweede bassdrum aan plaatsen. De prijs van het pedaal is pittig: hij staat voor € 549,- in de catalogus.

yamahadrums.com

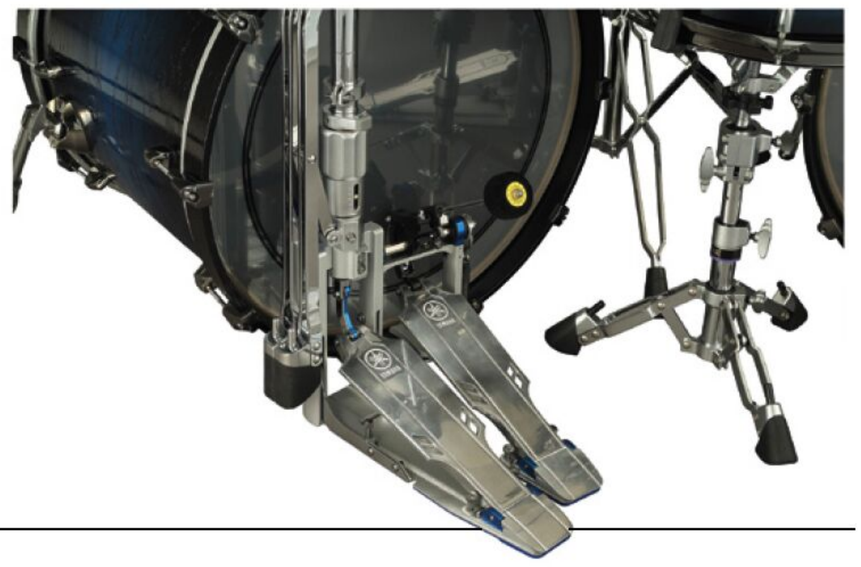

Tama nieuws

Januari is traditiegetrouw de NAMM show-maand, maar de eerste échte *post covid* NAMM show bleek op drumgebied een hele rustige. De nieuwtjes op deze pagina werden allemaal in de afgelopen maanden geïntroduceerd, maar de meeste grote merken lieten op de NAMM show verstek gaan. Grote uitzondering was Tama, dat groots aanwezig was met natuurlijk alle aandacht voor hun 50th Anniversary. Wij maakten begin januari echter al een video met al het grote nieuws dat het merk voor z'n 50ste verjaardag introduceerde. Check die video op onze website, bekijk de aankondiging van hun grote event in Nederland (20 mei Schouwburg Amstelveen) op pagina 38, en lees vooral onze test van de nieuwe snaredrums die werden geïntroduceerd vanaf pagina 48.

tama.com

Slagwerkkrant.nl/swkplus

Dennis Boxem introduceert al het Tama 50th Anniversary-nieuws

DW Design Aluminium

DW introduceerde twee nieuwe aluminium snaredrums in de Design-serie. Beide hebben een gewalste 1mm dunne aluminium ketel met twee kralen er in gefelst. Natuurlijk hebben ze de van DW bekende features zoals het MAG snarenmechaniek en de van extra fijn draad voorziene True Pitch spanranden. De afgeronde, geperste spanranden zorgen voor een open klank en ook de dunne ketel geeft een wat rondere klank dan de dikkere aluminium ketels uit de Collectors-serie. Je hebt keuze uit een 14"x5½" en 14"x6½" snaredrum.
dwdrums.com

Ludwig Vistalite en Classic Oak

Ludwig introduceerde op de NAMM show een nieuwe kleur in de Vistalite-serie: paars. De set heeft dezelfde 6mm acryl ketels als de andere Vistalites. Je kunt kiezen uit de set-ups: Fab, Probeat en Zep, waarbij de laatste natuurlijk de gekozen maten van John Bonham zijn. Ook in de Classic Oak-serie zijn er drie nieuwe finishes: Brown Burst, Blue Burst en Green Burst.
ludwig-drums.eu

EFnote Mini

EFnote komt met een extra kleine versie van hun elektronische kits: de EFnote mini. De set heeft een eigen module met dedicated software voor de kleine set. De pads zijn kleine drums, net zoals de minikits die de laatste jaren populair zijn. Je hebt een 14" bassdrum, een 10" snaredrum, een 8" tom en een 10" floortom. De hihatpad is 12", de bekkenpad is 16" en er is nog een 8" splash. Ondanks de kleine maten ziet de set er toch uit als een akoestische kit, en dat maakt hem ideaal voor drummers die weinig vloeroppervlak hebben (de set past binnen een vierkante meter) en jonge drummers die nog een flink stukje moeten groeien.
ef-note.com

Gewa Gretsch

Productnieuws waar je mogelijk wel of niet iets van gaat merken, maar dat zo opmerkelijk is dat we het toch even noemen: Het Duitse Gewa, importeur van onder meer Paiste en Gretsch, neemt per direct de verantwoordelijkheid voor de productie en wereldwijde distributie van Gretsch drums over.
De Amerikaanse Gretsch kits blijven gewoon door dezelfde mensen in dezelfde fabriek in Ridgemont gemaakt worden, maar de Duitsers zijn nu eindverantwoordelijk.
gewamusic.com, **gewadrums.com**

Yamato - Hinotori, The Wings Of The Phoenix

'We've gotten back up again and again'

Yamato, the drummers of Japan, komen met een nieuwe show waarmee ze in april en mei 24 keer in de Nederlandse theaters staan. Fotograaf **Hiroshi Seo** maakte een mooie fotoserie die een treffend beeld geeft van de essentie van deze slagwerkgroep: kracht en spiritualiteit, traditie en ontwikkeling, beheersing en jeugdige overmoed, Japanse wellevendheid en onbeschaamd veel taiko drums, waaronder een paar hele grote! Sinds de oprichting in 1993 in Asuka-Japan reist Yamato de wereld rond (ruim 4.000 concerten in 54 landen met meer dan 7 miljoen bezoekers). Bijzonder is de combinatie van traditie en moderne invloeden, bijvoorbeeld de nadrukkelijke rol van vrouwelijke drummers, die zeker in hun begintijd revolutionair was (zes jonge vrouwen en zes jonge mannen deze tour). In *Hinotori, The Wings Of The Phoenix* beelden de spelers met hun energieke instrumentbeheersing en overdonderende visuals het concept uit dat een ieder zich kan oprichten na een diepe val. *Even though we hit the mountain that rises high. Even slipped and fallen into deep valleys. We've gotten back up again and again.* Je kunt de hele fotoserie van Hiroshi Seo bekijken op SWKplus. Data van de volledige theatertour vind je daar ook.
yamatodrummers.com

Slagwerkkrant.nl/swkplus

+ • volledige fotoserie door Hiroshi Seo
• tourlijst

LEREN OP GEHOOR

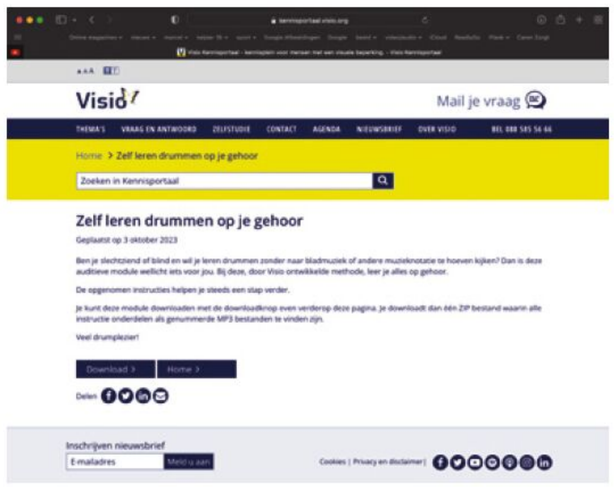

Op website Visio kunnen slechtziende en blinde mensen terecht met praktische vragen. Ook biedt Visio een Kennisportaal waar je bijvoorbeeld leert omgaan met computers/internet en Braille, maar er is ook de sectie 'Een muziekinstrument leren spelen op gehoor'. Wij gingen op onderzoek, en ja hoor: naast auditieve modules voor keyboards en gitaar bestaat er ook een cursus ***Zelf leren drummen op gehoor***. Via de site download je 68 audiofragmenten en leer je stapsgewijs de basics van drummen zonder naar bladmuziek of andere muzieknotatie te hoeven kijken. Nice!
kennisportaal.visio.org

ROACH EN DILLA DOCS

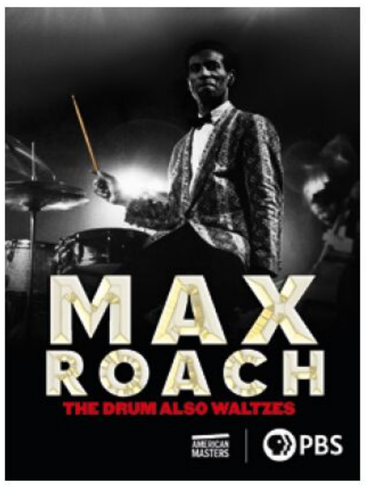

Op muziekdocumentairefestival In-Edit (11 t/m 21 april, Melkweg, Amsterdam) kun je naast een heleboel andere mooie en interessante muziekfilms de Nederlandse première meemaken van twee documentaires met een boeiend drumonderwerp: *The Legacy of J Dilla* (2023, Esther Dere, Christopher Frierson) en *Max Roach: The Drum Also Waltzes* (2023, Sam Pollard, Ben Shapiro). De titels spreken voor zich, lijkt ons. Meer info over het festival en de programmering vind je op de site hieronder. De kaartverkoop van de Nederlandse editie van dit internationale filmfestival start op dinsdag 12 maart. **nl.in-edit.org/nl**

Ayreon live met Ed Warby

Het is een fenomeen in de Nederlandse muziekwereld waar je alleen van lijkt te weten als je een insider bent, maar er zijn dan wel een héleboel insiders! De vijf concerten met een live uitvoering van Ayreon's album *01011001* verkochten in september 2023 moeiteloos vijf keer 013 in Tilburg uit. Niet gek als je kijkt naar de topnamen die mastermind (en gitarist) Arjen Lucassen uitnodigde om de complexe muziek van de iconische plaat uit te voeren – 'Mijn moeilijkste maar ook mijn favoriete album'. Denk alleen al aan gast-vocalisten als Simone Simons (Epica), Damian Wilson (Threshold), Anneke van Giersbergen, Jonas Renkse (Katatonia), Tom Englund (Evergrey) en Daniel Gildenlow (Pain of Salvation). *Backbone* van de megaproductie – onder leiding van toetsenist-producer Joost van den Broek – was natuurlijk de basisband met naast gitaristen Timo Somers en Marcel Coenen ook bassist Johan van Stratum en natuurlijk drummer **Ed Warby**. De vaderlandse metalmeester (afgelopen jaar eindigde hij op de tweede plaats in onze Slagwerkkrant Poll) liet nog maar eens horen waarom hij de first call drummer is bij dit soort muzikale kracht-metingen. Van de concerten is een livealbum getrokken, dat op 17 mei uitkomt bij Music Theories Recordings/Mascot Label Group. Check it out: *01011001 - Live Beneath The Waves* en bekijk op SWKplus de live video van de track *The Sixth Extinction*. (Bouke Bijlsma)

Dave Moreno bij Dickinson

Bruce Dickinson, piloot, presentator, degenvechter en charismatische frontman van Iron Maiden, lanceert op 1 maart zijn nieuwe soloalbum *The Mandrake Project*, gevolgd door een imposante wereldtournee met zijn liveband, bestaande uit gitarist Roy Z, bassiste Tanya O'Callaghan, toetsenist Mistheria en drummer **Dave Moreno** (bekend van onder meer Puddle Of Mudd en tevens drummer op Dickinson's album *Tyranny Of Souls* uit 2005). Je ziet het gezelschap voor het eerst tezamen in de official video van tweede single Rain On The Graves (check YouTube). Liefhebbers van ronkende metalromantiek kunnen ook vast kijken naar de bijbehorende serie stripverhalen in de reeds gereleasde *The Mandrake Project Comic Vol.1*. Voor livemuziek verwijzen we naar de tourdata (zie site), waaronder 28 mei, 013, Tilburg; 29 mei, De Oosterpoort, Groningen; 21 juni Graspop Metal Meeting, Dessel (B). En check Dave Moreno, da's een rockdrummer van stavast. (Bouke Bijlsma)

V.l.n.r. Tanya O'Callaghan, Mistheria, Bruce Dickinson, Roy Z, Dave Moreno

Liefs Leed

Groot

Het krukje is best hoog, maar ze kan goed bij de pedalen. Ze speelt nu al een paar jaar mee met het leerorkest. De andere kinderen in het orkest spelen saxofoon of trompet of zoiets. Zij niet. Zij drumt. En vandaag is het concert. Het orkest speelt allerlei nummers. En bij het laatste nummer speelt zij drumstel. De jongen die bij het vorige liedje drumstel speelde is al vijftien. Daarom staat de kruk nog wat hoog. Hij speelt nu pauken. Maar zij kan overal goed bij. En ze kan de dirigent goed zien. Hij steekt z'n duim naar haar op. Zij steekt haar ene stok omhoog. De zaal is vol.
De dirigent draait zich om naar het publiek. Hij zegt in de microfoon: 'Zo, dames en heren, alle muzikanten zitten weer op hun plaats. En we sluiten dit concert af met een fijn arrangement van: *Call Me Maybe*. Inderdaad, dames en heren, nu eens een modern liedje.' Nou ja, modern, denkt ze, toen was ik nog geeneens geboren. Maar ze zit er klaar voor. Ze heeft de bladmuziek naast zich staan. Die kan ze best lezen, maar dat hoeft niet. Ja dûh. Ze kent het natuurlijk allang uit haar hoofd. Ze heeft het al maanden geoefend op haar eigen drumstel thuis. Zo vaak dat dat mamma wel eens zei: Doe je ook eens een ander liedje, schat? De dirigent telt af, en ze slaat op de snare, twee keer *takkedakketakkedakke*. Dan een paar maten rust. Daar geeft de dirigent de volgende inzet al aan: een tijdje alleen de bassdrum. En dan het popritme. Ze speelt aandachtig. Alle bekkenklappen komen precies op tijd. Gek, alles klinkt toch een beetje anders dan in het repetitiegebouw. En de tijd gaat ook sneller, lijkt het wel. Daar is de laatste *takkedadakkeda*, en de eindklap. Ze zijn alweer klaar! De dirigent laat iedereen opstaan voor het applaus. Ze duwt de kruk achteruit en verdwijnt bijna achter het drumstel. Maar haar lach blijft zichtbaar.
Op de tweede rij zitten haar ouders. Een buur-man zegt, al klappend: 'Goeie drummer zeg, jullie dochter! Dat wordt vast een hele grote.' De moeder glimlacht: 'Wie weet. Maar we hopen vooral: een hele blije.'

Maarten Hartog

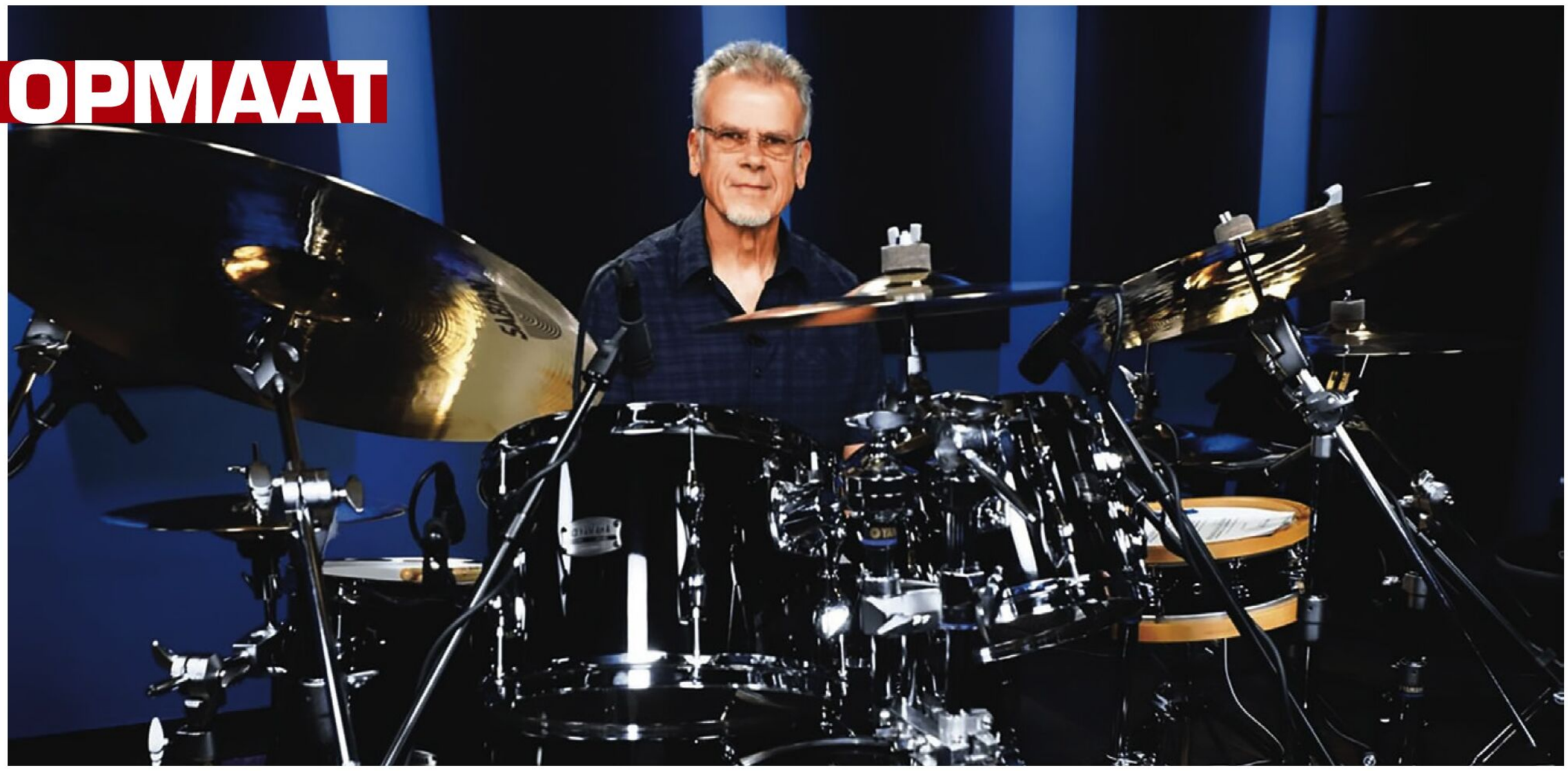

David Garibaldi stopt bij TOP

Tower Of Power in de seventies

David Garibaldi, de iconische drummer van funksoulband Tower Of Power, heeft begin januari op de socials van TOP zijn vertrek uit de band aangekondigd. De 77-jarige verklaart: 'Ik heb altijd gezegd dat ik het zou weten als de tijd was gekomen om deze *Million Gig March* te verlaten. Nou, dat gebeurde afgelopen juli, aan het eind van onze Europese tournee. Mijn lichaam vertelde het mij *loud & clear* en ik luisterde. Tegen de tijd dat ik op 18 december thuiskwam van de tournee van vorig jaar, wist ik zonder enige twijfel dat het mooi was geweest.'
Het is ook geen wonder als je bedenkt dat '*the hardest working band on the planet*' in 2023 ruim 180 dagen on the road was. Geen doen natuurlijk voor een pensioengerechtigde, al is hij nog zo kwiek. Dat van dat pensioen moet je trouwens ruim nemen. Garibaldi: 'Wat ik ga doen? Eerst ga ik met mijn vrouw ergens heen om te zonnen en te ontspannen, en dan kom ik thuis en ga ik weer aan de slag. Er is altijd veel te doen. Ik ben in geen geval "met pensioen". Ik zit gewoon niet meer in de tourbus. Ik kijk er erg naar uit om te zien wat het volgende project wordt!'
Wij ook! Naast TOP-drummer (ruwweg tussen 1970 en 1980, en tussen 1998 en 2023) is Garibaldi ook een gezien clinician en educator. Hij schreef talloze boeken en nam dvd's op over zijn uit duizenden herkenbare stijl. Op Drumeo.com kun je talloze educatieve video's van David Garibaldi checken.
Vele topdrummer, waaronder Thomas Pridgen, Shiela E en Adam Deitch reageerden direct in de comment section, om hulde te brengen aan Garibaldi. Questlove van The Roots schreef bijvoorbeeld: '*Sir. You have changed all of our lives. You taught us the scrolls, we (I) will share the recipes and do you proud. You are literally the best.*' (Stuart Williams)

De diepte in met King Gizzard

Dit gezelschap uit Australië – volledige naam King Gizzard & The Lizard Wizard – is een bijzondere band die ontzettend veel optreedt en soms vijf albums per jaar uitbrengt in verschillende stijlen. De ene plaat bevat snoeiharde metal, maar folk, fusionjazz, synthpop en garagerock komen ook voorbij. Ons viel het nummer *Catching Smoke* op, verschenen op het album *Butterfly 3000* in 2021. Het klinkt een beetje elektronisch met bijna naïeve, oosterse melodielijnen en vrij simpele ritmes en fills. Zei ik simpel? Als je goed luistert, hoor je dat het schema loopt over drie 4/4-maten, gevolgd door een 3/4- en een 3/8-maat. Opgeteld een riff over 33 achtsten en ja dat zijn dus ook drie riffs van 11/8. Oef! De drumpartijen van **Michael Cavenagh** zijn hier niet echt moeilijk, behalve dan wanneer de linkerhand elke drie achtsten op tom 1 slaat en de bass en floortom daaronder de riff in 11/8 volgen. O ja, de zang gaat er vaak in 5/8 overheen! Het bizarre is dat het nummer grotendeels vrij simpel klinkt, maar dat er onder de motorkap dus allerlei behoorlijk ingewikkelde dingen gebeuren! Ene AJ schreef op internet een partituur en een pagina's lange verhandeling over alles wat er in dit nummer ritmisch gebeurt. De link en partituur vind je online op Slagwerkkrant Plus. (Mark Eeftens)

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- King Gizzard & The Lizard Wizard - *Catching Smoke* (official video)
- *Catching Smoke* partituur
- link naar analyse door AJ

Sleep Token's II

Drumeo Awards 2023

Op 26 januari was er een avondvullende videostream (anderhalf uur) op YouTube, waarin educatief drum-platform Drumeo.com de winnaars presenteerde van hun populariteitspoll voor het jaar 2023 (met bijna een miljoen stemmers!). Je ziet alle winnaars, die ook allemaal kort aan het woord komen in een (soms ludieke) videoboodschap. Uiteraard kun je die videostream zelf gewoon terugkijken, dus we willen niet te veel verklappen, en op Drumeo.com zelf kun je ook alle winnaars checken. We beperken ons hier tot een paar resultaten die eruit springen. Natuurlijk de Drummer Of The Year Award, volgens Drumeo hun belangrijkste categorie. De winnaar is iemand die wij ook graag eens in ons blad zouden willen hebben: de mysterieuze gemaskerde drummer van Britse metalrockband Sleep Token; hij heeft dan ook geen naam, maar een nummer: II. Ook opvallend was Roni Kaspi (o.a. Avishai Cohen), die de award voor Jazz Drummer Of The Year wegsleepte voor de neuzen van kandidaten als Brian Blade, Kendrick Scott, Antonio Sanchez en Yussuf Dayes. Indrukwekkend! De prijs voor Drum Performance Of The Year ging naar Travis Barker voor zijn drumwerk tijdens het reunion concert van Blink-182 in originele bezetting @Coachella festival in 2023. Mooi als afsluiter is de reactie van **Steve Jordan** als winnende Soul Funk Drummer: 'De categorie heet dan misschien "Soul Funk", maar ik speel alles hetzelfde: recht uit het hart. Ik dien het liedje, dat is mijn missie, dus blijven grooven, allemaal!'

Slagwerkkrant.nl
Drumeo.com

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• videostream Drumeo Awards 2023

Cahang de Belgische omhangcajón

Een bijzonder instrument uit België. Matty Ulenaers uit Ekeren (B) maakte voor zijn cajónspelende zoon Ward een cajón die hij om kon hangen. Natuurlijk bestond al de Move Box van Schlagwerk, ook een cajón die je om kunt hangen, maar volgens Matty waren er nog wel wat praktische en klankmatige verbeteringen mogelijk. Hij draaide zijn omhangcajón een kwartslag, zodat je hem horizontaal bespeelt in plaat van verticaal. 'Het voordeel hiervan is dat je tijdens het spelen veel mobieler bent; het instrument hangt niet meer voor je benen en met deze vorm heb je ook een veel groter speelvlak, waardoor je meer kleurnuance kunt creëren tijdens het spelen.' Slagwerker Kobe Proesmans schrijft op Ista: '*A brillant professional sounding instrument, easy and fun to play, and yes 100% ergonomic.*' Als je de video's checkt, ziet het bespelen er inderdaad relaxt uit, en de klank is behoorlijk overtuigend; vanwege het snarensysteem met vier apart verstelbare snaren, maar ook vanwege de open basklank: 'Wij hebben aan de achterkant een resonantieplaat gemaakt, zodat de bastonen niet gedempt worden. Deze constructie is verstelbaar, waardoor je het instrument naar je toe kunt kantelen voor nog meer speelcomfort.' Matty vroeg octrooi aan op zijn vinding en bouwde een website, waarop je meer info vindt en eventueel op aanvraag een exemplaar kunt laten bouwen. De prijs daarvan is vooralsnog pittig (zeker als je het vergelijkt met de Move Box): zo'n 875 euro. (Bouke Bijlsma)

cahang.be

Matty en Ward Ulenaers

The Preacher Men - Royal Flush

De muziek op onze *Release van de Week* op 26 januari behelsde een van mijn favoriete genres: Hammond trio's! Natuurlijk het geluid van het Hammond-orgel, de immer aanwezige bluesy ondertoon, de allesbepalende rol van de groove, maar ook de wonderbaarlijke tijdloosheid. In mijn oren klinkt een Hammond trio al sinds eind jaren zestig als het hipste wat ik ooit heb gehoord. Check dit nieuwe album van organist Rob Mostert, saxofonist Efraïm Trujillo en natuurlijk drummer **Chris Strik**. Over favorieten gesproken: Chris Strik! Wat een held. Chris is zo'n drummer die altijd een magische groove neerzet, zelfs als hij simpelweg met een brush over een vel veegt, een doodsimpele begeleiding neerzet of een losse klap op een tom slaat. Er gebeurt altijd iets; en dat is de magie die we zoeken. Mijn favoriet op het album is het mierzoete *Amen*; niet mierzoet vanwege de melodie of de akkoorden, het is zelfs geen ballade. Nee mierzoet omdat Chris hier een schaamteloos basic bluesshuffle neerzet die op een heel zoete manier de pas erin houdt, precies zo zoet als fijn is. Sorry, moet ik zelf weten… Lekker uptempo is titelnummer *Royal Flush*, en ook lekker chaotisch hier en daar. Natuurlijk pakt organist Rob Mostert lekker uit op zijn twee toetsenborden, terwijl hij de voetbas lekker laat doorlopen. Ik ben altijd onder de indruk van drummers die in dit soort settings de opwinding in de feel weten te houden, omdat een Hammond-bas nou eenmaal altijd minder pittig klinkt dan een echte snarenbas. In *Sweet Tooth* kan Chris lekker uitpakken met een funky groove in New Orleans-sferen, en doet hij zelfs een solo feature zonder een tel de groove los te laten. Het zou flauw zijn om te zeggen dat saxofonist Efraïm Trujillo zijn moment pakt in ballad *The Freedom Trail*, want hij pakt zijn moment in alle tracks. Het is mede zijn fijne jazzy toon en nootkeuze die overal de muzikale spanning erin houdt. Let ook op de fijne, lichte manier waarop Chris met niet dwingende bekken- en hihat-accenten de trage groove laat lopen en swingen. Over uitsmijter *Pacing* zeggen we lekker niks: laten we het erop houden dat Chris Strik de hoofdrol pakt. Nou ja, in mijn licht bevooroordeelde oren dan… (Bouke Bijlsma)

© Ben Houdijk

Froukje live op ESNS 2022 met links Julius van Eijs en achter de drums Jasper Samson

© Niels Knelis

Van Eijs, Ableton en drummers

In zusterblad Musicmaker 499 (maart-april 2024) staat een fijn interview met Julius van Eijs, Musical Director bij Froukje en S10, toetsenist, gitarist en Ableton backingtrack-specialist. Dit naar aanleiding van zijn Ableton-workshop op muzikantenconferentie No Man's Land. Auteur Gertjan Essenstam noteert de nodige tips & tricks van Ableton-guy Van Eijs over het gebruik van het programma in moderne popproducties (vooral op het podium), en daarnaast komt Van Eijs met een mooi inzicht over de rol van de drummer: 'Backingtracks gebruiken is zeker geen zwaktebod: het is een fantastische uitbreiding van de mogelijkheden die er zijn om een vette live show neer te zetten! Zo kun je bijvoorbeeld de vocalen à capella laten beginnen terwijl ze een akkoord of starttoon horen via de in-ears. De grootste bottleneck is dat je natuurlijk niet wilt dat je de click in de zaal kunt horen. Dus dat kan niet over floormonitors maar moet via in-ears naar de drummer. Iets wat met de meeste moderne interfaces en mixers geen probleem is. De drummer start via zijn Roland SPD de tracks in. Hij hoort het tempo en telt vervolgens af voor de band. De rest van de band hoort de clicktrack niet dus de drums zijn nog steeds leidend voor de band.' Waarvan akte. Je leest het volledige artikel in Musicmaker, of check het op SWKplus. (Bouke Bijlsma)

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• interview Julius van Eijs in Musicmaker 499 (maa-apr 2024)

Wouter in Hell Valley High

Natuurlijk spelen bijna alle schrijvers en medewerkers van Slagwerkkrant op de een of andere manier ook in diverse bands en projecten, en soms is het mooi om daar dan ook Slagwerkjournalistiekkundig gewag van te doen. Als er eigen werk wordt uitgebracht bijvoorbeeld. Onze metal-specialist **Wouter Dielesen** drumt sinds 2021 bij Hell Valley High, en de Utrechtse rockers hebben onlangs getekend bij Argonauta Records. Wij hoorden op de redactie al de vier tracks waarop deze deal is gebaseerd, en daar stonden we wel even van te kijken: goede songs, overtuigende vocals, lekker riffs en vooral opvallend creatief en vloeiend drumwerk van Wouter. Voor Argonauta koerst de band nu af op een full album dat ergens in de de tweede helft van 2024 moet gaan uitkomen. Eerste single *Blameless* kun je beluisteren via de bekende streamingdiensten en de video vind je natuurlijk ook op SWKplus. De band speelt naar eigen zeggen 'groove-driven heavy rock met de nodige punkrock-energy' en daar kunnen wij ons wel in vinden. Check Hell Valley High op Ista en Facebook, en we houden je op de hoogte. (Bouke Bijlsma)

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• Hell Valley High - *Blameless* (official video)

Hell Valley High met helemaal rechts Wouter Dielesen

DrummerMartijn - Drummers Of The Future *(C&M Music)*

Martijn Soeterbroek (DrummerMartijn voor vrienden) had al zijn lesboek *Drummers Of The Future* uitgebracht bij Concert & Marching Music, maar sinds december 2023 is er ook een volledig Engelse versie op de markt. Het boek is nadrukkelijk gericht op de 'Beginner', zo vermeldt ook de ondertitel, en de aanpak luidt in goed Nederlands: '*A practical method to kickstart your technique, coordination and creativity*'. Het idee is om in één boek alle basisaspecten van drummen te behandelen, zodat de enthousiaste beginner zijn muzikale avontuur kan beginnen zonder verschillende boeken nodig te hebben voor bijvoorbeeld grooves, fills, notenschrift en rudiments; het staat allemaal in dit boek. Leuk is dat bij de geboden grooves ook suggesties worden gegeven van bekende (pop)nummers waarop je ze kunt toepassen (en meespelen). Volgens hetzelfde concept is er ook een *DOTF* voor 'Intermediate' studenten. Ga naar de site van C&M voor meer info. **www.cmm-eu.com/dotf**

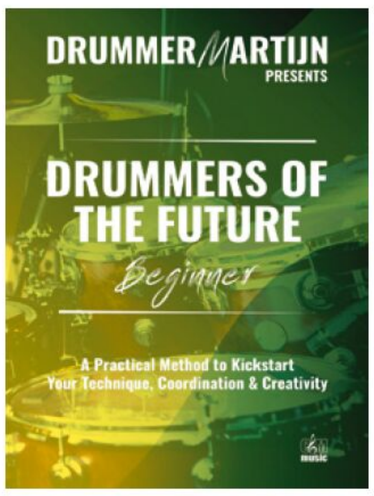

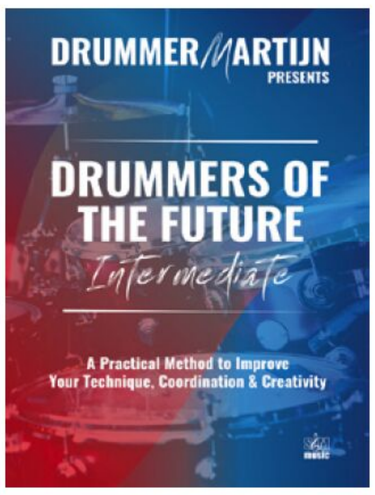

Stef Broks
Terug met Textures

Textures in 2024 met helemaal links Stef Broks

Een stilzitter is drummer Stef Broks nooit geweest. Hij is eigenaar van Het Popstation, een muziekschool met zo'n 300 leerlingen en 20 docenten in Utrecht die 10 jaar bestaat. Daarnaast geeft hij les op Metal Factory in Eindhoven en hij is leraar en stagebegeleider op Codarts. Er worden opnamen gemaakt voor zijn band Zeitwelle (waarin Broks leadzanger is) en als drummer speelt hij zijn tweede tour met een Dio Memorial-band. Typisch Broks: 'Qua time management ben ik misschien nog getalenteerder dan als drummer.'
Wij wilden natuurlijk meer weten over de wederopstanding van Textures. De band is weer bij elkaar, schrijft nieuw materiaal en gaat een tour doen die start op 9 maart in Eindhoven (Headbangers Parade met o.a. Meshuggah!) en speelt daarna zo ongeveer op alle belangrijke metal-festivals in Europa. 'We pikken echt de krenten uit de pap met onder meer Graspop (Belgie), Hellfest (Frankrijk) en Wacken Open Air (Duitsland). We spelen nu ook met Tool en die stond nog niet op ons lijstje'. Daarnaast is de band druk bezig aan een nieuwe plaat die waarschijnlijk later dit jaar zal verschijnen. Daar komen we tegen die tijd natuurlijk uitgebreid op terug.

Wat bracht jullie weer bij elkaar?
'We hebben er weer zin in; er is ruimte voor én er is weer inspiratie. Ik vind dat je alleen muziek moet maken als je wat te melden hebt en dat is nu (weer). Er zijn best wel wat bands langszij gekomen zoals Periphery, Animals As Leaders, en Tesseract. Ze borduurden voort op onze sound, haalden er elementen uit en deden daar wat nieuws mee. Dat is natuurlijk gaaf, maar het voelde best maf dat die bands dingen speelden die wij ook deden. We voelden ons minder relevant en wilden geen herhaling van zetten. De energie was een beetje op. We kregen in de jaren daarna wel vaak terug wat we betekend hebben voor andere muzikanten en bands. Da's mooi en we kregen daardoor ook weer moed om dingen op te pakken, maar de nieuwe plaat wordt natuurlijk wel anders en moderner dan we ooit geklonken hebben. We willen onszelf altijd weer opnieuw uitvinden en we vinden dat we nu weer wat te melden hebben. Maar laat ik daar pas over uitweiden als hij af is.'

Hebben jullie in de tussentijd contact gehouden?
'Niet met elk bandlid evenveel, maar we staan wel op heel goede voet met elkaar en ook met álle ex-bandleden. Met gitarist Bart werk ik samen, dus die zie ik natuurlijk vaak. In zijn studio in Tilburg werken we wekelijks aan de nieuwe plaat. We hadden in de afgelopen zeven jaar helemaal niets samen geschreven voor Textures en zijn de boel weer helemaal opnieuw aan het opzetten. Door de nieuwe optredens komen de inkomsten ook weer op gang en zo gaat de band weer draaien. In de tijd tussen de tien grote shows maken we plaat verder af. We starten op 9 maart met Meshuggah in het klokgebouw in Eindhoven. Onze band blijkt nog altijd betekenisvol; we kijken uit naar die shows!' (Mark Eeftens)
texturesband.com

'Je moet alleen muziek maken als je wat te melden hebt'

Gianna Tam en haar Latina Empire

Gianna Tam is al vaak voorbij gekomen in Slagwerkkrant. In 2018 stond ze op onze cover. Ze speelde in tal van formaties; van Drums United tot Arp Frique. Nu staat ze volop in de belangstelling met haar eigen band, waarmee ze 30 maart in Bimhuis Amsterdam haar derde album, *Latina Empire*, presenteert.

Ze heeft al heel wat muzikale terreinen verkend, met albums als *Make Me Smile* (2009) en *Polyphonic Heroine* (2013). Ze maakte zelfs uitstapjes naar Nederlandstalig met een aantal singles. Maar met *Latina Empire* lijkt Gianna Tam als een vis in het water. Als frontvrouw achter de timbales doet ze natuurlijk meteen aan Sheila E. denken, maar de muziek gaat dit keer veel meer de latinkant op dan E. ooit deed.

Gianna Tam & La Banda

Gianna doet op haar nieuwe album wat veel latin-artiesten in het verleden ook gedaan hebben: tophits uit de pop en soul in een superdansbare latinversie zetten. *Blinding Lights* van The Weeknd bijvoorbeeld, *Cold War* van Janelle Manae en *About Damn Time* van Lizzo, maar ook *Move On Up* van Curtis Mayfield en *I Wanna Be Where You Are* van Michael Jackson.

Met de productie in handen van haar vader, Lucas van Merwijk, en als engineer percussionist Juan Bulu Viloria in de Tam Tam Studio is er natuurlijk alle ruimte voor de percussie van Erik Larrea en Gianna zelf, en de drums van Urvin Doornkamp. Overige bandleden zijn bassist Samuel Ruiz, toetsenist Laura Beatriz en trompettist Chucky Cordero; live nog eens versterkt met vocalisten Ramon Mendeville en Poliana Vieira en Yiannis Marinos op trombone. In die formatie doet Gianna Tam & La Banda de albumpresentatie in het Amsterdamse Bimhuis op 30 maart.

Gianna Tam - Latina Empire (release 30 maart)
Gianna Tam & La Banda, 30 maart, Bimhuis, Amsterdam (albumpresentatie)
giannatam.nl @giannatam

Album

Michael de Miranda *Roots & Wings*

Percussionist Michael de Miranda kennen we nog van zijn prachtige boek *Blocos Afro*. De opnamen die we destijds van hem hoorden klonken als een klok, dus we waren benieuwd of dat op het nieuwe album *Roots & Wings* ook het geval zou zijn. Dat is gelukt, de muziek komt kristalhelder in een goed gebalanceerde, warme mix uit je speakers. De Miranda heeft zijn roots in Aruba, Suriname en Nederland. Voeg daar zijn onderzoek in Brazilië voor *Blocos Afro* en meer dan 30 jaar ervaring aan toe, en je krijgt een rijke mengeling van zeer diverse ritmes. Het knappe is dat De Miranda overal de balans bewaart en niet in de val trapt om de muziek vol te proppen met alles wat hem bezielt. Geen kakofonie van trommels en bellen dus, maar echte liedjes met mooie zanglijnen, sterke melodieën en harmonieën. Ook de blaasarrangementen zijn goed gedoseerd, dynamisch en niet zo heftig dat je na twee nummers aan de beademing moet. Dit smaakvolle geheel wordt natuurlijk gedragen door het comfortabele bed van percussie dat Michael eronder legt, ook we er goed gedoseerd en nooit overdadig. Al met al een prachtige plaat om naar te luisteren waarop het voor de breed georiënteerde drumsteldrummer ook nog eens goed meedrummen is! (Mark Eeftens)

COLUMN SCHACK

DRUMSTEL = HE/HIM/SHE/HER/THEY?

Het gaat soms wat harder dan een gedreven metaldrummer in een kleine betonnen repetitieruimte: genderneutraliteit en non binary naming komen nu ook de dagdagelijkse drumwereld ingerold. En ik merk dat niet iedereen echt kan volgen. Samen met zangeressen en gitaristen zijn er ook sommige drummers die zich als They willen laten aanspreken in plaats van She/Her of He/Him. Eerder 'old school' muzikanten proberen daar vanuit eigen religieuze of maatschappelijke overtuiging tegen te protesteren, maar uiteindelijk zullen ook zij zich aan de nieuwe 'pronouns' en maximale inclusie moeten aanpassen. Sommigen onder hen zijn trouwens nog niet eens rond met het in eigen kringen totaal uitroeien van racisme.

Ik begrijp in de huidige gendercontext niet die overlevende populariteit van drumcontest Hit Like a Girl. Ik heb er enkele jaren geleden reeds een column aan gewijd waarin ik stelde dat voor mijn part zulks eigenlijk niet meer zou moeten bestaan. Het verbergt immers ongewild de verdelende connotatie dat een Girl sowieso anders op een drumstel slaat dan een Boy.

Het is tijd om een 'O kijk, straf dat een meisje ook zo machtig kan drummen' als graadmeter voor de 'coolness' van pakweg een drumfestival te doen verdwijnen. Het zou verdorie de normaalste zaak van de wereld moeten zijn: relevante drummers, allemaal onder elkaar, of je nu man, vrouw, hetero, homo, lesbisch of non-binair bent. Zijn we daar als muzieksector nu écht niet voorbij? Ik heb nog de tijd van drumfestivals geweten dat een vermoeden dat een sterdrummer gay was een reden bleek om hem in sommige conservatievere landen niet bovenaan de roster te zetten. *I kid you not*.

Gelukkig zijn we ondertussen in een betere tijd beland, maar er is nog veel werk aan de winkel. Dat merk je dagdagelijks aan de seksistische reacties op clipjes van vrouwelijke of uitgesproken gay drummers. Zo las ik op de socials een comment dat stelde dat ze bij Dream Theater niet anders konden dan Mike Portnoy terug binnenhalen want: 'Mangini is ondanks zijn gezinssituatie eigenlijk behoorlijk gay.'

Zelf ben ik een He/Him, maar ik ben niet van plan ben om dat op al mijn social media-profielen te gaan benoemen. Ik hoef dat voor mezelf niet in de verf te zetten. Doe je dat liever wel, dan vind ik dat ook machtig oké. Het allerbelangrijkste is dat je relevant bent en blijft voor de mensen waar je mee samenspeelt, als hobbyist of als professional, maakt niet uit. Wees dus vooral een He/Him, She/Her, een They of een wat je ook voelt of nastreeft, maar vermijd bovenal dat je een Was/Were gaat worden. Kies jouw debatten en publieke standpunten zorgvuldig uit en ga vooral voor samenhorigheid. Het drumstel op zich is immers reeds decennia geleden maatschappelijk genderneutraal mogen worden. Spijtig dat anno 2024 nog steeds niet iedereen dat doorheeft.

Michael Schack

Notentip door Mark Eeftens

Voor wie hem nog niet ontdekt had: onder de naam *@isacjamba* post de absurd snelle en virtuoze Braziliaanse drummer **Isac "Jamba" Oliveira** het ene na het andere lekkere ritme op Instagram. De voeten spelen hier het bekende samba-basispatroon, de linkerhand slaat een (qua tempo) pittig tamborim-patroon en de rechterhand speelt daaroverheen het bekende agogo-patroon op twee cowbells. Het is een genot om Isac te zien spelen, dus volgen die gast!

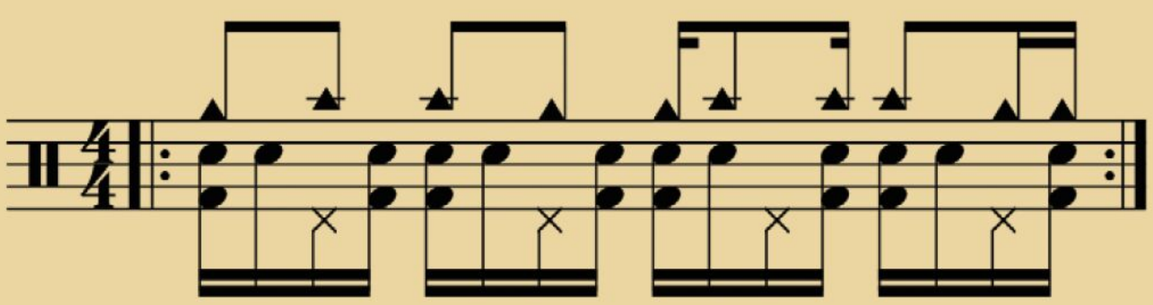

Mike Portnoy Drumeo-video's

Terug op het honk bij Dream Theater

Het bericht, oktober 2023, dat Portnoy na ruim dertien jaar terugkeerde bij Dream Theater was natuurlijk groot nieuws in de drumwereld. De originele drummer en medeoprichter was terug op het honk bij de iconische progband; als een ware *prog-igal son!* Om dit te vieren nam Portnoy voor Drumeo.com een serie video's op. Over de eerste daarvan – waarin hij z'n drumpartij voor DT-classic *Pull Me Under* ontleedt – schreef Stuart Williams een mooi artikel. Inmiddels heeft Drumeo een video gereleased met een uur lang drumtalk en nog meer performances.

door Stuart Williams, vertaald en bewerkt door Bouke Bijlsma

'*Pull Me Under* was zonder meer het nummer dat Dream Theater op de kaart zette', vertelt Portnoy aan interviewer Brandon Toews van Drumeo. 'Ik denk dat je gerust kunt stellen dat als we dat nummer niet hadden geschreven, ik hier vandaag niet zou zitten.' Maar verrassender dan het succes van het nummer – dat een tweede leven kreeg toen het werd opgenomen in *Guitar Hero World Tour* in 2008 – is dat Dream Theater-album *Images And Words* in 1992 al vrijwel klaar was toen *Pull Me Under* nog geschreven moest worden. Portnoy onthult: 'Het is raar; het had niet eens op het album moeten staan, maar op het laatste moment vroeg onze toenmalige A&R-man, Derek Oliver, ons toch nóg een nummer te schrijven: "Misschien iets korter, iets toegankelijker…" Of we dat 'korter' hebben bereikt met ruim acht en een halve minuut weet ik zo net nog niet, haha, meer ik denk wel dat we iets hebben neergezet dat makkelijker verteerbaar was voor een breed publiek.'

Cirkel

'Wat mijn drumpartijen betreft: mij ging het erom alles zo creatief mogelijk in te vullen binnen een track waarin het allemaal zo'n beetje vierkwarts is en in verhouding met de andere songs niet echt heel moeilijk om te spelen.' Portnoy neemt al pratend en spelend een aantal van de opvallende passages in het nummer door, inclusief de accenten vóór het couplet, waarbij de bandleden elk een paar accenten van de zestienden-riff voor hun rekening nemen. Hierdoor ontstaat een 'cirkelvormige beweging' tus-

sen de vier partijen.' Vervolgens gaat hij verder met zijn kenmerkende lineaire invulling tussen handen en voeten, waarbij hij groepen van twee, vier en zes tweeëndertigste noten met zijn handen speelt, afgewisseld met tweeëndertigste noten van de bassdrum. 'Weet je, dit is iets waar ik een hele carrière uit heb opgebouwd! En ik denk dat de manier waarop ik dat toepaste vlak vóór het laatste refrein in *Pull Me Under* waarschijnlijk de eerste keer was dat het serieus onderdeel ging uitmaken van mijn drumvocabulaire.'

Rotzooien met bpm's

'*Pull me Under* zal ongetwijfeld het meest gespeelde nummer uit mijn tijd bij Dream Theater zijn', zegt Portnoy nadat hij de gehele track heeft voorgespeeld. En hij geeft toe dat hij in de loop der jaren op het podium vaak zijn benadering van de song heeft aangepast om de boel interessant te houden. 'Ik denk dat als je een nummer een paar duizend keer speelt, je er misschien een beetje verveeld door raakt en ermee begint te rommelen. Een van de dingen die ik altijd deed om de band gek te maken – we speelden nooit met clicktracks, weet je, ik bepaalde altijd vrij nadrukkelijk het tempo – was rotzooien met de bpm's. Er zijn veel liveversies waarin we spelen wat we 'de *warp speed*-versie van *Pull Me Under*' zijn gaan noemen. Ik versnelde, ik vertraagde: het werd nooit besproken, ze moesten

Portnoy is openhartig, speelt dingen voor, vertelt hoe ze zijn ontstaan en past ze toe in de songs

me gewoon volgen... En die jongens waren altijd zo sportief om met me mee te gaan, hoe ver ik ook ging. Ik denk dat we allemaal nodig hadden om een beetje speels om te gaan met dat nummer, gewoon omdat we het zo vaak speelden.'

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO • Mike Portnoy - Drum Playthrough *Pull Me Under* (Drumeo, 22-12-2023, 14 min)
VIDEO • Dream Theater - *Pull Me Under* (official video)
VIDEO • Mike Portnoy - *Dream Theater Grooves & Fills* (Drumeo, 29-12-2023, 59 min)
slagwerkkrant.nl

Dream Theater Grooves & Fills

In deze nieuwe Drumeo-video van een uur praat een opvallend ontspannen en goedgemutste Portnoy losjes met interviewer (en Content Director) Brandon Toews. Hij speelt dingen voor, vertelt hoe ze zijn ontstaan, past ze toe in de songs en speelt daarnaast een vijftal complete tracks: *As I Am, Under A Glass Moon, Panic Attack* en *Finally Free* van Dream Theater en *Oblivion* van The Winery Dogs. Daarnaast neemt hij nog een aantal iconische drumintro's onder de loep, waaronder die van *Honor Thy Father* van Dream Theater en *Welcome To The Family* van Avenged Sevenfold. Mooi is zijn uitleg over zijn "signature drumfill" (en bijna achteloze demonstratie): 'Ik denk dat ik wel degene ben die dit heeft uitgewerkt en neergezet, maar ik heb het basisidee van Terry Bozzio, waar ik in die tijd een grote fan van was; bij Zappa, maar ook bij UK en Missing Persons.'

Natuurlijk probeert Toews ook het een en ander te weten te komen over de onverwachte hereniging van Portnoy en de band, en ook daarover spreekt Portnoy ontspannen en openhartig. Hij vertelt hoe al vrij snel na de break-up de relatie met gitarist John Petrucci normaliseerde en ze ook weer samen projecten gingen doen. Hetzelfde gold voor toetsenist Jordan Rudess. Doorslaggevend was waarschijnlijk de toenadering tot zanger James LaBrie waarmee hij tien jaar geen contact had gehad, maar ook daar verdween al het oude hartzeer als sneeuw voor de zon toen ze elkaar voor het eerst weer in de ogen keken. Check it out op **SWKplus** of **Drumeo.com**.

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th•mann

André Kemp helemaal

In zijn jonge jaren was hij van de ruige rock ’n’ roll. Niet alleen in muzikaal opzicht. Maar op zijn 54ste beschouwt de in Scheveningen geboren drummer de muziek wat anders. De rauwe rock is verleden tijd, de bijbehorende geneugten ook. ‘O man, ik heb genoten en luister nog graag die muziek. Maar ik ben nu vooral een man van liedjes en het juiste gevoel.’

door Han Neijenhuis

Vraag André Kemp wat hij in zijn pakweg 35 jaar lange drumcarrière allemaal heeft gedaan en hij is niet snel uitgepraat. Zijn eerste echte band was het Haagse Billy The Kid. Veelbelovend, erg rock ’n’ roll, maar na één plaat uit elkaar geklapt. Daarna volgden, in willekeurige volgorde, bands en acts als Kane, Waylon, Loïs Lane, Tacker en Berget Lewis. Tegenwoordig zit Kemp vooral in het westcoast-genre. In Nederland is dat de tribute The Dutch Eagles en hij is vaste drummer in het Amerikaanse Venice, waarmee hij in maart en april door Europa tourt. (zie tourlijst op SWKplus).

‘En o ja, ik speel ook al een tijdje bij VOF de Kunst. Laat ik dat niet vergeten. Dat is echt heel erg leuk om te doen. Net weer een live-album opgenomen, met oud en nieuw werk.’

VOF de Kunst, van Eén Kopje Koffie *en* Suzanne. *Wel wat anders dan pakweg Billy The Kid, Tacker of Venice. Wat is er zo leuk aan die band, kan je dat uitleggen?*

‘Zeker kan ik dat uitleggen. Het is geweldig dat je liedjes speelt die in een grote tent tot ver achter de mengtafel van a tot z worden meegezongen. Weet je, ik vind muziek maken ontzettend leuk, maar ik begrijp het masturbatie-gedeelte nooit zo goed. Laat ik het anders zeggen, het mooiste aan muziek maken vind ik dat ik andere mensen op de een of andere manier raak. Als er één iemand is die na een concert blij is en zin heeft om er morgen een mooie dag van te maken, dan heb ik al gewonnen. En van VOF de Kunst worden heel veel mensen ontzettend blij. Dus ik ook.’

Crack

André Kemp is sowieso niet snel uitgepraat. Integendeel, verhalen en anekdotes te over. Over Kraak En Smaak bijvoorbeeld, het roemruchte eclectische gezelschap dat wereldwijd furore maakt met een bonte mix

op z’n plek bij Venice

van funk, soul, disco en dance. Kemp zat vanaf 2008 een aantal jaren bij de band achter de drumkit.

‘Ik was altijd al geïnteresseerd in zwarte muziek. Mag je dat tegenwoordig nog zo zeggen, trouwens? Funk, soul, James Brown, The Meters, oude Tower Of Power. Bij Kraak En Smaak kon ik dat allemaal kwijt. En we gingen de hele wereld over. Was echt te gek, maar ook lachen. Kraak En Smaak klinkt in het Engels als c*rack and smack*. Dus je snapt wel hoe dat ging bij de Amerikaanse douane. Konden we alle koffers weer uitpakken. En uitleggen wat die naam precies betekent. Haha.’

Alcohol

Dat is allemaal verleden tijd. Heel letterlijk zelfs. Acht jaar geleden is André Kemp gestopt met drinken. Het rock ’n’ roll-leven is wat dat betreft voorbij. De beste beslissing die hij ooit nam, zegt hij nu.

‘Waarom? Ik ben alcoholist. Daar kan je je hele leven mee blijven worstelen, of je stopt op een goed moment met drinken. Geen drank, geen drugs, niks meer. Dat heb ik gedaan en ik voel me heel goed. Zo goed dat ik denk dat ik best af en toe een biertje zou kunnen drinken. Maar dat ga ik niet doen. Dat zou toch voelen als een nederlaag.’

Het gaat bij André Kemp nu volledig om

‘Ik zeg altijd: rock moet funken en funk moet rocken’

zijn gezin en de muziek. In dat laatste geval: Venice, The Dutch Eagles, VOF De Kunst. Soms komen we andere dingen op zijn pad. Ook geeft hij nog een uurtje of vier in de week drumles.

‘Ik zou nog best andere dingen willen doen of iets meer les geven, dat vind ik ook heel erg leuk. Maar ik heb er vaak geen tijd voor.’

Het is een luxeprobleem, erkent de in Scheveningen geboren en getogen André >>

© Irene Snijders

Kemp. Tegenwoordig woont hij trouwens even verderop, in Monster, dicht bij de zee. ‘Lekker rustig’.

Maar had hem een jaar of dertig geleden gezegd dat hij op z’n 54ste zo enorm druk was als drummer, hij had het niet geloofd. Kemp studeerde in twee fasen bij drumschool Cleuver in Den Haag. Eerst als jong jochie, dat gaandeweg echter meer interesse kreeg in skateboarden, maar op zijn achttiende keerde Kemp voor een paar jaar terug naar de drumschool. Het conservatorium?

Brian Blade speelt popmuziek alsof het jazz is, met een mega-vrije benadering, maar wel in dienst van de song’

‘Toen ik jong was kon je enkel jazz of klassiek studeren. Ik ben ooit eens bij een open dag geweest, maar er net zo snel weer uitgerend als ik er binnenkwam. Dat was toen niks voor mij. Of ik nu naar een popacademie was gegaan? Geen idee. Ik weet niet of je voor popmuziek een opleiding zou moeten volgen. Als je echt je instrument wilt leren beheersen, dan zijn jazz, latin en ook klassiek toch wel de genres om te studeren. Om met latin bezig te zijn vind ik nu helemaal te gek, toen niet. Maar vraag me niet voor een latin-gig, daarvoor is het weer niet genoeg mijn ding, haha.’

Poporkest

Muziek, drummen, het hoeft voor Kemp absoluut geen hogere wiskunde te zijn. Het gaat om het liedje, om dat het meest muzikaal en met het juiste gevoel te spelen. Zoals met The Dutch Eagles, die tribute tourt in blokken door het jaar heen.

‘Het verbaast mij ook, maar ieder jaar gaat het weer aan en is het een hele leuke wedstrijd die we mogen spelen. Eigenlijk zie ik The Dutch Eagles als een poporkest, dat popklassiekers, waaronder een aantal hele mooie, zo goed mogelijk ten gehore brengt. Venice is vergelijkbaar, alleen daar spelen we eigen songs. Ik zit nu sinds 2017 bij die band, ben wel een *hired gun*, zoals ze dat daar noemen. Maar ze willen me geloof ik graag hebben, want ik speel ook met ze in Amerika. Ik heb net ook een tweede album met ze opgenomen in Los Angeles en meegeschreven aan de liedjes, dus het is echt een serieuze job. En ik vind het echt helemaal te gek om te doen, om de muziek, maar ook om de mensen.

‘En nee, het is niet heel ingewikkeld, de muziek van Venice, het draait om de liedjes en de vocals. Maar ook al is het geen hogere wiskunde dan is het toch fijn als je het optellen, aftrekken en vermenigvuldigen goed beheerst. Pas dan kan je ook de minder ingewikkelde grooves heel goed neerzetten. Ik heb wel eens van die bijdehante drumleerlingen gehad die dan vonden dat ze die moeilijke technieken niet hoefden te leren. “Want ik gebruik het toch niet”, zeiden ze dan, haha. Maar je moet wel weten wat er tussen de nootjes door allemaal mogelijk is, zodat je kan afwegen wat je wel speelt en wat je weglaat. Ja, ook bij AC/DC. En er is geen drummer die dat zo lekker speelt als Phil Rudd.’

Funken

Dat gevoel, die groove, die feel, daar gaat het om, vindt Kemp.

‘Ik zeg altijd: rock moet funken en funk moet rocken. En als ik dat dan projecteer op AC/DC, dan hoor ik niet alleen rock. Ieder nummer van hen swingt als de neten. ‘Makkelijk’, zeggen mensen dan wel. Onzin!’

En wat maakt jou dan zo’n geschikte west-coast-drummer?

‘Jee, dat vind ik lastig.... Ik denk dat het erom gaat dat je het liedje te allen tijde kan voelen. Ik las ooit een verhaal waarin Charlie Parker aan de drummer vroeg of hij de tekst

‘Een heel mooie sustain in een tom is prachtig, maar in het totaalgeluid van de band heb je er vaak niet zoveel aan’

van een bepaald liedje wel kende. Die drummer begreep niks van die vraag. Maar Parker vond dat je een tekst moet kennen en begrijpen om een liedje goed te kunnen spelen. Ook als drummer. Dat snap ik helemaal. Zo werkt het bij mij ook. Pas dan kan je echt het goede gevoel in een song leggen.

'Afgelopen jaar was ik in Los Angeles en ging daar met wat mensen naar Norah Jones. Ze had tot mijn grote verrassing Brian Blade op drums, dat was echt fucking geweldig. Die man speelt popmuziek alsof het jazz is, met een megavrije benadering, maar wel in dienst van de song. Net als John Engels, die vind ik ook zo fantastisch. Mijn kin hangt op mijn knieën als ik hem zie spelen. Dan vraag ik hem: 'Maar John hoe doe je dat?' En dan zegt hij: "André, je moet gewoon het liedje spelen". Ja, zo is het. Zo simpel. Maar voor je zover bent, dat je dat zo kan! Dat duurt wel even hoor, haha.'

Ultieme geluk

Een liedjesman kortom, 'honderd procent', dat is André Kemp. 'Maar dat neemt niet weg dat wanneer ik *Green House* van The Yellowjackets hoor, dan vind ik dat ook ook waanzinnig. Of *Above The Treetops* van Pat Metheny, ook zoiets. Maar uiteindelijk spelen zij natuurlijk ook een liedje; ook zij vertellen een verhaal.'

Drummen, het liedje spelen, het is zijn ultieme geluk, zegt Kemp.

'Ik ben dan echt helemaal in het moment, in het nu, zoals dat heet. Dat is echt heel fijn. Kijk, wij zitten nu te praten, maar ondertussen denk je dan toch ook aan wat je straks moet doen. Boodschappen, repeteren, optreden, dat soort dingen. Maar ik ervaar steeds meer dat ik dat met het spelen los kan laten. Dan zit ik volledig in de muziek, dan leef ik het liedje.'

En dat is iets wat André Kemp nog heel lang hoopt te kunnen doen. 'Ik heb het mooiste vak van de wereld, al is het soms een beetje druk. Maar ik heb niet het idee dat ik werk. Ik doe iets waar ik nog altijd onverminderd blij van word.' ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Venice live show *Wohnzimmerkonzert* (2017)
VIDEO Dutch Eagles - Guitar Stories (Special Drums Edition)
VIDEO VOF De Kunst - *Beter Dan Dit* live 2023 *@Tijd Voor Max*
VIDEO Kraak & Smaak Live @Jimmy Kimmel (2009)
VIDEO Kane - *Taurus* live (TMF Awards 2000)
VIDEO Billy The Kid - *Hot Legs* live (2010)
VIDEO Waylon - *Wicked Way* (Live @Paradiso)
PLUS Link naar *Drumpraat*-aflevering met André (22 februari 2024)

slagwerkkrant.nl

Ludwig, Zildjian en een baksteen

André Kemp is al ruim 25 jaar een trouwe Ludwig-endorser. 'Ik ben begonnen op Sonor, maar toen we met Billy The Kid veel gingen touren, onder meer met de Golden Earring, merkte ik steeds meer dat het niet mijn ding was. Sindsdien speel ik Ludwig Classic Maple. Ik heb diverse kits, meestal speel ik live vijfdelig, 22" kick, 12", 13" en 16" toms en een Supraphonic snare. In de studio gebruik ik soms liever een 20" kick.'
Zijn bekkens zijn van Zildjian, de Avedis-serie. Ook al sinds 1997. 'Lekker groot meestal, 15" hihat, 18", 19" en 20" crashes en 21" ride.'

Qua sound neigt Kemp altijd naar een wat droge klank, Remo Vintage Ambassador. En dus geen ondervellen op de toms. 'De sound moet passen in de muziek. Een heel mooie sustain in een tom is prachtig, maar in het totaalgeluid van de band heb je er vaak niet zoveel aan.'

En zo legt Kemp al sinds jaar en dag een baksteen in zijn bassdrum. 'Wij deden met Billy The Kid een tourtje als support van Brian May, daar drumde Eric Singer toen, de afgelopen jaren zat hij bij Kiss. Ik stond te kijken bij zijn soundcheck, zijn kit klonk heel goed, behalve zijn bassdrum. Die was echt heel kort en droog. Ik dacht: w*hat the fuck*?. Maar toen de hele band inviel, klonk het juist ongelooflijk goed. Ik vroeg me af wat er nou gebeurde. Die korte tik van de bassdrum ondersteunde de basgitaar juist heel goed, zodat er uiteindelijk niet een enorme hoeveelheid laag uit die PA kwam, zoals zo vaak gebeurt.'

Kemp ging zich er verder in verdiepen. 'Hoe deden ze dat eigenlijk in de seventies? Voorvel eraf, doek in de bassdrum, baksteen erop en klaar. Sindsdien doe ik dat ook. Hilarisch eigenlijk. Een backliner waarmee ik werkte heeft voor die baksteen zelfs een aparte flightcase gebouwd, haha.'

Marco Minneman The Aristocrats

‘Odd meters kunnen

Marco Minneman kan moeilijk stilzitten. Afgelopen december kwam zijn zeventiende soloalbum uit, en als deze Slagwerkkrant op de deurmat valt, kun je genieten van alweer het vijfde studioalbum van The Aristocrats. En dat is nog afgezien van de vele samenwerkingsverbanden, live albums en tours die Minneman de afgelopen jaren deed. Hoog tijd om te bellen met de in de VS woonachtige Duitser, die op dat moment nét in de auto stapt.

door Dennis Boxem

‘Haha! Yes, het is druk en tegelijkertijd ook niet druk. Ik ben nu onderweg naar een lunchafspraak en dan kan ik vanmiddag rustig wat verder schrijven aan nieuwe tracks. Over twee weken begint de tour met The Aristocrats en dan ben ik weer even van huis. Maar ik ben een heel stuk relaxter dan voorheen. Dat komt vooral doordat ik wat bewustere keuzes maak. Ik zei vroeger eigenlijk ja tegen alles wat voorbijkwam, maar op een gegeven moment was ik letterlijk 330 dagen van het jaar op tournee. En dat terwijl ik echt heel graag thuis ben. Ik heb een fijn huis in Lake Elsinore en ik was er eigenlijk nooit. Maar ik doe nog steeds wel heel veel studiowerk en ik speel nog steeds veel platen in. Maar de focus ligt meer bij The Aristocrats. Dat was ook een logische beslissing, want die band krijgt de afgelopen jaren steeds meer volgers. En dat geeft dan ook weer de vrijheid om niet zo belachelijk veel onderweg te zijn. Want ook al ben ik al een hele tijd in de luxe situatie dat ik bijna uitsluitend dingen doe die me muzikaal uitdagen: de huur moet wel betaald worden.’

© Jon Luini

Schrijven

Rustig is bij Minneman een relatief begrip. Want Marco praat ongeveer net zo snel als hij speelt, en heeft daarnaast energie voor tien. Je zou het bijna HD zonder AD kunnen noemen, want Minneman heeft in de 25 jaar dat hij solo bezig is een nagenoeg constante stroom aan soloalbums en duo-albums uitgebracht en daarnaast waren er sinds 2011 ook maar liefst acht Aristocrats-albums (vier studio, vier live) waarop hij te horen was. En dan zijn er nog de vele tientallen platen van anderen waar hij op speelt.

‘Het is bijna té veel!’, lacht Minneman als antwoord op de vraag hoeveel albums hij nu inmiddels onder eigen naam uitbracht. ‘Ik breng met mijn solowerk ongeveer een album per jaar uit. Dat is best veel, maar ik heb ook niets anders te doen. Ik ben muzikant. Sommige mensen gaan naar hun werk, ik ga aan het schrijven. En ik schrijf en neem nog steeds veel op als ik aan het touren ben. Ik heb een laptop met een interface en een gitaar, en als ik wat wil schrijven in mijn hotelkamer, dan kan dat. Ik ben geen feestbeest en ik hoef niet iedere avond tot laat in de hotelbar te hangen. Daar komt nog eens bij dat er niets boven een avond muziek maken gaat om de creativiteit op gang te helpen. Ik neem in mijn hotelkamer de basics op, en zodra ik weer thuis ben, zet ik mijn drumpartij eronder. Maar soms neem ik ook gewoon de drums tijdens de tour op. We nemen met The Aristocrats eigenlijk al onze shows op, en zodra de soundcheck is geweest heb ik tijd genoeg om een drumtrack in te spelen. Van mijn laatste album heb ik bij twee of drie nummers de drums tijdens de Aristocrats-tour opgenomen.’

‘Ik ben een heel stuk relaxter dan voorheen’

De songs op je soloalbums zijn behoorlijk anders dan wat je met The Aristocrats doet. Een flink stuk donkerder ook. En dat terwijl je zelf over het algemeen een meer dan opgewekt humeur hebt. Hoe komt dat zo?

‘Daar heb je wel een punt. Muziek is wel een uitdrukking van emotie natuurlijk, maar dat hoeft niet per se een weergave van mijn *state of mind* te zijn. Het is wel zo dat ik die donkere kant heel interessant vind. Ik kan zelf niet zo veel met van die overdreven vrolijke blij-blij- muziek. Dat wordt vaak allemaal zo plat. En ik zoek juist in die solostukken de verdieping.

‘De nummers die ik voor mijn soloproject schrijf, zijn inderdaad heel anders dan wat ik voor The Aristocrats schrijf. Als je met z’n drieën bent, heb je gewoon een paar beperkingen. En met mijn solostukken hoor ik tijdens het schrijven vaak meer gelaagdheid: ik hoor synthesizerpartijen of strijkers. Het is niet zo dat ik ga zitten schrijven met het idee van: nu maak ik een Aristocrats-track, ik schrijf en kijk wat eruit komt.

‘Wat de invloed is van Guthrie en Brian op de tracks die ik voor The Aristocrats schrijf? Da’s simpel: nul. Helemaal niets. Bij The Aristocrats brengt iedereen een kant en klare song in, en dat is het dan. Eigenlijk is ieder album dus een soort samenraapsel van drie ep’s. Dat is misschien een beetje een rare >>

en solo

prima grooven'

© Angela Michel

manier van werken, maar het werkt omdat we van elkaar weten wat we kunnen, en omdat we ook met respect voor elkaar die nummers schrijven. En we hebben ook geen van drieën de behoefte om van die standaard fusionstructuren te volgen. Thema, solo, thema herhaling, volgende solo; zo schrijven we gewoon niet. Nooit.

'Ik schrijf mijn soloalbums met dezelfde spullen en neem het op met dezelfde gear als wat ik voor The Aristocrats gebruik. Alleen als het nummer aanvoelt als een instrumentaal stuk dan breng ik het in bij The Aristocrats, en als ik er een vocal track bij heb dan gaat het naar mijn soloalbum. Het enige verschil is wel dat er van The Aristocrats zo'n beetje vijf keer zoveel verkocht worden.'

Maar als geen van jullie écht invloed heeft op wat de ander schrijft, dan is het toch best bijzonder dat die platen van The Aristocrats als één geheel klinken?

'Ja, gek is dat hé? Ik denk dat het ook scheelt dat we al zo lang met elkaar werken. Zeker in een trio-setting leer je elkaar als muzikant door en door kennen. Wat ook heel grappig is, is dat we alle drie voor de komende plaat veel meer rockgeoriënteerde tracks hebben geschreven. Het nieuwe album is misschien wel het stevigste dat we tot nu toe hebben gedaan. En daar was van tevoren echt niets over afgesproken. Het is gewoon zo gelopen. The Aristocrats zijn wat dat betreft denk ik gewoon een heel bijzondere band. Ik denk ook niet dat zoiets in een grotere setting zou werken. We zijn met z'n drieën eigenlijk drie kapiteins op hetzelfde schip. We doen zelf de productie, we bemoeien ons van de eerste tot de laatste stap overal tegenaan, en dat gaat eigenlijk altijd goed. Ik denk dat je dat niet snel in een andere band tegenkomt.'

Je werkt de laatste jaren ook steeds vaker in duo-projecten met andere muzikanten. Hoe beïnvloedt dat je manier van spelen en muziek maken?

'Ik hou ervan om een op een met anderen samen te werken omdat je dan echt de mogelijkheid krijgt om elkaar te pushen. Er ontstaat een soort conversatie die je niet krijgt als er meer mensen bij betrokken zijn. En vaak zoek ik naar muzikanten die wat minder bekend zijn. Aan de ene kant omdat ik dat leuk vind, maar aan de andere kant ook omdat ik niet de behoefte voel om mezelf 'in the picture' te zetten door met allemaal grote sterren samen te werken. Het moet echt om de muziek gaan. En oké, daar zijn een paar uitzonderingen op. Ik heb bijvoorbeeld samengewerkt met Alex Lifeson van Rush, en die heeft ook op mijn soloplaten wat dingen gedaan. Dan zou ik natuurlijk wel gek zijn omdat niet te vermelden.

'We hebben geen van drieën de behoefte om de standaard fusionstructuren te volgen'

'Een andere artiest waar ik de laatste tijd mee samenwerk is celliste Mariko Maranuka, die ik heb leren kennen door Hans Zimmer. Ja, oké. Dat is natuurlijk ook weer een heel grote naam, want die doet zo'n beetje de muziek voor alle grote Hollywood films, maar Mariko is nog niet zo bekend. Samen hebben we het Chick Corea-nummer *Spain* gecoverd.

'En bijvoorbeeld Randy McStine, waar ik twee complete albums mee gemaakt heb. Inmiddels is hij wat bekender, maar toen ik hem leerde kennen was het eerste wat ik me afvroeg waarom Randy als zanger-gitarist nog niet wereldberoemd was. En nog steeds vind ik dat hij enorm ondergewaardeerd wordt. Dat zijn allebei samenwerkingsverbanden die me de afgelopen jaren enorm geïnspireerd hebben.'

En Mohini Dey? Hoe zit het daar mee? Want wat je de afgelopen jaren met haar deed,

© Nigel Neve

lijkt me toch een behoorlijke deep dive *in Indiase ritmiek.*

'O ja, maar Mohini ken ik ook alweer jaren. Ik heb haar in 2016 of 2017 leren kennen. Toen hebben we eerst een tour in India gedaan en daarna hebben we samen een album gemaakt. En we spelen nog steeds samen hoor. Als we iets hebben dat we geschikt voor elkaar vinden dan doen we wat samen. Wat zij doet is heel interessant, want ik ben altijd al gefascineerd geweest door oneven maatsoorten. Van jongs af aan al. Dus toen wij samen gingen werken en die Konnakol-ritmes gingen uitwerken was er eigenlijk meteen een fantastische chemie.

'Die Indiase ritmes waren trouwens niet helemaal nieuw voor me hoor. Ik heb daar een jaar of twintig geleden voor het eerst kennis mee gemaakt toen ik op een aantal festivals speelde met Karuna Moorthy, een grootheid op het gebied van Indiase percussie. En die Indiase ritmes zijn voor mij het bewijs dat oneven maatsoorten ook op een primaire manier muzikaal kunnen zijn. Een *odd meter* hoeft niet mechanisch of overdreven technisch te klinken. Hij kan ook prima grooven; Indiase muziek is daar het bewijs van.'

Zo wisselend als jouw samenwerkingen zijn, zo constant is volgens mij jouw set-up. Volgens mij heb je nu alweer jaren dezelfde drumkit in dezelfde opstelling staan?

'Ik heb nu een tweede kit die compleet anders klinkt; gewoon omdat een andere klank je weer anders inspireert'

'Dat klopt Mijn drumkit is eigenlijk al sinds 2010 zo'n beetje onveranderd. Dezelfde drums, dezelfde vellen, dezelfde bekkens. Natuurlijk wisselt er wel eens wat als ik voor iets specifieks een andere sound zoek, een ander bekken of een andere snaredrum, maar met de basis ben ik gewoon heel happy. Al moet ik wel zeggen dat ik sinds kort een tweede kit heb staan die compleet anders klinkt. Mijn dagelijkse set is heel open gestemd, maar ik heb er nu dus ook een die veel meer gedempt is. Gewoon omdat een andere klank je ook weer anders inspireert.

'De meeste opnamen doe ik nog steeds in de woonkamer van mijn huis. Vlak bij de keuken. Die ruimte klinkt gewoon fantastisch. Eigenlijk is mijn hele huis inmiddels een grote studio. Beneden neem ik de drums op, en boven heb ik een ruimte waar ik mijn gitaren en versterkers heb staan. En ik heb ook nog een elektronische kit. Daar doe ik eigenlijk niet zo heel veel mee, maar als ik een keer wat elektronisch klinkende beats nodig heb, dan stof ik hem af.'

En voor de directe toekomst? Wat zijn de plannen?

'Nou ja, eh… lunch? En dan ga ik vanmiddag verder met schrijven. Ik ben alweer druk bezig met een volgend soloalbum. De volgende tour begint over twee weken. De focus ligt nu wel even op de VS en Canada en daarna waarschijnlijk Latijns-Amerika en Japan, maar daarna komt Europa echt weer aan de beurt. Voor de komende anderhalf jaar is de agenda in ieder geval alweer zo goed als vol.' ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO The Aristocrats - *Stupid 7* (Munich 2023)
VIDEO drumsolo (Stockholm 2023)
VIDEO Minnemann soundchecking the DW Oak Custom drum kit
VIDEO Marco Minnemann's Craziest Stick Tricks (Drumeo)
ARCHIEF interview uit 2021 (SWK 224)
slagwerkkrant.nl

De spullen van Marco Minneman

DW Collectors drums
- 10″ snaredrum
- 22″ gongdrum
- 10″ tom
- 13″ snaredrum
- 12″ tom
- 22″x17″ bassdrum
- 8″ tom
- 14″ tom
- 16″ tom

Zildjian bekkens
- 14″ K Special Custom Dry hihat
- 18″Constantinople crash
- 10″ K splash
- 8″ K splash
- 17″ K Fast Dry crash
- 8″ Remote ZHT Mini-Hat
- 20″ K Custom Dry ride
- 15″ Vintage crash
- 12″Remote Custom Studio hihat
- 3x Effect EFX Bell

Roland e-drums
- TD-20 module
- PD-80 pad
- KD-7 pad (2x)
- CY-8 cymbalpad
- KD-7 kickdrumpad

Verder gebruikt Minneman Evans vellen, Pro Mark stokken en Audix microfoons. De hardware is van DW met onder meer 2x een DW 5000 single pedal, een DW 9000 6ft cablehihat, een DW 5000 hihat, een DW 9000 Linkage hihat en een DW Drum Throne.

ESNS 2024 showcases

Eurosonic én Noorderslag

Elke avond tientallen showcases van 17 tot en met 20 januari, dat is ESNS! Wij hebben ons hier in Slagwerkkrant naar goede traditie gefocust op de drummers en percussionisten, en dan vooral die uit de Nederlandse en Belgische bands. En we spraken met twee van hen: Ties Voskamp en Ruben Sieben.

door Kevin Pasman en Erk Willemsen

Vier dagen is Eurosonic Noorderslag het centrum van de Europese popmuziek, met voor professionals overdag de conferentie om panels en seminars te volgen en te netwerken. En ‘s avonds presenteren 280 nieuwe Europese acts zich aan zo’n 40.000 enthousiaste muziekfans en muziekprofessionals van over de hele wereld.

1 Jakob Warmenbol bij Don Kapot

Het Brusselse trio Don Kapot schuwt het experiment bepaald niet. Als bij het laatste nummer saxofonist-toetsenist Viktor Perdieus weer een riff op zijn baritonsax inzet, wrijft drummer Jakob Warmenbol zuchtend door z’n haar, met een blik van ‘gaat-ie dát nou spelen?’, om vervolgens weer een intrigerende groove in te zetten, die staat als een huis en retestrak door bassist-gitarist Giotis Damianidis wordt ondersteund. Regelmatig spelen bas en sax unisono riffs, waar de drums omheen razen, de oneven maatsoorten vliegen je om de oren, en de drie dagen elkaar voortdurend uit, met ontiegelijk veel speelplezier. Dáár zijn we voor naar Groningen gekomen!

2 Mathijs Louwsma bij The Vices

Met hun dwarse indierocksound heeft The Vices de laatste jaren flinke sprongen gemaakt en de bravoure waarmee de band op het podium staat, is dan ook volledig op z’n plaats. Het scheelt ook dat drummer Mathijs Louwsma en bassist Simon Bleeker een oersolide ritmesectie zijn waar de gitaristen op kunnen bouwen. Het aanstekelijke enthousiasme van de band doet de rest.

3 Lander De Nyn bij Hippotraktor

Hippotraktor uit Mechelen heeft een basis waarin alle elementen van de huidige progressieve metal- en postrockscenes terug te vinden zijn, om dar vervolgens hun eigen draai aan te geven. Drummer Lander De Nyn wijkt soms af van het stampende karakter van de riffs en zet met triolen op toms een bijna tribale sfeer neer. Zanger Stefan de Graef – vorig jaar nog op Eurosonic als zanger-gitarist van Psychonaut – draagt daar ook aan bij met twee toms die hij als extra percussie-instrument gebruikt.

1

4

2

3

5

4 Kick Woudstra en Yariv Vroom bij Quique

Hij duikt bij steeds meer topbands op: Kick Woudstra. En terecht, want de groove die hij neerzet, is zo overweldigend dat iedere artiest hem wel achter zich zou willen hebben. Samen met percussionist Yariv Vroom, ook al zo'n veel geziene slagwerker, geeft hij de pop-latin van Quique vleugels.

5 Martin Brummelkamp bij Lov3less

Voor ons was dit het beste optreden van Eurosonic. Zo'n optreden waar alles klopt: band, sound, looks, sfeer, publiek, zaal. Frontvrouw Simone van Vugt wordt geflankeerd door Sob Mutiara De Geus (gitaar-zang) en Jasja Offermans (bas-zang). Achter haar staan drie heren met synths, gitaar en de drums van Martin Brummelkamp. Hij speelt strak, hard en goed. De nummers zijn sterk en van een zeer hoog niveau.

6 Yori Olijslagers bij SEF

Hij stelt zich gedurende het hele concert kwetsbaar op, met een grote formatie achter zich, inclusief de zeer adequate Yori Olijslagers op drums. Sef zingt en rapt prachtige teksten, omlijst door briljant gespeelde muziek. Maar wat ons muzikanten het meest raakte was zijn speech, gericht op al die jonge muzikanten in de zaal. Hij vertelt over de ups en downs in zijn carrière en dat hij zich vaak heeft laten haasten, waar hij later spijt van kreeg. Hij besluit met de woorden: 'Het enige tempo dat ertoe doet, is jouw tempo!'

7 Jasper Samsom bij Froukje

Froukje is in de laatste jaren uitgegroeid tot een waar popfenomeen en het is daarom ook meer dan terecht dat de grote zaal van de Oosterpoort helemaal vol staat als ze aan haar set begint. Naast een stel goede liedjes die veel meer diepgang hebben dan de gemiddelde nederpopsong heeft de zangeres ook nog eens een fantastische band om zich heen verzameld, met daarin drummer Jasper Samsom die goed het midden weet te vinden tussen de strakke popproducties van hoe de nummers opgenomen zijn het beetje extra energie waar het podium om vraagt.

8 Gino Bombrini bij Collignon

Collignon draagt weliswaar de naam van toetsenist Jori Collignon (C-Mon & Kypski, Skip & Die), maar wat het optreden in een goed gevulde – en onophoudelijk dansende – Binnenzaal zijn glans gaf, zat 'm minstens net zozeer in de samenwerking met zijn medemuzikanten. Aan de rechterkant van het podium staat gitarist Yves Lennertz als een bezetene te spelen. In het midden van het podium zit Gino Bombrini achter een hybride drumkit waarin drums en percussie bij elkaar komen – een onconventionele set-up die gegarandeerd voor verrassende ritmes zorgt. Bij het slotnummer roept Gino 'tempo tempo', en dat hebben we geweten. De bpm's haalden supersonische snelheden en Gino bleef maar stuwen en stuwen. Geweldig!

9 Kees Berkers en Jerome Cardynaals bij Yīn Yīn

Het instrumentale Yīn Yīn sluit Noorderslag af in de kleine zaal. Die zaal is eigenlijk helemaal niet zo klein en dat valt nog eens extra op wanneer het publiek door de psychedelische funk met Thaise invloeden van het vijftal in een grote kolkende massa verandert. Daar zijn vette ritmes voor nodig en daar zitten drummer Kees Berkers en percussionist Jerome Cardynaals niet om verlegen. De instrumentale muziek van Yīn Yīn klinkt opvallend transparant, waardoor het naast dansbaar ook nog eens bijzonder luisterbaar wordt.

7

6

8

9

Kees Berkers

9

Jerome Cardynaals

Ties Voskamp bij Cocobolo en Chica Chica

Vrijheid, vintage en variatie

De instrumentale bands op Noorderslag vielen ons positief op. Bij twee van deze bands – Cocobolo en Chica Chica – zat Ties Voskamp achter de drums, en ook hij viel ons positief op. Alle reden om in gesprek te gaan over zijn rol in beide bands.

door Kevin Pasman

Allereerst **Cocobolo**, want bij die band is Voskamp nauw betrokken bij het creatieve proces. 'We schrijven alles met zijn drieën', knikt hij. 'Als we onze set spelen zijn het allemaal echt liedjes, maar ze worden geschreven als jams. Eigenlijk zijn we de band zo ook gestart. We hebben met zijn drieën aan het conservatorium in Haarlem gestudeerd. In de tussenuren zijn we gaan jammen en hadden we een megaklik.

'We wilden een bandje, maar we kunnen geen van allen zingen. We konden ook niemand vinden die echt bij onze smaak aansloot, dus toen we op een gegeven moment best wel catchy thema's in de nummers hadden bedacht, zeiden we: waarom eigenlijk niet gewoon instrumentaal? Zo zijn we doorgegaan met schrijven. We hebben bijna alles geschreven in Studio Texel. Daar heb je een oefenruimte in een huisje. Daar gaan we ieder jaar heen. Als een soort vakantie, maar ook als schrijfweek. En dan is het eigenlijk hetzelfde proces als op het conservatorium: jammen als we er zin in hebben, ideeën uitwerken en dan hopen dat er wat moois uitkomt.'

Cocobolo bestaat slechts uit drie instrumentalisten: naast Voskamp, bassiste Hilde Luytjes en gitarist Erik Bandt. Daardoor moet Voskamp heel anders met ruimte omgaan dan hij gewend is: 'In een bezetting met zang is het vaak gewenst dat drums en bas locken. Het kickpatroon sluit dan vaak naadloos op de baspartij aan. En dat gebeurt bij ons ook wel, maar er zijn ook stukken of liedjes waarin Hilde veel meer een melodische partij speelt. Dat is voor mij heel anders invullen. Dat geeft mij veel meer vrijheid, want ik hoef niet te locken met haar, maar dat is echt wennen geweest. Daardoor krijg ik als drummer soms nóg meer een leidende rol. Zo'n lockende partij stáát gewoon. Nu is dat af en toe echt alleen mijn rol; dat is wel heel gaaf.'

Cocobolo op ESNS 2024
© Dennis Boxem

Traditionele rolverdeling

Vrijheid krijgt hij ook in **Chica Chica**. 'Judith (basssiste Judith Renkema; red.) heeft eigenlijk gewoon gezegd: "Hier zijn de opnamen, maak er maar wat van." Wat eigenlijk best wel onmogelijk is als Gino Bombrini het heeft ingespeeld, want die komt echt van een andere planeet. Die heeft zulke unieke partijen. Waanzinnig!

'Heel veel van Chica Chica's muziek neigt een beetje naar cumbia en daar zit eigenlijk geen drums in. Maar ze hebben ook nummers die een beetje refereren naar iets als Khruangbin. Om dat naar elkaar toe te trekken is er wel echt behoefte aan een drummer. Maar dat bekent ook dat ik in sommige liedjes waarin drums eigenlijk overbodig zijn toch mijn weg naar een soort ondersteunende rol moet vinden. Dus ik heb heel erg de vrijheid gekregen, maar er is toch een soort traditionele rolverdeling tussen de percussionist Luuk Adams en mij. Hij speelt als een soort octopus. Heel drukke partijen. Dus ik probeer vooral het tempo vast te houden en echt de basis te spelen.'

Chica Chica op ESNS 2024

Rootsmuziek

'Eigenlijk speel ik bijna alleen maar op vintage gear en dat is ontstaan door mijn liefde voor rootsmuziek. Ik heb een oude Sonor kit van eind jaren vijftig met een Ludwig Supraphonic uit 1967. Klassiek, maar het werkt altijd. Qua bekkens heb ik bijna altijd oude Avedis sets, maar toevallig ben ik daar bij Cocobolo van afgestapt. Daar speel ik op wat modernere Istanbuls, omdat ik iets meer ruimte heb om te vullen en die bekkens pakken meer ruimte.

'Wat ik sinds kort wel heb, is een extra snare. Gewoon omdat ik iets meer variatie in mijn sound wil. Het is lekker om af en toe een groove een heel andere feel te kunnen geven met een heel andere snaresound. Ik koos een Pearl piccolo uit de jaren tachtig; het meest moderne onderdeel van mijn kit. Die past toevallig precies in één tas met mijn Supraphonic. Dat is niet waarom ik hem gebruik, haha, maar hij klikt heel mooi in het geheel.'

Expres vergeten

'In de toekomst – als het ooit zover komt dat ik niet alles zelf in een auto mee hoef te slepen – zou ik het liefst een tweede bassdrum erbij hebben en die totaal anders laten klinken. Dat lijkt me te gek. Ons laatste liedje heb ik bijvoorbeeld geschreven met een heel open bassdrumsound en

© Dennis Boxem

‘Een fill kan zo veel verschillende betekenissen hebben’

een heel zompige, vette, lage snaresound. Maar we hebben ook discodingen in de Cocobolo-set, waarbij je een heel strakke bassdrum wilt. Dat is nu bemiddelen, in beide gevallen, maar het lijkt me heel tof als ik het helemaal uit elkaar kan trekken. Qua sounds ben ik wel echt een analoge nerd. Ik heb nu een SPD met twee samples die ik in Cocobolo gebruik, maar dat doe ik eigenlijk met tegenzin. Zo veel gedoe voor één sound. Ik ben hem ook wel eens een paar keer expres vergeten, maar ze willen graag dat ik hem meeneem…

‘Als ik vrij kan spelen, moet ik wel oppassen dat ik niet te veel ga doen. Het is gewoon een beetje aanvoelen wanneer je in de weg zit en wanneer niet. Dat is iets waar ik altijd gefascineerd door ben. Een fill kan zo veel verschillende betekenissen hebben: het kan een aanzet zijn naar een volgend stuk in een liedje – dan is het eigenlijk een aanwijzing voor de rest van de band – maar het kan ook een antwoord op een melodielijn of een variatie op de groove zijn.

‘Elke fill heeft een heel andere functie. Daarom probeer ik heel erg in functies te denken: wat is mijn rol in dit stuk? Waar kan ik ruimte pakken en waar moet ik zorgen dat ik dat vooral niet doe? Dat laatste is misschien nog wel het lastigste, en dat vind ik een heel leuk leerproces. Ik word er denk ik ook steeds beter in.’ ■

Ruben Sieben bij Julia Sabaté

‘Drums blijven het fundament’

Het moet een soort record zijn: de Spaanstalige electropop-act Julia Sabaté stond tijdens ESNS maar liefst vijf keer op het affiche. Vijf! Drummer Ruben Sieben en gitarist-toetsenist Koen Hermans zijn naast zangeres Julia de enige muzikanten op het podium. Wij wilden natuurlijk meer weten over Rubens bepalende rol in de minutieus uitgedokterde live show vol interludes, backingtracks en driedubbel getriggerde drums.

door Stijn Gruisen en Bouke Bijlsma

Het was een pittige week voor het drietal, dat het zichzelf op het podium bepaald niet makkelijk maakt. Een superstrakke show met veel meelopende partijen via Ableton Live, waarbij het meeste behoorlijk vaststaat maar toch ook ruimte is voor eigen invullingen. Droom je een seconde weg, dan vlieg je uit de bocht. ‘Pompen of verzuipen’ dus, aldus Ruben. We spraken het drietal aan de vooravond van hun unieke vijfklapper zochten we ze op, in Julia’s ouderlijk huis in Zwolle. Daarna namen we Ruben nog even apart voor het echte drumwerk…

Jullie maken met z’n drieën muziek onder de naam van Julia. Hoe liggen de verhoudingen binnen deze act?

Koen: ‘In principe doen we alles echt met z’n drieën; van het schrijfproces tot de productie en de vertaalslag naar live. Het voelt heel goed om dat hele proces mee te maken. Op die manier zijn de songs echt van ons drieën.’

Hebben jullie een specifiek recept voor het schrijven van jullie songs?

Ruben: ‘Niet per se. Soms beginnen we helemaal blanco met z’n drieën, maar soms heeft Julia ook al een preproductie liggen. Koen en ik pikken daar dan één dingetje uit en daarmee gaan we aan de haal. Dat is een heel leuke manier van schrijven, en Juul staat daar ook echt voor open. Op deze manier kunnen we alle drie onze artistieke visie kwijt. We zijn heel open minded in het maken van muziek, en we hebben ook echt allemaal een verschillende achtergrond. Daardoor verandert onze aanpak ook steeds.’

SPANJE

Julia is half Nederlands en half Spaans, en schrijft en zingt in deze formatie ook in het Spaans. Mede daardoor vertegenwoordigde Julia Sabaté op Eurosonic ook Spanje, waar ze al een aantal mooie optredens op hun naam hebben staan.

Julia: ‘Klopt! Dutch Music Export nodigde ons uit om een paar keer in Spanje op te treden. Dat was zó tof. BIME Festival in Bilbao was echt een van de hoogtepunten van ons jaar.’

Ruben: ‘Het was heel mooi om de reactie van het Spaanse publiek te zien. Daar verstaat iedereen opeens wat je zingt. We werden meteen gevraagd om nog een show te spelen in Barcelona, in de Sala Apolo, om de hoek bij het huis waar Julia als meisje is opgegroeid. Daarna werden we weer uitgenodigd om tijdens Eurosonic bij The Spanish Wave te spelen, een soort showcasepodium voor Spaans talent. Dat we nu Spanje mogen vertegenwoordigen op Eurosonic is echt heel *humbling*.’

STRESSVOL

Ruben: ‘We proberen het publiek echt mee te slepen in onze liveshow. Die staat van begin tot eind vast en we werken met clicktracks, backingtracks en Ableton. Zo willen we een totale ervaring creëren, die verder gaat dan alleen maar *liedje-stop-liedje-stop*.’

© Tessa Wiegerinck

© Dennis Boxem

Ruben achter de kit

We namen zoals gezegd Ruben Sieben even apart om hem te laten vertellen over zijn specifieke rol als drummer in de band.

'Het klopt dat in veel moderne popbands de drummer de "Ableton-guy" is. Bij ons staat die bij de monitortafel (hij zorgt ook dat we alles perfect gemixt op onze afzonderlijke in-ears krijgen). Het is wel zo dat ik vanachter de kit elke track inzet, want ik heb toch het meest direct contact met Julia en Koen. Ik ben sowieso continu gefixeerd op alles wat Julia doet, wat betreft vocals maar ook haar bewegingen en performance, en probeer de sfeer en de feel te ondersteunen en te benadrukken met mijn drumspel. Als een nummer eenmaal loopt, bekommer ik mij niet om het instarten van loops of sequences. Dat is allemaal bij de productie al vastgelegd, evenals soundswitches, dus als je in het refrein plotseling een tamboerijnsound hoort als ik op mijn getriggerde snare sla, dan klopt dat. Ik hoef tijdens het spelen nooit aan knopjes of schuifjes te zitten; het idee achter de techniek is dat we live honderd procent bezig zijn met muziek maken en performen.'

Ruben werd rond z'n vijftiende door de drums gegrepen toen hij op een video Elvin Jones zag spelen. Hij legde zijn (klassieke) klarinet terzijde en volgde zijn hart: 'Dit was het instrument dat echt bij mij paste: stoer, ergens op slaan en dan die directe sound…' Hij begon serieus jazz te studeren, ging naar het conservatorium in Maastricht en sleepte zelfs een award in de wacht met jazzformatie Murphy (zie video op SWKplus): 'Ik was wel een echte drum-nerd; rustig tien uur achtereen studeren op een cool swingpattern.'

Hij ontmoette muzikale geestverwant Koen Hermans: 'Ik maakte ook altijd eigen liedjes op gitaar, en niemand op school leek daar erg in geïnteresseerd, behalve Koen… We gingen dingen opnemen en besloten samen naar Amsterdams Conservatorium te gaan en sindsdien zijn we onafscheidelijk. Toen we Julia ontmoetten kwam alles samen. Ik ontdekte de elektronica, triggers, SPD en Ableton als tools om mijn drums te verbreden en te moderniseren. Ik ben nu honderd procent gericht op Julia Sabaté, dus geen serieuze ruimte voor andere projecten, maar als ik ooit een avondje vrij heb, wil ik best een keertje komen swingen, haha.'

Wil je duidelijk en van dichtbij zien wat Ruben allemaal achter zijn set uitspookt, check dan de vele drumvideo's die hij deelt op Ista onder de naam #rrubennz.

'Het idee achter de techniek is dat we live honderd procent bezig zijn met muziek maken en performen'

© Casper Maas

Hoe moeilijk is het om zo'n strak geregisseerde show voor elkaar te krijgen met z'n drieën?

Ruben: 'Het is wel echt pompen of verzuipen. Vanaf minuut 1 tot minuut 45 moet je voor honderd procent gefocust zijn. Als je een seconde niet oplet, weet je zeker dat er iets misgaat.'

Julia: 'Podia zijn er ook niet altijd op voorbereid; dat kan wel stressvol zijn. Ik weet nog dat we een heel belangrijke show moesten spelen in Madrid, op een piepklein podium. Volgens mij dacht de geluidsman dat we een soort jazztrio waren of zo. Toen hij onze propvolle bus met gear zag aankomen, werd hij helemaal gek. *He lost it.*'

Ruben: 'Tegenwoordig treden we ook alleen maar op als we ons eigen team mogen meenemen. We hebben supergoeie mensen om ons heen waar we blind op vertrouwen. Als zij zeggen dat het goed komt, weten wij dat we ons geen zorgen hoeven te maken; al zien we zelf soms die te kleine subs ook wel staan, haha! Als we eenmaal op het podium staan, willen we ons helemaal kunnen concentreren op muziek maken.'

© Dennis Boxem

'Vanaf minuut 1 tot minuut 45 moet je voor honderd procent gefocust zijn. Als je een seconde niet oplet, weet je zeker dat er iets misgaat'

Is er in zo'n strak stramien ook nog wel ruimte voor spontaniteit?

Ruben: 'Er is nog steeds ruimte voor creatieve vrijheid *on the spot*, maar die momenten bouwen we bewust in. Aan het einde is er bijvoorbeeld even geen backingtrack; dan kunnen Koen en ik helemaal los.'

Koen: 'In zekere zin staat onze set ook niet helemaal vast. We blijven het op detailniveau vernieuwen. Zijn we een bepaald arrangement moe? Dan plannen we een repetitie en passen we het gewoon aan, de volgende dag kunnen we het dan al live gebruiken. Dat vinden we heel fijn werken.'

Wat zijn jullie plannen ná ESNS?

Koen: 'Op 12 januari komt onze derde single uit, en we staan op Paaspop! Dat is wel een mooie vervolgstap na ESNS: spelen op het eerste grote festival van het jaar.'

Ruben: 'Er staat ook een debuut-ep op de planning!

Julia: 'Waar ik het meest naar uitkijk, is nieuwe muziek maken! Dat is zó lang geleden. We zien elkaar iedere dag, maar het was gewoon te druk om te schrijven. In februari en maart kunnen we eindelijk weer eens met z'n drieën de studio in om nieuwe dingen te maken. Ik kan niet wachten!' ■

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Julia Sabaté - live session at ESNS 2024
VIDEO Julia Sabaté Muzikantennacht Melkweg 2022
VIDEO Julia Sabaté - *Es Como Es* (live clip)
VIDEO Julia Sabaté - *Wildeburg 2023 Aftermovie*
VIDEO Julia Sabaté - *Dalia* (audio-video 2024)
VIDEO Julia Sabaté - Steunfonds Muzikantendag (minidoc)
VIDEO jazzband Murphy live @ Maastricht Jazz (Audience Award Winner 2020)
PLUS link naar online verslag ESNS 2024
PLUS volledige Musicmaker-interview met band (mm499, mrt-apr 2024)
slagwerkkrant.nl

De spullen van Ruben live

'Het is natuurlijk een mega-elektronische act, maar de akoestische drums blijven wel het fundament van wat ik doe en ook van de muziek. Ik zie mijn drumstel als een extensie van mijn producties.'

De akoestische basis van Rubens set-up is een Tama bassdrum plus floortom, daarnaast drie snaredrums van diverse merken (Gretsch en Ludwig), bekkens van Istanbul Agop en één Meinl Stack, een Roland SPD-SX Pro voor alle elektronica (plus een laptop) en verder heel veel triggers.

'De floortom layer ik met een 'Big Fat Snaredrum', zodat ie bijna klinkt als een kick. Mijn main snare is een Ludwig Supralite; ik had eerst een Black Beauty, maar deze is feller en snijdt beter door die popsound heen. De 12" Gretsch is gestemd als een timbale, en met de snare eraf gebruik ik hem soms ook zo. De 14" Gretsch is echt zo'n lage *oempf*-snare voor de dance-achtige vette beats. Die laatste is getriggerd met een dualtrigger en ook nog een extra trigger voor zuivere triggersounds (soms helemaal zonder het snaregeluid). De Supralite heeft alleen een dualtrigger op de rim, dus die main snaresound is altijd wel clean, dat is belangrijk voor bijvoorbeeld de ghostnotes. De 12" schiet met de triggersounds juist weer alle kanten op.'

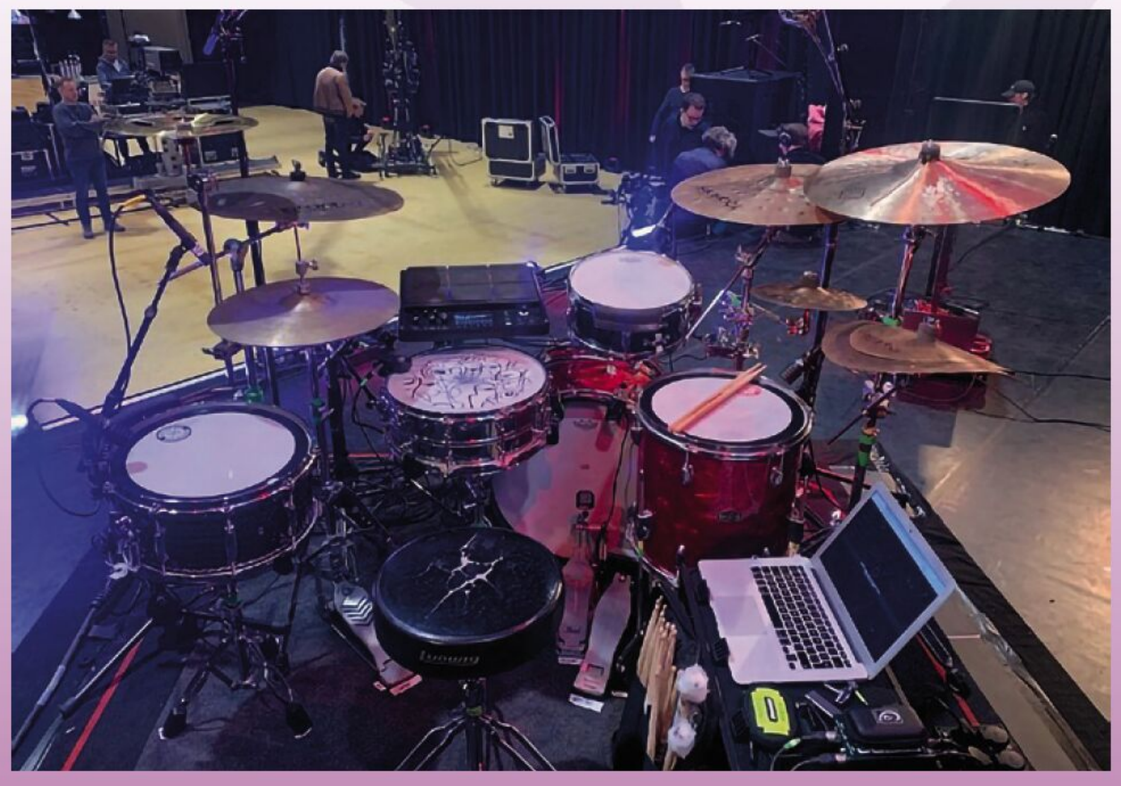

Drums
- 20" Tama Swingstar bassdrum
- 14" Tama Swingstar floortom
- 14" Ludwig Supralite (main snaredrum)
- 12" Gretsch Blackhawk (snare boven bass)
- 14" Gretsch Hand Hammered (snare links van hihat)

Istanbul Agop bekkens
- 16" hihats
- 20" crash (links)
- 21" crash (rechts)
- 10" FX Hats
- 20" crash (uiterst rechts)
- Clap-stack

En een Meinl Stack (links)

Elektronica
- Roland SPD-SX Pro
- Roland KT10 Kick Trigger-pedaal

Verder gebruikt Ruben o.a. Yamaha hardware, een laptop en diverse triggers op alle trommels.

Ludwig®
DRUM CO.

EUROPE

Lemon Oyster

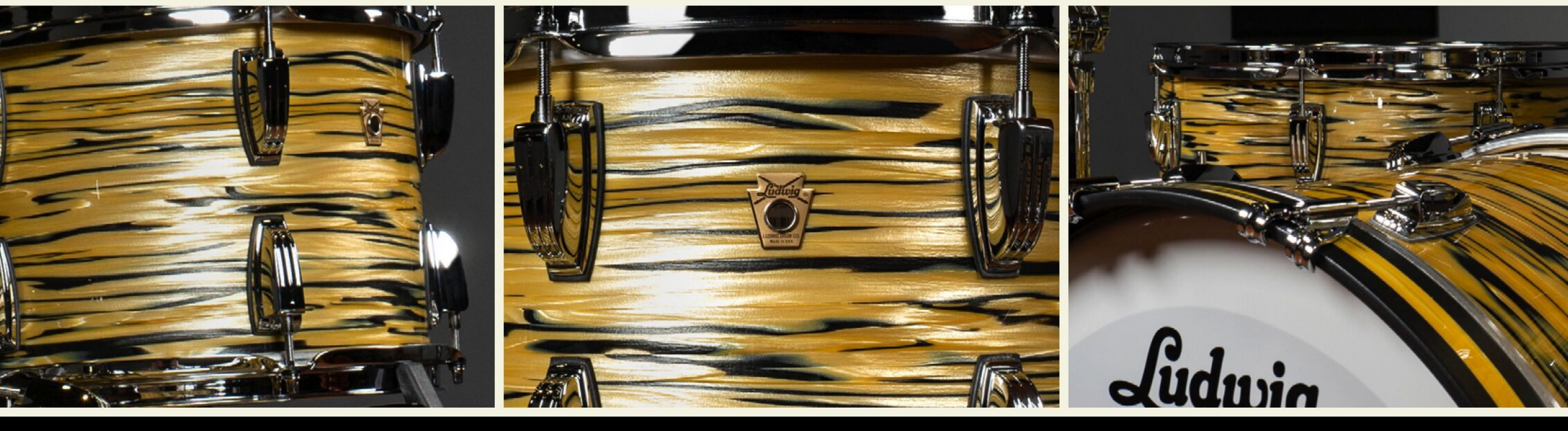

ORIGINAL STYLE. STRIKING LOOK.

Available on all Classic and Legacy series drums.

LUDWIG-DRUMS.EU

@LUDWIGDRUMSEUROPE

@LUDWIGDRUMSEUROPE

Greg Hutchinson

Dansen zonder op elkaars voeten te staan

Je kent het wel die verhalen van vrienden die in New York zomaar een kleine jazzclub binnenlopen en dan op anderhalve meter de meest geweldige drummers zien spelen. Nou in de nadagen van december liep ik de vermaarde jazzsociëteit DJS in Dordrecht binnen en zag daar zo'n gigant op zo'n anderhalve meter: Greg Hutchinson.

door Paul Scheepmaker

We spraken voor het laatst met Greg Hutchinson op het North Sea Jazz Festival 2010. Tijd om weer eens even bij te praten met deze drummer, die inmiddels een aardig cv heeft opgebouwd dat loopt van Betty Carter tot John Patitucci, en van Roy Hargrove tot Michael Brecker.

Hoe gaat het ermee Greg?

'Lekker! Ik heb net een week getourd met Christian McBride en Benny Green, doe nu een klein tourtje in Nederland met pianist Peter Beets en bassist Frans van Geest, en heb net een eigen album uitgebracht met de titel *Da Bang*.'

Vertel!

'Ik wilde een album maken met allerlei soorten muziek, niet alleen jazz. De mensen kennen mij voornamelijk als jazzdrummer, maar ik ben gewoon muzikant; ik speel ook reggae, r&b, soul, en pop. Dit is een album waar ik met heel veel verschillende mensen speel en ook verschillende stijlen. Ik weet dat ik een *killer* jazzalbum kan maken, maar ik wilde gewoon ook andere kanten van mijn muzikaliteit laten zien.'

© Paul Scheepmaker

Speel je daarbij ook op een jazzkit?

'Nee joh, voor dat album heeft Pork Pie samen met Mapex speciaal een fiberglas kit gemaakt in wat grotere maten: 22" bass, 10" en 12" toms, 14" en 16" floortoms.'

Je groeide op in de jaren tachtig met de opkomst van de nieuwe jonge generatie technische cats als Dave Weckl, Joel Rosenblatt, Cliff Almond en Vinnie Colaiuta. Toch zocht je al snel de jazz op…

'Ik was altijd helemaal weg van Art Blakey, Tony Williams en al die andere jazzgiganten, dus wilde ik die kant op. Mijn leraren waren

© Paul Scheepmaker

Vlammen

Nog even terug naar die kleine setting waar je soms geweldige drummers kunt zien: pianist Peter Beets, contrabassist Frans van Geest en Greg vlammen door de avond, soms met stukken die op akelige snelheid worden gespeeld, maar de muzikaliteit gaat nooit verloren. En dat op een kille regenachtige avond in december op een podium van zes vierkante meter en zo'n 75 man publiek. Het kan je eigenlijk nog elke avond van de week gebeuren: ergens in Nederland met fijne muzikanten die hun hart muzikaal uitstorten, of het nu jazz is of progressieve deathmetal. Zoek ze op, steun ze en draag bij aan het behoud van de podia en horeca in ons muzikaal mooie land!

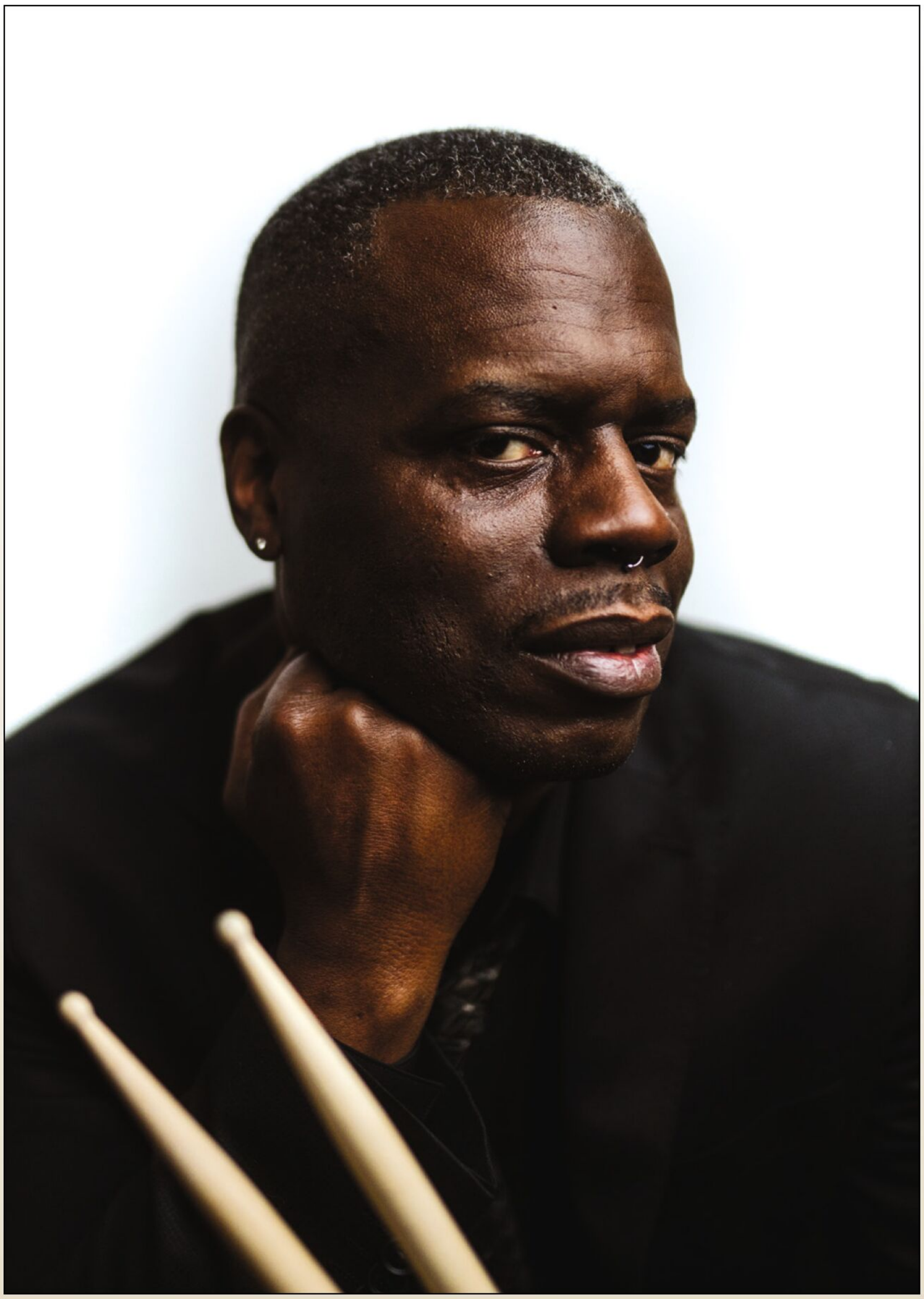

Marvin ‘Smitty’ Smith en Kenny Washington, en zij hebben mij geweldig op weg geholpen zonder daarbij de andere muziek te vergeten. Ik ben dus een allround drummer geworden die toevallig de jazzweg is ingeslagen. Maar belangrijk blijft: weet waar de roots liggen. Zowel van de muziek maar ook zeker van de muzikanten. Als je rock speelt, weet dan van John Bonham, Keith Moon, Ginger Baker. Speel je reggae, bestudeer dan de Sly Dunbar’s, Carlton Barret’s, Drummie Zeb’s of uiteraard de vele grote jazzdrummers als je jazz speelt. Vorm je eigen drumidentiteit aan de hand van de geschiedenis van de muziek en laat die kennis je helpen om je eigen muzikale stem te vinden. Zo ontwikkel je jezelf en word je een betere muzikant. Ik hoef niet altijd chops te horen; oefen die lekker in je oefenruimte. Op een goede manier een liedje begeleiden is meestal al moeilijk genoeg.’

Dat drummen zelf dan: In je eigen online cursus op openstudiojazz.com wijd je uit over

‘Mensen kennen mij als jazzdrummer, maar ik ben gewoon muzikant’

‘feathering’ op je bassdrum: het heel zachtjes meespelen van bassdrumnoten in de jazz.

‘Ik denk er eigenlijk niet eens meer over na. Het gaat vanzelf, net zoals ik nu praat met jou. Ik doe het altijd en op alle tempo’s. Het vult de ruimte maar een heel klein beetje, maar het is toch aanwezig op een niet storende manier.’

Bassist Frans van Geest (die in de kleedkamer meeluistert met het gesprek): ‘Het is een aanvulling van mijn eigen basnoten; soms gaat Greg met mij mee in vieren even later speelt hij er af en toe omheen, maar uiteindelijk maakt het de algemene sound ietsje voller en klinkt het nog meer ‘*together*’.

Greg: ‘Het is een soort dans die ik doe met de bassist. Uiteindelijk moeten we samen dansen zonder op elkaars voeten te staan. Nog belangrijker is dat in mijn drumspel zelf. Mijn ride-arm moet eerst lekker dansen met mijn bassdrumvoet. Als dat goed gaat, kan ik gaan denken aan mijn snare waarmee ik dan langzaam de ‘*comping*’-dans ga uitvoeren, de vrijere snarepatronen binnen een jazzritme. Dit kun je ook weer terugvinden bij mijn cursus op openstudiojazz.com. Het fijnste is toch lekker dansen met je medemuzikanten, man! Heerlijk!’

Dan ook maar even over spullen babbelen; we zijn er nou toch. Je bent overgestapt van Mapex naar Pearl?

‘Beide merken maken zeer goede drums, maar soms moet je weer eens wat anders proberen. Verandering van spijs doet eten, hè. Ik daag mijzelf eigenlijk elke gig weer uit: soms zet ik mijn snare recht, de volgende dag weer op de traditional schuine stand. Soms zet ik de bekkens bewust wat hoger en soms plak ik tape op m’n bekkens om tijdens het spelen weer nieuwe gebieden op het bekken te ontdekken. Zo ook met drums. Ik kreeg de mogelijkheid om op Pearl te gaan spelen. Zij kunnen mij natuurlijk overal ter wereld helpen aan goede kits, maar zij zijn ook zeer bereid om mee te denken met ideeën die ik soms heb over sound of bijvoorbeeld hardware.’

Je speelt op Paiste terwijl veel drummers het alleen maar hebben over ‘oude K’s’ als de holy grail *van de jazzbekkens.*

‘Ik hou nog steeds van Zildjian hoor – ik heb ruim twintig jaar op Zildjian gespeeld – maar ik wilde eens wat anders en wilde iets meer input hebben op de ontwikkeling van nieuwe sounds. Bij Paiste krijg ik die ruimte en hebben we onder meer de Masters Dark ontwikkeld. Daarnaast verandert ook je smaak met de jaren en ben je soms heel lang op zoek naar dat ene geluid. Dat heeft dan niets te maken met merk of type, maar met je oren en muzikale ontwikkeling. Wellicht is dat ene bekken van 100 dollar wel jouw ideale ridebekken in plaats van die hele dure ride van dat ene bekende merk. *It’s all in the ears, the mind and the dance!*’ ■

Cesar Zuiderwijk's Music Station en Slagwerkkrant presenteren

DE 23e

DRUM 3 DAAGSE

VR ZA ZO

16, 17, 18 AUGUSTUS 2024

DRIE DAGEN CLINICS EN DRUMLESSEN DOOR 16 TOPDRUMMERS

Je kan je nu inschrijven!

Volg Slagwerkkrant.nl en Drumdriedaagse.nl voor programmanieuws.

16-17-18 augustus 2024, Musicon Den Haag, Soestdijksekade 345

Als je je inschrijft voor de DrumDrieDaagse krijg je drie dagen lang lessen, lezingen, lesmateriaal, sessies, lunches en heel veel lol: all-in voor € 295,-.

Schrijf je nu in op **drumdriedaagse.nl**

SLAGWERK KRANT

Cesar Zuiderwijk Musicstation

Roland DRUMLAND

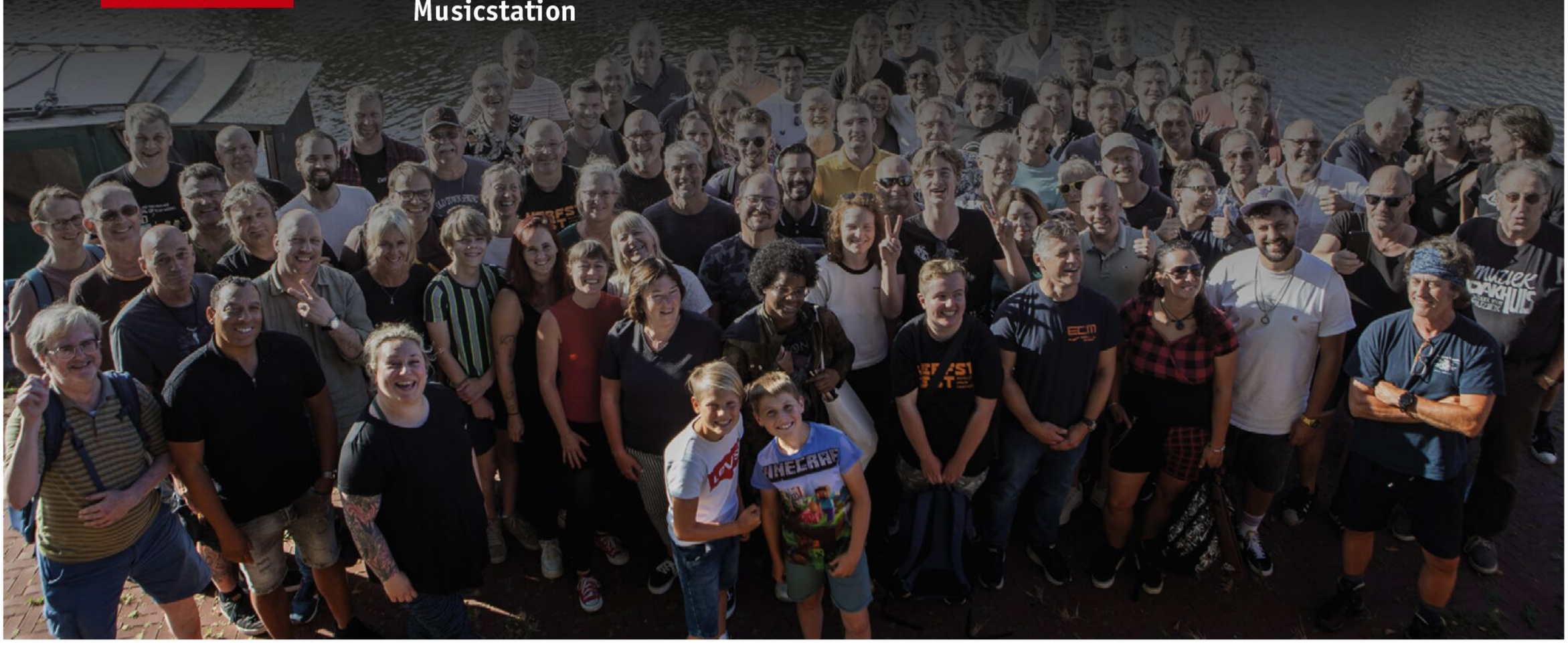

Tama 50 jaar

50th Anniversary Celebration op 20 mei

In 1974 zag het eerste Tama drumstel het levenslicht. Nu, 50 jaar later, lanceert Tama een nostalgiepakket aan drums – zie Productnieuws, de Testrubriek vanaf pagina 48 en de video op onze website – en viert de Japanse fabrikant een feestje op Tweede Pinksterdag, maandag 20 mei, in Schouwburg Amstelveen. Met een indrukwekkende lineup!

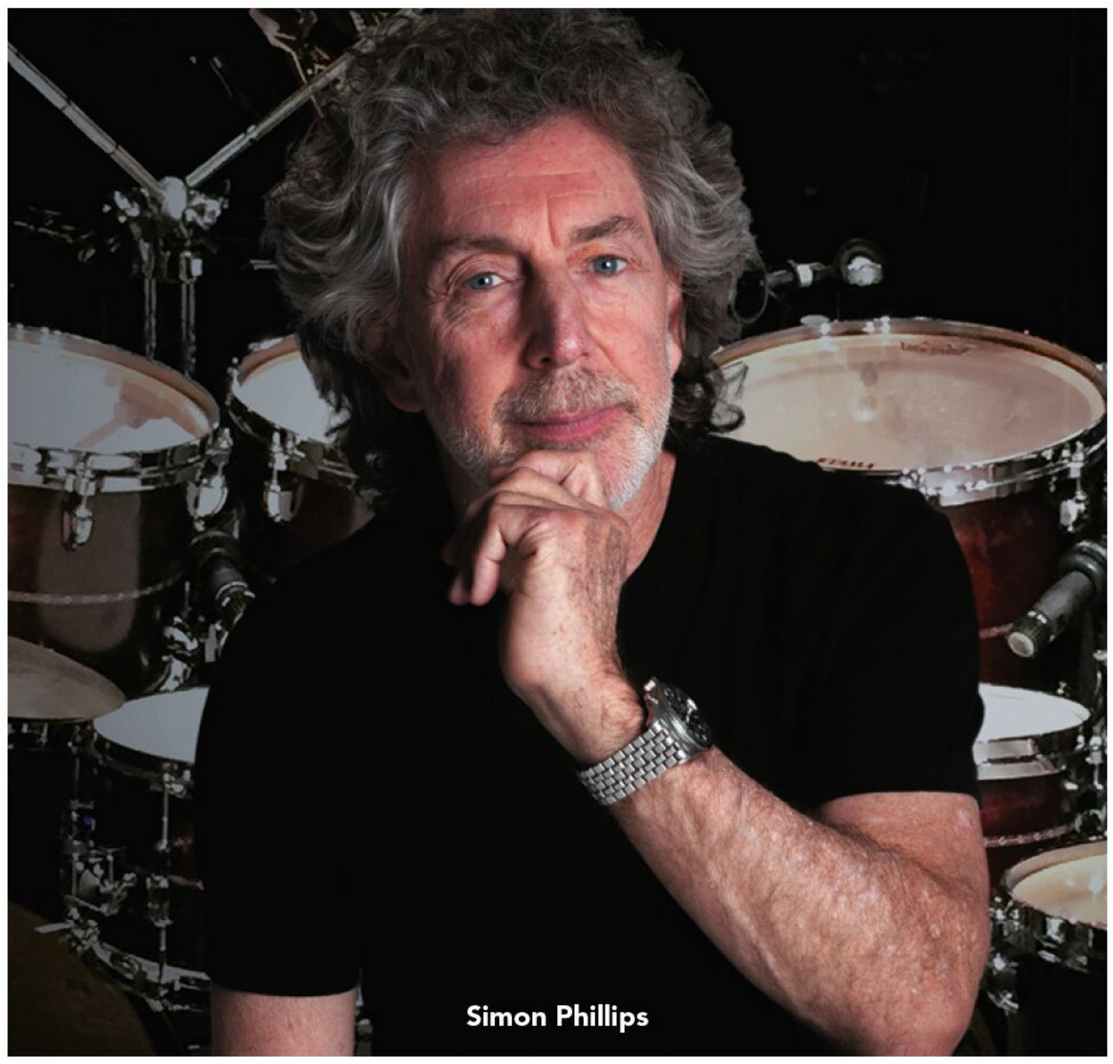
Simon Phillips

Hoshino is het moederbedrijf van Tama, en Hoshino Europe in Mijdrecht doet de distributie in tal van Europese landen. Na een indrukwekkende *Tama 50 Celebration* tijdens de NAMM show in L.A. organiseren zij in Nederland een feest namens alle Europese landen, en vandaar het mooie internationale gezelschap op het affiche, met ook drummers uit Frankrijk, Spanje, Italië, Duitsland en Nederland. Opvallend: vier heren, vier dames. Na 50 jaar gaat het lukken!

Voor Nederland zal **Nadesh Ligthart** spelen. Zij maakt momenteel furore onder de naam Desh met haar groove based songs op Spotify die

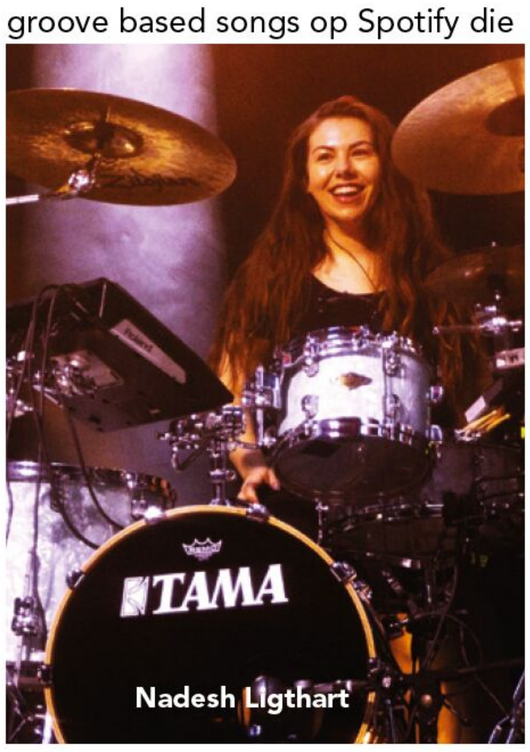
Nadesh Ligthart

vele miljoenen keren beluisterd zijn. Maar tegelijk geeft ze les bij Lesstudio Ligthart en zit ze op de drumstoel bij Merol en tal van andere artiesten.

Simon Phillips is natuurlijk the top of the bill voor deze dag. Hij speelt sinds jaar en dag op Tama, wereldwijd en in zijn studio in Los Angeles. Phillips heeft natuurlijk een waanzinnige carrière met bands als The Who en Toto, en met zijn eigen Protocol.

Camille Bigeault is de Franse dame die zich heeft toegelegd op de *'odd meters'*, oftewel wat we in

Camille Bigeault

het Nederlands 'vreemde maatsoorten noemen'. Voor haar zijn ze helemáál niet vreemd!

Roni Kaspi werd bekend vanwege haar gig én album (*Shifting Sands*)

Roni Kaspi

in 2022 met bassist Avishai Cohen en heeft haar eigen band in Israel: de Roni Kaspi Band. Ze is een waanzinnig talent, check haar Insta *roniponi100* maar eens, en werd eind januari verkozen tot Jazz Drummer Of The Year 2023 bij de Drumeo Awards!

De Braziliaan **Eloy Casagrande** was veruit 'de hardste' tijdens de

Eloy Casagrande

Tama 50 Celebration in L.A.. Indrukwekkende grooves en fills stapelden zich op! Niet vreemd als je weet dat hij sinds 2011 op de drumstoel bij Sepultura zit.

Anika Nilles was al beroemd, maar deed daar nog vele scheppen bovenop door haar wereldtournee met Jeff Beck. Nu is ze weer volop met haar eigen band aan de gang. De foto is genomen (met een

Anika Nilles

iPhone, sorry) tijdens de Tama 50 Celebration in L.A. half januari, waar ze een indrukwekkende set speelde.

Hij grossiert in hippe grooves, puttend uit jazz, flamenco, funk en

David Bao

rock, en speelde met tal van beroemde artiesten in zijn thuisland Spanje. **David Bao** is voor ons nog een onbekende, maar dat zal niet lang meer duren!

Voor Italië is **Maxx Furian** de afgevaardigde, doorgewinterd in een lange carrière met tal van Italiaanse artiesten, zoals Laura Pausini. Hij benoemt zijn eigen spel graag als 'liquid groove'.

Maxx Furian

Tama's 50th Anniversary Celebration
Maandag 20 mei (2de Pinksterdag), 14.00u, Schouwburg Amstelveen
De ticketverkoop is begonnen! Tickets à € 26,- bij Schouwburg Amstelveen.

LET OP: Slagwerkkrant mag 5 tickets verloten. Ga vóór 15 maart naar de giveaway pagina op Slagwerkkrant.nl en maak kans!

Fred Aching **Metalpower**

Weinig Peruviaanse drummers hebben zo'n drukke agenda als Fred Aching. En die agenda is alleen maar drukker geworden sinds hij naar Californië is verhuisd. Inmiddels speelt hij Megadeth-nummers met oorspronkelijke leden Dave Ellefson en Chris Poland in Kings Of Thrash en tourt hij de hele wereld rond met bands in verschillende genres.

door Kevin Pasman

Aching's gevarieerde cv is eigenlijk niet zo vreemd, omdat hij al vanaf zijn jeugd veel verschillende stijlen speelt. 'Toen ik een jaar of dertien was, speelde mijn vader in een band en ik was hun drumroadie. Rond mijn zestiende ging ik ook in die band spelen. Daardoor leerde ik allerlei verschillende stijlen spelen: cumbia, merengue, salsa... Allemaal verschillende Latijns-Amerikaanse ritmes, maar ook drums, conga's, timbales en andere soorten percussie. Daar ben ik denk ik een betere muzikant door geworden. Er zat één rocksong in de set. Dat was altijd het hoogtepunt van de avond voor mij: dit is mijn moment!

'In de jaren nadat ik in mijn vaders band ging spelen, werd ik steeds vaker gebeld voor optredens. Daaruit begon mijn samenwerking met Victor Hugo Glenny, een fantastische gitarist uit Lima. We hadden een powertrio waarmee we oude Andy Timmons-nummers speelden.

'Op een gegeven moment speelde ik met een band in het voorprogramma van een band die Piranha heette. Die gasten waren ongeveer mijn leeftijd en daar heb ik later de band Mauser mee gevormd. Dat is ook het moment geweest waarop ik meer rock en metal ben gaan spelen. Eigen werk ook. Tegelijkertijd was ik een sessiedrummer voor verschillende muzikanten. Dat was mijn baan in Peru. Ik speelde met zo'n vijf bands tegelijk, waaronder de populaire jarentachtig-rockband Rio, maar Mauser was mijn hoofdband.'

Jas

'Er is een tijd geweest dat ik ieder jaar naar Californië reisde om drumlessen te volgen van professionele drummers. Mensen als Glen Sobel, die met Alice Cooper gespeeld heeft, en Thomas Pridgen van The Mars Volta. Al het geld dat ik verdiende met de optreden met mijn vader – en dat was niet veel, want ik was nog jong – ging naar privélessen.

van Lima tot L.A.

‘Op een gegeven moment ontmoette ik een meisje op de NAMM show. We trouwden en ik besloot in Californië te blijven. Tegen de jongens van Mauser zei ik dat ik de zomer weg zou zijn – dat is van januari tot maart in Peru – maar ik liet wel wat kleren achter. ‘Hier heb je mijn jas’, dat soort dingen. Toen dachten ze al: “O shit, die komt niet terug”.

‘Aanvankelijk kende ik niemand in Californië. Ik heb een tijdje als verhuizer gewerkt, maar ik heb uiteindelijk een aardig netwerk opgebouwd, vooral via Craigslist. Dat is best *shady*, maar het heeft me wel wat toffe klussen opgeleverd. Ik stond op het punt om wat klussen in kerken aan te nemen, maar uiteindelijk waren er toch wat bands die op zoek waren naar een tourdrummer.

‘Een van die bands, UnderHander, had Billy Graziadei van Biohazard als producer. Hij vond mijn spel te gek. Toen ik foto’s van zijn andere band Powerflo zonder drummer zag, liet ik hem weten dat ik net mijn *green card* had en kon touren, waarop hij me meteen vroeg om auditie te doen. Een maand later belde Billy me dat ik de klus had. Dat was mijn eerste Europese tour.

‘Billy vroeg me ook voor zijn soloproject BillyBio en ik zei ja zonder ook maar naar de muziek te luisteren. Het was punk, waar ik nooit echt naar luisterde – ik was op dat moment een Dream Theater-nerd – maar ik hoorde de nummers en dacht: te gek, ik ga een nieuwe manier van spelen leren!’

Neven

‘Tussendoor speelde ik op jamsessies hier in Hollywood, die waren opgezet door gitarist Ira Black, die in heel veel metalbands speelt, en zijn vrouw. Sindsdien belt Ira me altijd als hij een drummer nodig heeft, omdat hij weet dat ik altijd wil leren spelen wat ik nog niet kan.

‘Via Ira en zijn vrouw ben ik ook betrokken geraakt bij de hardrockband BulletBoys; een goede, professionele band die veel meer optredens heeft dan ik daarvoor gewend was. Daar speel ik inmiddels twee jaar mee en dat gaat heel goed.

‘Via die jamsessies ben ik ook met die gasten van Megadeth in contact gekomen. Ik was de huisdrummer bij Tribute to the Big 4 (Metallica, Megadeth, Slayer en Anthrax). Ze zagen me *War Ensemble* van Slayer spelen en dachten: dat is onze man. Op mijn zestiende speelde ik al Megadeth-nummers met mijn neven. Natuurlijk kon ik me toen niet voorstellen dat ik ooit met gasten als Chris Poland en Dave Ellefson zou spelen.’

Natuurlijke reactie

De banden met Peru heeft Aching nog niet helemaal verbroken. Onlangs begon hij namelijk de rockband Dead Groove, met onder meer Mauser-gitarist César Gonzáles Salaverry. ‘In Dead Groove kan ik eindelijk écht mijn eigen ding doen’, legt Aching uit. ‘We begonnen Dead Groove aan het einde van de pandemie. Alles gebeurde dus over Zoom. César stuurde me wat akoestische audiobestanden en daarna spraken we online af om ideeën uit te wisselen, waarna hij de structuren van de nummers in elkaar zette.

‘Als Holly (zangeres-bassiste Holly West; red.) de zangmelodieën bedenkt, begint het moeilijkste gedeelte. Zij spreekt geen Spaans en César’s Engels is niet heel goed, dus ik zit er een beetje tussenin om hun suggesties te vertalen. Maar we staan altijd open voor wat het beste voor de nummers is. Mijn drumpartijen zijn een natuurlijke reactie op de gitaarriffs.’

Op het moment dat we Aching spreken, staat hij zelfs op het punt om naar Peru af te reizen voor een Dead Groove-optreden in het voorprogramma van Mauser. ‘Ik kijk ernaar uit om Mauser voor het eerst zonder mezelf op drums te zien’, glimlacht hij. ‘Bijna alle muzikanten met wie ik ooit gewerkt heb, zijn erbij. En terwijl we in Peru zijn, nemen we meteen twee nieuwe Dead Groove-nummers op. Daarna werken we aan nieuw materiaal. Het zal vergelijkbaar zijn met wat we eerder deden, maar net wat eenvoudiger.’ ■

‘Ik wil altijd leren spelen wat ik nog niet kan’

LEES, LUISTER EN KIJK VERDER OP SLAGWERKKRANT PLUS

VIDEO Dead Groove - *Bad Friend* (live studio session 2023)
VIDEO Dead Groove - *The Book Of The Dead* (Live Studio Session 2023)
VIDEO Kings Of Thrash - *Wake Up Dead* Live @ Whisky A Go-Go (2023)
VIDEO BillyBio - *Black Out* (Official Music Video 2022)
VIDEO Mauser – *Encadenandome* (official video 2013)
VIDEO Mauser - *G.O.D.* live (2016)
VIDEO RIO En El Jammin - *Carol Quiere Un Viaje a Londres* live (2018 Plus TV)
PLUS link naar interviews Kevin Pasman met Peruviaanse metalhelden
slagwerkkrant.nl

Dead Groove met César Gonzáles, Holly West en Fred Aching

De Werkplaats

De Slagwerkplaats

Zagen, boren en schuren tot je tevreden bent

Jan Slager en Hilke Dobma runnen nu al zo'n tien jaar De Slagwerkplaats in Usquert op het Groningse Hogeland. Zij werken vanuit huis. In de woning is het kantoor en in de later aangebouwde garage is de werkplaats. 'Inkoop-verkoop-verhuur-reparatie', vermeldt het visitekaartje.
Jan doet het slagwerk, Hilke de zaak: administratie, website, routeplanning en nog veel meer.
Jan: 'Zonder haar ben ik nergens!' Als geschoold slagwerker is hij nog steeds actief, vooral bij de Provinciale Brassband Groningen, kortweg PBG: 'Een toporkest in dit genre.'

tekst en foto's Bram de Visser

Instrumenten zijn onderhevig aan slijtage, vervoer en het niet altijd even deskundig gebruik.
Omdat Usquert (postcoderegio 9988) niet bepaald centraal ligt, gaat Jan elke zaterdag met de bus op pad door heel Nederland en ook in België. Voor reparaties en onderhoud; soms ter plaatse of om de instrumenten op te halen als het meer of complexer werk is. Bij orkesten, conservatoria en scholen ontbreekt vaak de tijd en de kennis om het onderhoud zelf te doen. 'Vaak is het: "nu je toch hier bent…", en gaat het van de pauken naar de marimba en een vergeten instrument waar toch niets mee gebeurt.'

Een belangrijke tak van het bedrijf is dan ook de in- en verkoop van gebruikte instrumenten. Orkesten en verenigingen hebben regelmatig spullen die ze niet meer gebruiken. 'Die worden overgenomen en hier in eigen huis gereviseerd zodat ze weer als nieuw zijn,

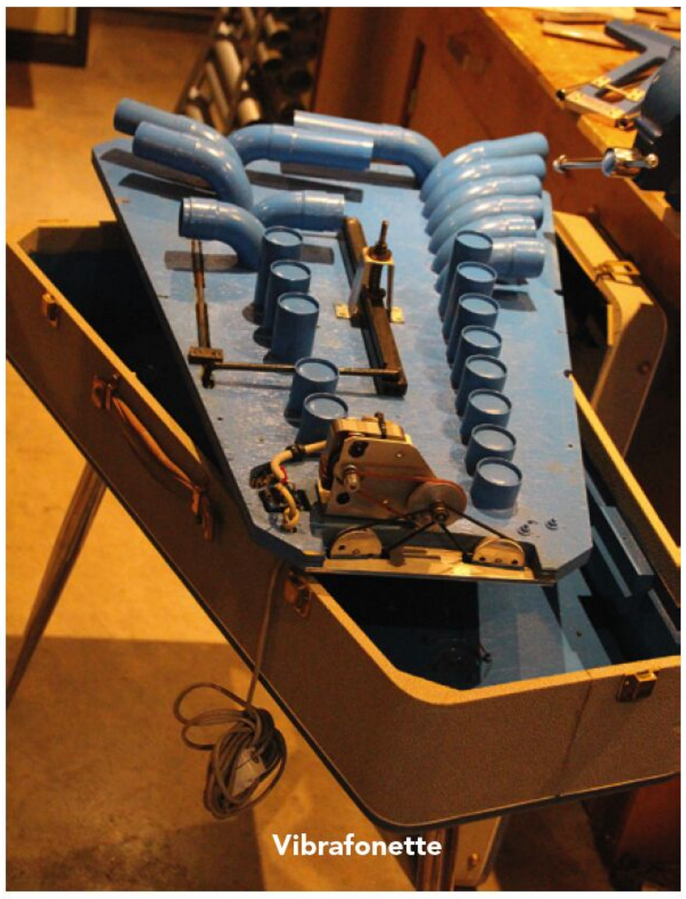
Vibrafonette

Vintage snaredrum

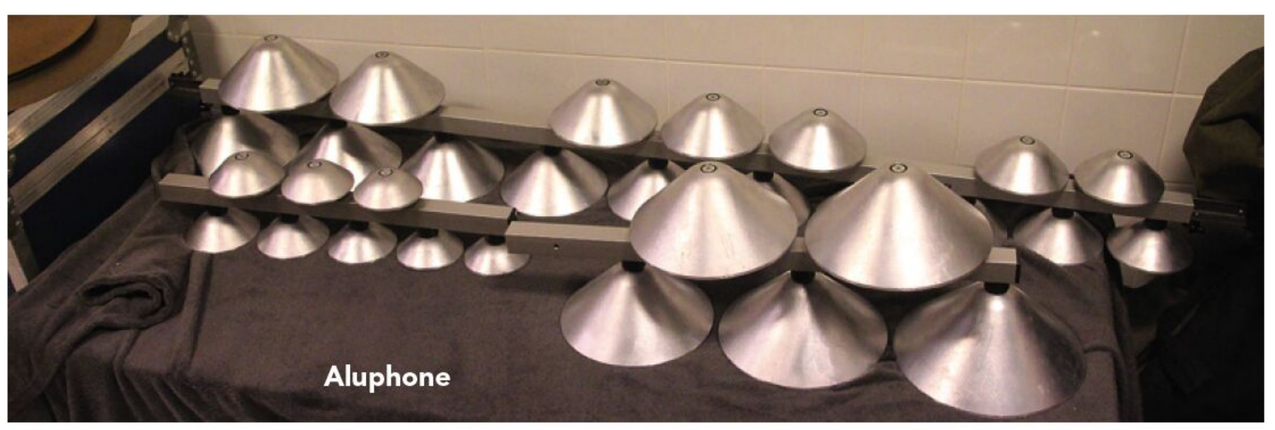
Aluphone

Jan Slager

Het bedrijfspand

Slagwerk te koop en te huur

Hilke Dobma

of soms zelfs beter dan dat.' De Slagwerkplaats verkoopt overigens ook nieuw slagwerk en is dealer van diverse merken zoals Adams, Majestic, Bergerault, Ludwig, Musser, Meinl, Tama, Paiste, Hardcase et cetera.

Toetsen en crotales

Een specialiteit is het opnieuw stemmen van toetsen voor melodisch slagwerk. Houten toetsen kunnen op den duur ontstemd raken door verschillen in temperatuur en vocht. Ook kan Jan zoekgeraakte toetsen vervangen. 'Vaak zijn losse toetsen wel leverbaar, maar als dat niet meer het geval is (bijvoorbeeld van Saito en Premier), is het de kunst om het juiste hout te vinden. Er ligt een voorraadje padouk en rosewood, maar hout blijft een natuurproduct en per boom zijn er verschillen.' Dan wordt er net zo lang gezaagd, geboord en geschuurd tot hij tevreden is. Maar bovenal wordt er geluisterd naar de klank. Met een Peterson Strobe Tuner, een soort oscilloscoop, worden de toetsen gestemd. Oneffenheden in de klank en storende boventonen worden aangepakt. Dat vereist veel geduld, kennis en ervaring. 'Alle orkestinstrumenten worden standaard op 442Hz gestemd, maar ook een andere stemming is op verzoek mogelijk.'

In de werkplaats zagen we ook een vibrafonette, zeg maar een koffervibrafoon. De resonantiebuizen zijn korter en zitten opgevouwen in de koffer. De motor van dit exemplaar moet worden vervangen. Dit soort speciale klussen is bij Jan in goede handen. Soms is een instrument niet meer te redden. In de werkplaats hangen een paar crotales (of cymbales antiques, een soort gestemde bronzen schijfjes) die 'dood' zijn: 'Er zit geen klank meer in; metaalmoeheid, haarscheurtjes, wat dan ook, maar er komt geen geluid meer uit!'

Special effects

De Slagwerkplaats heeft ook een verhuurafdeling. Soms is een speciaal instrument maar één keer nodig en dan is verhuur een goede optie. 'Denk bijvoorbeeld aan een gong bij een speciale gelegenheid: één keer *boing* en klaar…' Maar vooral gaat het om groot slagwerk en 'special effects': pauken, buisklokken, marimba's, maar ook een collectie claxons die meteen doen denken aan Toby Rix. En heb je één buisklok of twee crotales nodig? 'Die kunnen per stuk, dan hoef je niet twee octaven te huren.'

Een heel speciaal instrument is de aluphone: drie octaven chromatisch gestemde, zware bellen met een extreem lange klank. Vaak worden ze gebruikt in combinatie met een marimba. Van dit uit Denemarken afkomstige instrument zijn er maar een paar in Nederland.

Ook bijzonder is een klokkenspel met drie rijen toetsen: boven de hele en halve tonen is een rij kwarttonen, door Jan gestemd. Zo'n instrument is nodig voor de uitvoering van *Rogosanti*, een moderne slagwerkcompositie van James Wood (aanrader, kijk maar eens op YouTube!)

Omdat de groei er goed in zit, moest er worden uitgebreid en toevallig kwam er in het dorp een markant pand te koop: 'Precies tegenover ons huis! Een buitenkans op nog geen 50 meter afstand met zicht op de toegangsdeur!' Daar is de opslagruimte en ontvangen Jan en Hilke de klanten. Maar verder: alles in eigen huis dus! ■

deslagwerkplaats.nl
slagwerkverhuur.nl
pbg.nu

'Denk aan een gong bij een speciale gelegenheid: één keer *boing* en klaar…'

Exclusive Drums

Milieuvriendelijke,

Het Belgische Exclusive drums heeft zijn atelier en winkel in Brugge. Daar bouwt Dirk Defauw al dik tien jaar zijn custom drums en dat doet hij geheel volgens eigen concept op een zo milieuvriendelijk mogelijke wijze. Voor deze test kregen we een drumkit, gemaakt van amazakouéhout, maar zoals dat gaat bij custom bouwers is dit slechts een van de vele mogelijkheden. Maak kennis met een Belgische rocker.

tekst en foto's Dennis Boxem

handgemaakte Belg

Want dát is de testset volgens Dirk Defauw: een echte rockset, gemaakt in duigenconstructie. De testset omvat een 22” bassdrum, 10” en 12” toms, 14” en 16” floortoms en een 14”x6½” snaredrum, allemaal uitgevoerd in een naturel finish. Zoals gezegd maakt Exclusive graag gebruik van gerecycled hout, of, zoals in het geval van de testset, van restpartijen. Want wat voor de gemiddelde meubelmaker wordt gezien als te klein hout om te gebruiken, is vaak nog prima inzetbaar om tot drumstel verwerkt te worden. In het geval van het *amazakoué* van de testset gaat het overigens om een heel bijzondere restpartij. Van de oorspronkelijke partij maakte Defauw namelijk zo’n 35 jaar geleden zijn eerste meubelstukken bij de meubelmakerij waar hij toen werkte.

Defauw maakt zijn ketels volgens de traditionele duigenmethode. Het hout wordt in plankjes gezaagd, vervolgens worden de plankjes tot een cilinder verlijmd, die weer op een frees- of draaibank perfect rond wordt gemaakt. Op zich geen nieuwe technologie, maar je krijgt wel een ketel die zo goed is als de houtbewerker die hem maakt. En als je de testset van dichtbij bekijkt, moet je de conclusie trekken dat Defauw het houtbewerken meer dan onder de knie heeft. Aan de buitenkant van de ketel is eigenlijk niet te zien waar de ene duig begint en de andere eindigt. Aan de binnenkant van de ketel is het door de tekening in het hout iets zichtbaarder, maar je ziet ook meteen dat er nergens een millimeter ruimte of speling tussen de duigen zit.

De drums van Exclusive zijn allemaal zo’n elf millimeter dik.

De duigen worden afgedraaid op twaalf millimeter en daar gaat tijdens het schuurproces nog ongeveer een millimeter vanaf. De draagranden op de testset staan onder een hoek van 45 graden, maar desgewenst zijn er ook andere mogelijkheden.

Gestyled

Exclusive geeft je keuze uit verschillende soorten spanbokken: enkel of doorlopend, en in een aantal verschillende modellen. Daarvoor maakt het merk gebruik van hardware van een van de grote Taiwanese fabrieken die ook voor de grotere merken hardware maakt. De spanbokken op de testset lijken qua vormgeving een beetje op wat Yamaha op onder meer de Live Custom gebruikt, maar is nét even wat fijner gestyled. De drums zijn voorzien van mooi dikke, gegoten spanranden, en de toms zijn natuurlijk geïsoleerd opgehangen.

De keteldiameters zijn bij Exclusive zodanig dat vellen meteen goed vlak tegen de draagranden liggen. Met de spanbouten vingervast krijg je dus al bijna toon uit je vellen. De gegoten spanranden maken de klank van de toms wat droger en meer gefocust, maar er blijft nog meer dan voldoende sound over. Met een klein beetje spanning op de vellen heb je een stevige, lage toon met een gespierde donkere aanslag. Duigendrums hebben van nature een lagere grondtoon dan drums uit laagjes en dat merk je bij deze trommels ook meteen. De 10” en 12” kunnen een flink stuk lager dan gemiddeld en doet dat zonder dat je iets aan karakter verliest. De vellen werden door Exclusive geleverd met dubbellaags Remo Pinstripes, maar met een enkellaags Ambassador krijg je er nog heel wat stembereik in zowel het laag als het hoog bij.

De floortoms klinken vol en diep en hebben een prachtig dikke onderbuik. De respons is heel vlot en de Pinstripes drogen de klank in samenwerking met de gegoten rand enigszins op. Zo krijg je een lekker percussieve maar makkelijk te besturen lage dreun die toch het volle karakter van de ketel laat horen.

Segmenten

De bassdrum is voorzien van prachtige, uit segmenten opgebouwde spanranden, en simpele maar stevige bassdrumpoten. Bij de bassdrum is het laag wat meer dominant, en dat maakt het stembereik iets krapper dan dat van de toms. De bassdrum geeft een dikke stevige dreun die naar gelang je verstemt in eerste instantie korter en meer punchy wordt en daarna pas een beetje omhoog gaat. Ben je op zoek naar een bassdrum die je zowel in een jazzkwartet als in een popband kunt gebruiken, dan is dit waarschijnlijk de verkeerde maat. Met een 20”- of misschien zelfs 18”-variant kom je daar waarschijnlijk dichter bij in de buurt. De 22” bassdrum uit de testset is echt voor het betere spierballenwerk. Heerlijk!

De snaredrum uit de testset is mooi donker van toon. Het laag komt goed naar voren en de snarenmat voegt precies de juiste hoeveelheid knisper aan de klank toe. De snare geeft heel precies

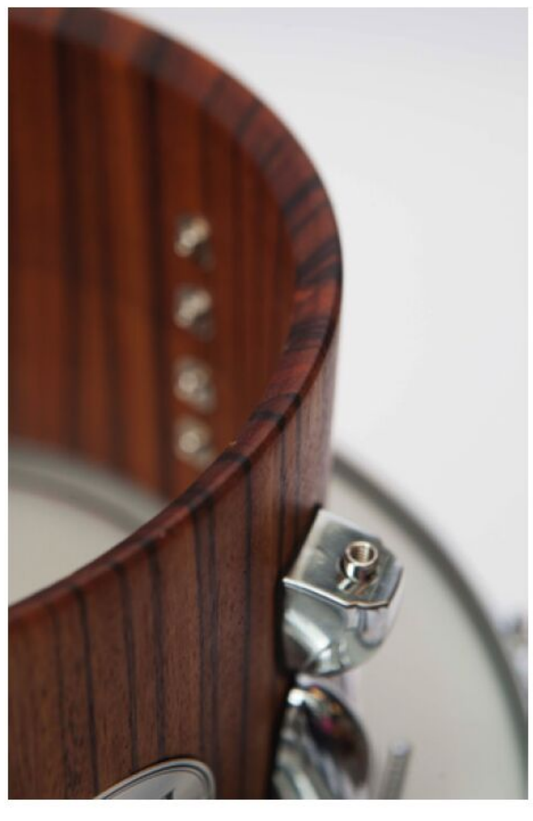

weer wat je er als bespeler in stopt en dat maakt dat je heel wat vocabulair tot je beschikking hebt. De gegoten spanranden geven genoeg focus en je zult dan ook niet snel extra demping nodig hebben.

Deze snaredrum klinkt over het hele stembereik goed, maar met twee stemmingen blinkt hij echt uit: laag gestemd krijg je een hele dikke en drukkende backbeat die je met een rimshot van een venijnig scherp randje kunt voorzien. Met een medium stemming heb je precies de juiste mix tussen het laag van de ketel en de scherpe hoge aanslag van het vel. Het levert een gespierde crack op die zonder problemen door de klank van een rockband heen snijdt. Het snarenmechaniek op de trommel is de meest luxe versie van het Trick mechaniek, dat drie verschillende standen heeft waarop de snaren 'aan' staan, waardoor je tijdens het spelen makkelijk kunt wisselen tussen een lekker rammelende mat en een wat strakkere sound.

Middenweg

Deze set van amazakoué is een interessante middenweg tussen een open klinkende duigenset en de wat meer gefocuste sound van een kit met gegoten spanranden. In medium tot hoger stembereik zit er zeker iets Gretsch-achtigs in de aanslag, maar tegelijkertijd heb je meer bottom-end en meer sustain tot je beschikking. Het stembereik is een fractie kleiner dan bij een duigenset met geperste spanranden, maar dat is nog altijd ruimer dan het gros van de uit laagjes opgebouwde drumstellen. Net als bij de meeste duigendrums heb je bij de Exclusive al bij de minste hoeveelheid velspanning een volle sound, en als je door stemt naar boven, merk je bovendien dat de sound ook bij de hoogste velspanning prachtig luchtig blijft. Amazakoué heeft van nature een wat donkere sound en dat zorgt ervoor dat er ook bij hogere stemming een mooi grommende grondtoon in de klank blijft zitten.

De prijzen van de Exclusive drums zijn behoorlijk uiteenlopend. Je zou kunnen zeggen dat je betaalt voor wat je krijgt, en als je een drumkit van een duurdere houtsoort of met een meer bewerkelijke afwerking wilt, zie je dat terug in de prijs. De testset is met een prijs van 7.300 euro een van de duurdere kits. Een set van sapelihout in vergelijkbare maten, maar met geperste in plaats van gegoten spanranden is 2.000 euro goedkoper, en snaredrums zijn al verkrijgbaar vanaf zo'n 750 euro.

Kortom

Over de bouw en de afwerking van de testset kunnen we kort zijn: die zijn perfect. Nergens valt er ook maar iets op aan te merken. Dat de testset zich het beste leent voor steviger werk is eigenlijk niet helemaal waar, want het grote stembereik en de makkelijke respons maken dat je in heel veel stijlen met de set uit de voeten kunt. En net zoals bij alle custom-drumbouwers: wil je iets dat anders klinkt, dan kun je ook voor andere maten en andere houtsoorten kiezen. Het is wel belangrijk om je te realiseren dat een duigenset altijd lager klinkt dan een vergelijkbare set gemaakt uit laagjes hout. Daar komt bij dat zo'n set ook heel anders op je spel reageert. Daarom is het goed om te weten dat Defauw in Brugge altijd een paar sets klaar heeft staan om uit te proberen. ■

Importeursreactie: zie pagina 56

DE FEITEN

- handgemaakte duigendrums uit Brugge

testset

- 11mm dikke amazakoué-houten ketel
- gegoten spanranden
- draagranden onder een hoek van 45 graden
- 22″x15″ bassdrum
- 10″x7″ en 12″x8″ toms
- 14″x14″ en 16″x16″ floortoms
- 14″x6½″ snaredrum
- prijs: € 7.300,-

HET OORDEEL

+
- prachtige afwerking
- stevige, punchy sound
- veel keus met betrekking tot constructie en afwerking

–
- geen minpunten

DE CONCURRENTIE

- Zebra Drums
- Lignum Drums
- Sonor SQ-2
- Tama Star

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

Proefabonnementen
€ 12,50

Jaarabonnementen
vanaf € 20,90

Losse edities
vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES | de INZET uitgeverij | Interface voor muzikanten en producers

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

Tama 50th Anniversary Mastercraft snaredrums

Back to the future

Begin jaren tachtig, toen Tama nog een piepjong merk was, hadden de Japanners een aantal spectaculaire snaredrums in de catalogus staan. En nu, voor de 50ste verjaardag brengen ze die snaredrums terug: de Tama Mastercraft snaredrums.

tekst Dennis Boxem

Vijf van de zes snaredrums uit deze test zijn extreem gelimiteerde exemplaren. Als je er een wilt hebben, kun je het beste meteen naar de winkel rennen. De enige snaredrum die een váste plek in de catalogus krijgt is de recreatie van Tama's meest beroemde snaredrum, de Bell Brass Mastercraft. Deze trommel hoorde je onder meer op Metallica's *Black Album*, op *Nevermind* van Nirvana, *Back in Black* van AC/DC, *Face Value* van Phil Collins en *Evil Empire* van Rage Against The Machine, en Tama maakt met deze versie een snaredrum die zo dicht mogelijk bij het origineel ligt.

Alle Mastercraft snaredrums uit deze test hebben hetzelfde ketelbeslag: stevige, gegoten spanranden, de originele kleine, doorlopende Superstar spanbokken, het Roller Action snarenmechaniek en de One Touch Tone Control binnendemper. Daarmee zit je qua look en feel in een keer diep in de jaren tachtig, en als je dan een tijdje met die snares aan het spelen bent vraag je je toch stiekem af waarom we met sommige dingen opgehouden zijn.

Allereerst maar het ding dat we eigenlijk tegenwoordig op geen enkele trommel meer tegenkomen: de Tone Control binnendemper. Tama had destijds al een mechaniek ontwikkeld dat aanzienlijk beter werkte dan dat van de concurrentie. De Tone Control heeft namelijk twee stelknoppen: een voor de fijnafstelling en een waar je de demper in een slag mee aan- of afzet. En dan is zo'n demper een handige toevoeging. Met een enkele draai aan de knop ga je van volledig open naar een fractie gedempt of helemaal droog, afhankelijk van hoe strak je de demper hebt afgesteld.

Nog zo'n ding dat we nauwelijks nog zien is een snarenmat die langer is dan de diameter van de ketel. Daardoor liggen de snaren volledig vlak tegen de draagrand en dat levert een buitengewoon nauwkeurige, responsieve en crispy snarensound op. Het Roller Action mechaniek is uitermate soepel en nauwkeurig af te stellen. Als je ooit een vintage Tama snare in handen hebt gehad, merk je het verschil meteen. 40+ jaar aan stof, vuil en slijtage kunnen indrukwekkend veel invloed op zo'n mechaniek hebben.

Vertaling

We beginnen deze test met de zwaargewicht. De **Bell Brass Mastercraft** heeft, anders dan de

naam doet vermoeden, een gegoten ketel van brons en dus niet van messing. De legende gaat dat er bij de introductie van deze snaredrum iemand bij de marketingafdeling een foutje in de vertaling maakte. En toen die fout eenmaal werd ontdekt had Tama's 'Bell Brass' al een vaste stek in de drumgeschiedenis.

Originele versies van deze snaredrum leveren de laatste jaren rond de vijftienduizend euro op en misschien is het daarom maar goed dat de nieuwe Mastercraft Bell Brass niet 100 procent hetzelfde als het origineel. Die werd namelijk in zand gegoten terwijl de nieuwe versie in een snel draaiende mal wordt gegoten. Daar zal echter alleen de echte verzamelaar over vallen, want de nieuwe manier van gieten levert juist een consistentere ketel op met iets minder kans op luchtbelletjes in het gietwerk. Een kostenbesparing is het ook allerminst, want de nieuwe manier van gieten is juist aanzienlijk duurder. Hoeveel duurder? Nu ja, als je de inflatie meerekent is de Bell Brass anno nu ongeveer net zo duur als bij de introductie in 1980. Helaas heb je het dan wel over een trommel van bijna vierduizend euro. Als het je ten slotte om de sound gaat, is er goed nieuws: er staan inmiddels al meerdere YouTube-video's online waarin het verschil tussen een originele en de moderne versie eigenlijk niet te horen is.

Oerversie

De originele Mastercraft Bell Brass was er in een aantal varianten, maar voor deze editie gaat Tama terug naar de oerversie uit 1980 met de gepatineerde ruwe bronzen ketel. Die ketel is iets oversized, net als het origineel. Hoewel in de catalogus van 1980 een keteldikte van 5 millimeter is genoemd, is de nieuwe ketel slechts 3 millimeter dik. Voordat Tama aan de productie van het nieuwe model begon, hebben ze in Japan een aantal van de originele exemplaren aan een onderzoek onderworpen en toen bleek dat de originele Bell Brass aanmerkelijk dunner was dan in de papieren stond.

Maar zoals altijd: *the proof of the pudding is in the eating*. Is deze trommel net zo goed en bijzonder als het origineel? Daar kunnen we niet anders dan volmondig ja op zeggen. De Bell Brass is echt een heel bijzonder beest. Het is een trommel die heel makkelijk aanspreekt en die qua dynamiek bijna een oneindig bereik lijkt te hebben. Laag gestemd is de klank vol en buikig met een dikke ronk. Stem je hoger dan krijg je meer focus en bite, maar de donkere lage frequenties blijven aanwezig. Met het bovenvel hoog gestemd krijg je een messcherpe snareklank, maar ook hier blijft de body vol en uitgesproken. Wat echt heel opvallend is, is dat je al die beroemde snaredrumsounds zonder problemen uit deze trommel kunt toveren. Medium-laag zonder demping en je hebt de exacte snaredrum van *Smells Like Teen Spirit*. Geef hem een beetje demping mee en je hoort *Enter Sandman*. Deze snaredrum is ongelooflijk *in your face*, snijdt als een mes door de boter en kan met weinig moeite echt hemeltergend luid. Van de rimshots springen de tranen spontaan in je ogen. Qua sound is hij met iets anders te vergelijken - hij doet zijn bijnaam The Terminator zeker eer aan.

Strot

De Bell Brass is natuurlijk ontzettend gaaf, maar hij zal voor veel drummers zowel qua prijs als volume al snel veel te veel

zijn. Maar er zijn natuurlijk nog vijf andere Mastercraft snaredrums die – hoewel nog steeds high end – toch iets meer binnen bereik liggen. De meest bekende snaredrum uit de Mastercraft-serie is de **Steel**-variant. Deze heeft een 1,2 millimeter dikke stalen ketel die Tama in de jaren tachtig gebruikte voor zowel de Mastercraft als de nog duurdere Kingbeat en de meer betaalbare Powerline. Origineel was deze ketel naadloos, maar in de re-issue is met goed zoeken toch een lasnaad te vinden.

Qua karakter lijkt het nauwelijks uit te maken. De stalen ketel is scherp en puntig en heeft een aardig breed stembereik. De snaredrum mist misschien wat van het extreme karakter van de Bell Brass, maar is daarnaast een heel stuk makkelijker onder controle te houden. Dankzij de lange snarenmat spreekt de trommel bij de minste aanraking al aan, terwijl je nergens echt de focus verliest. Laag gestemd geeft hij een mooi geaccentueerde jank die lekker rammelt. Met de Tone Control demper maak je van die jank in een keer een droge en gefocuste klap, maar voor een echte seventies sound moet er nog wat extra demping tegenaan. Hooggestemd wordt de klank droger en puntiger, maar er blijft behoorlijk wat strot over. Voor een funky hoge *pop* moet je het slagvel echt heel ver opdraaien.

Rimclicks en rimshots hebben opvallend veel lucht en dankzij de dikke gegoten spanranden ook een flink puntige aanslag.

Kunstig

De Artwood snaredrum heeft in vele vormen tot ver in deze eeuw in de Tama-catalogus gestaan. Hij ontleent zijn naam echter aan de allereerste versie van deze snaredrum die als enige uit de reeks een kunstig vormgegeven inlay in het midden van de ketel had. Ook hier kiest Tama voor een net even andere versie van het origineel. Waar de originele Artwood een zeslaags esdoornen ketel had, heeft de nieuwe versie een zeslaags, 9 millimeter dikke berken ketel. En die is weer gelijk aan de tweede generatie Artwoods. Het mag de pret niet drukken, want de **Artwood Mastercraft** – verkrijgbaar in 14”x6½” en “14”x5” – is een bloedmooie trommel met een waanzinnig allround geluid. De 14”x6½” heeft duidelijk de volste body van de twee, is vriendelijker en warmer dan de metalen Mastercraft snare en heeft daarnaast ook een veel rondere aanslag. Qua stembereik ontlopen de twee elkaar nauwelijks. Rimshots zijn op de berken Artwood iets minder scherp, maar juist meer drukkend.

De 14”x5”-versie van de Artwood heeft misschien wat minder body dan de 14”x6½”, maar om nu te zeggen dat het bij deze snaredrum aan iets ontbreekt... nee. De aanslag is nog iets vlotter, de respons nog nauwkeuriger en het stembereik stiekem een stuk breder. Je zou kunnen zeggen dat de 5”-versie het snellere broertje is van de diepere Artwood. In de laagste stemmingen komt het 5”-model ongelooflijk lekker uit de verf. De aanslag is stevig en compact en het aantal boventonen is makkelijk onder controle te houden. Met een medium stemming krijg je meer body en bite dan je van een snaredrum in deze maat zou verwachten, en hooggestemd is de funky, scherpe *crack* er sneller en duidelijker dan bij de 6½”-varianten. Dat alles maakt deze 5” Artwood tot een echte alleskunner, maar wel eentje die druipt van het karakter.

Vijftien lagen

Ook bij de twee **Rosewood Mastercraft** snaredrums vinden we weer een verschil met het origineel uit 1980, al moet je nu wel heel goed kijken om het te zien. Waar het origineel in eerste instantie uit tien en later uit twaalf lagen palissander bestond heeft de 50th Anniversary-versie een ketel gemaakt van vijftien lagen hout. Ondanks die vijftien lagen is de ketel slechts 7,5 millimeter dun. Palissander is uit milieu- en regelgeving een lastige houtsoort en het verschil met het origineel lijkt hier dan ook door te zijn ingegeven. Het resultaat

mag er echter meer dan zijn.

De Rosewoods zijn van alle Mastercrafts de donkerst klinkende snaredrums. De aanslag is droog en grommend en de sustain is warm, gespierd en vol. Beide snaredrums zijn heerlijk direct en net als bij de Artwood is de 14”x5” wederom iets directer dan de 14”x6½”. De 6½” heeft van beide drums het donkerste karakter. Laag gestemd heeft hij een brede, wat wollige maar ook gespierde sound die bij hogere stemming behoorlijk kort en blaffend wordt. Met een hoge velspanning heb je een knetterend korte aanslag met een diep donkere ondertoon die in een rock- of metalband verrassend goed door het gitaargeluid snijdt. Rimshots geven een dikke en puntige *thwack* en rimshots klinken vol en rond.

De 14”x5” Rosewood klinkt in verhouding met het 6½”-model iets ‘natter’. Laag gestemd geeft hij duidelijk meer *pets* zonder dat je op het gebied van de donkere grondtoon wat inlevert. Met een hogere stemming heb je ten opzichte van zijn diepere broer een iets duidelijker aanslag. Kleine dynamische verschillen komen duidelijker naar voren en het voelt ook alsof je wat meer verschillende klanknuances tot je beschikking hebt.

Met vijf snaredrums die op hardwaregebied identiek zijn is deze test een mooi proeftuintje om te horen hoeveel zo’n ketel nu eigenlijk uitmaakt voor de sound. En dat is best interessant, want er zit zeker een gemene deler in de sound van deze trommels. Rimshots en rimclicks hebben allemaal iets extra’s, wat voor een groot deel te verklaren is door de stevige, gegoten spanranden. Alle vijf snaredrums hebben een fantastisch responsieve en gemakkelijk te verstellen snarenrespons. En dat komt ongetwijfeld door het Roller Action mechaniek en de bijbehorende langere snarenmat. Maar tegelijkertijd zijn de snaredrums ook heel uitgesproken anders. De Bell Brass is qua volume en snijkracht een monster. De stalen Steel is uitermate precies en de berken Artwoods zijn vriendelijk gespierd. De palissander Rosewoods zijn donker, grommend en iets meer ingetogen.

Kortom

Het mag duidelijk zijn: Tama’s Mastercraft snaredrums zijn misschien niet helemaal identiek aan hun origineel, maar in de praktijk mag dat op geen enkele manier de pret drukken. Natuurlijk is de Bell Brass met zijn bijzondere geschiedenis en zijn toch wel astronomische prijs de meest opvallende snaredrum uit deze test, maar alle zes de 50th Anniversary’s zijn stuk voor stuk om van te watertanden. ■

Importeursreactie: zie pagina 56

DE FEITEN

Tama 50th Anniversary Mastercraft snaredrums
- gegoten spanranden
- Roller Action snarenmechaniek
- Tone Control binnendemper
- Remo Ambassador vellen met vintage logo

Bell Brass
- 3mm dikke gegoten bronzen ketel
- 14”x6½” € 3.999,-

Steel
- 1,2mm dikke metalen ketel
- 14”x6½” € 799,-

Artwood
- 9mm dikke 6-laags berken ketel
- 14”x6½” € 899,-
- 14”x 5” € 879,-

Rosewood
- 7,5mm dikke 15-laags palissander ketel
- 14”x6½” € 999,-
- 14”x5” € 979,-

HET OORDEEL

\+
- karaktervolle sounds
- topklasse afwerking
- vintage features zonder slijtage

\–
- extreem gelimiteerde oplage
- Bell Brass voor velen onbetaalbaar

DE CONCURRENTIE

- DW Collectors
- Sonor Artist
- Vintage Tama

Istanbul Agop Traditional Nieuws

Groot en warm

Bij Istanbul Agop gaan ze voor de nieuwste bekkens terug naar de basis: de Traditional-reeks, feitelijk de meest directe afstammelingen van de oude, in Turkije gemaakte Zildjian K's. En hoewel die reeks al zo'n beetje sinds het oprichten van het merk in de catalogus staat, wist Agop er toch nog een aantal modellen aan toe te voegen.

tekst en foto's Dennis Boxem

Of moeten we zeggen 'terug te brengen'? Want de 20" en 22" crashrides en de 22" Jazz ride waar we deze test mee aftrappen stonden toch wel degelijk in een of andere vorm eerder in de catalogus. De crashride maakt als type momenteel een heuse comeback, want ook bij de Meinl Pure Alloy Extra Hammered-test elders op deze testpagina's kom je het model tegen. De Istanbuls zijn wel een hele klap dunner en enthousiaster dan de Meinls. Wil je de Istanbuls als ride gebruiken, dan vraagt dat een zekere ingetogenheid. Met een beetje beheerst spel en een niet al te stevige stok zijn de crashrides een setje heerlijk levendige jazzrides. De aanslag is iets vlakker dan van een gewone ride en er zit iets meer sprankelend hoog in, maar de wash en donkere opbouw zijn net zo donker en complex als je van een dunne ride mag verwachten. De 20" en 22" ontlopen elkaar karaktermatig niet veel.

De 22" is iets behoudender qua respons en wat donkerder van toon, maar dat is het dan ook wel. Op de cup bespeeld zijn beide crashrides redelijk subtiel. Eerder een duwend accent dan echt een ping. Beide crashrides

zijn zo dun dat de gemiddelde pop/rockdrummer ze zonder probleem als crash kan gebruiken. Op de rand bespeeld gaan ze zonder problemen prachtig open. Ze geven een heerlijk gelijkmatige, donkere en volle crash die mooi duwt. Mocht je als drummer regelmatig in een situatie komen waar je slechts één enkel bekken wilt of kunt gebruiken, dan zijn de beide Traditional crashrides zeker een prima optie.

Klikkend

De 22" Jazz Medium ride is zo'n beetje alles wat je van een bekken met zo'n naam mag verwachten. Een diepe, heerlijk klikkende en boterzachte aanslag, een donkere en complexe sustain, en de ultieme bestuurbaarheid. In vergelijking met de 22" crashride heeft de 22" Jazz Medium ride meer diepte, een meer gefocuste sound én wat meer controle. De Jazz Medium ride vertaalt de kleinste wisseling van dynamiek naadloos in meer of minder wash, en de plaatsing van je stok op het blad geeft je een gigantische hoeveelheid klanknuances. De cup is beheerst, puntig en stevig en gaat vergezeld van een behoorlijke dosis bladklank. Op de rand bespeeld krijg je van de Jazz Medium ride een stuwend crashaccent dat relatief snel weer zo ver onder controle is dat de aanslag op het blad er bovenuit komt.

Naast drie ridebekkens zitten er ook twee minder alledaagse hihats in de testset. Te beginnen met een 15" Jazz hihat. Nét zo dun en vlot aansprekend als het 14"-model, maar dan een maatje groter. En dat maatje groter maakt hem een flikse stap lager in klank, maar ook flink wat voller in sound. De 15" jazz hihat heeft een heel korte, crispy sticksound met een prachtig knisperende chick. De klank is vriendelijk en beheerst, en de respons is razendsnel en direct. Met de voet bespeeld geeft de Jazz hihat een fijne korte klank, en footsplashes zijn heel makkelijk uit de beide bekkens te halen. Halfopen bespeeld is de ruis fijn en gecontroleerd, al gaan de dunne hihatbekkens wel makkelijk blèren op het moment dat je iets meer kracht zet. Dit is een beheerste hihat voor beheerst tot medium stevig spel.

Chunky

De 17" Dark hihat is een beetje een vreemde eend in de bijt. De 17" bekkens blijven zelfs als stevig gesloten nog redelijk 'chunky'. De klank wordt nooit écht kort en puntig. Of je nu op de top speelt of op de rand, deze hihat is breed, in elke zin van het woord. Want, ja, met zijn 17" neemt hij ook best een beetje ruimte in. Met de voet bespeeld is de klank ietwat wollig, maar getrapte accenten zijn vol en dik. En als je van een ruisende halfopen hihat houdt, dan is dit misschien wel een natte droom: vol, duwend, blèrend. Maar dat is natuurlijk te verwachten van een hihat in dit formaat.

Kortom

De Traditionals zijn, zoals de naam al zegt, de meest traditionele van de Istanbul Agop bekkens. Dat maakt ze echter geenszins saai of voorspelbaar. De crashrides en Jazz ride zijn drie heerlijke bekkens waarvan de naamgeving eerder een suggestie is dan dat het daadwerkelijk aangeeft hoe je ze moet gebruiken. Er zitten zo veel klanknuances in deze rides, dat je er alle kanten mee op kunt zolang het volume maar enigszins binnen de perken blijft. De beide hihats uit de test zijn uitgesproken en eigenzinnig, maar matchen tegelijkertijd ook goed met zowel de rides uit deze test als met andere wat meer subtiele bekkens. ■

Importeursreactie: zie pagina 56

DE FEITEN

- handgehamerde bekkens
- B20-bekkenbrons

testset

- 20" crashride € 439,-
- 22" crashride € 529,-
- 22" Jazz Medium ride € 529,-
- 15" Jazz hihat € 509,-
- 17" Dark hihat € 615,-

HET OORDEEL

\+
- complexe, subtiele klank
- crashrides zijn veelzijdig

\–
- Dark hihat blijft ook strak dicht getrapt erg breed

DE CONCURRENTIE

- Zildjian K Constantinople
- Sabian Artisan
- Meinl Byzance Jazz

Meinl Pure Alloy Extra Hammered

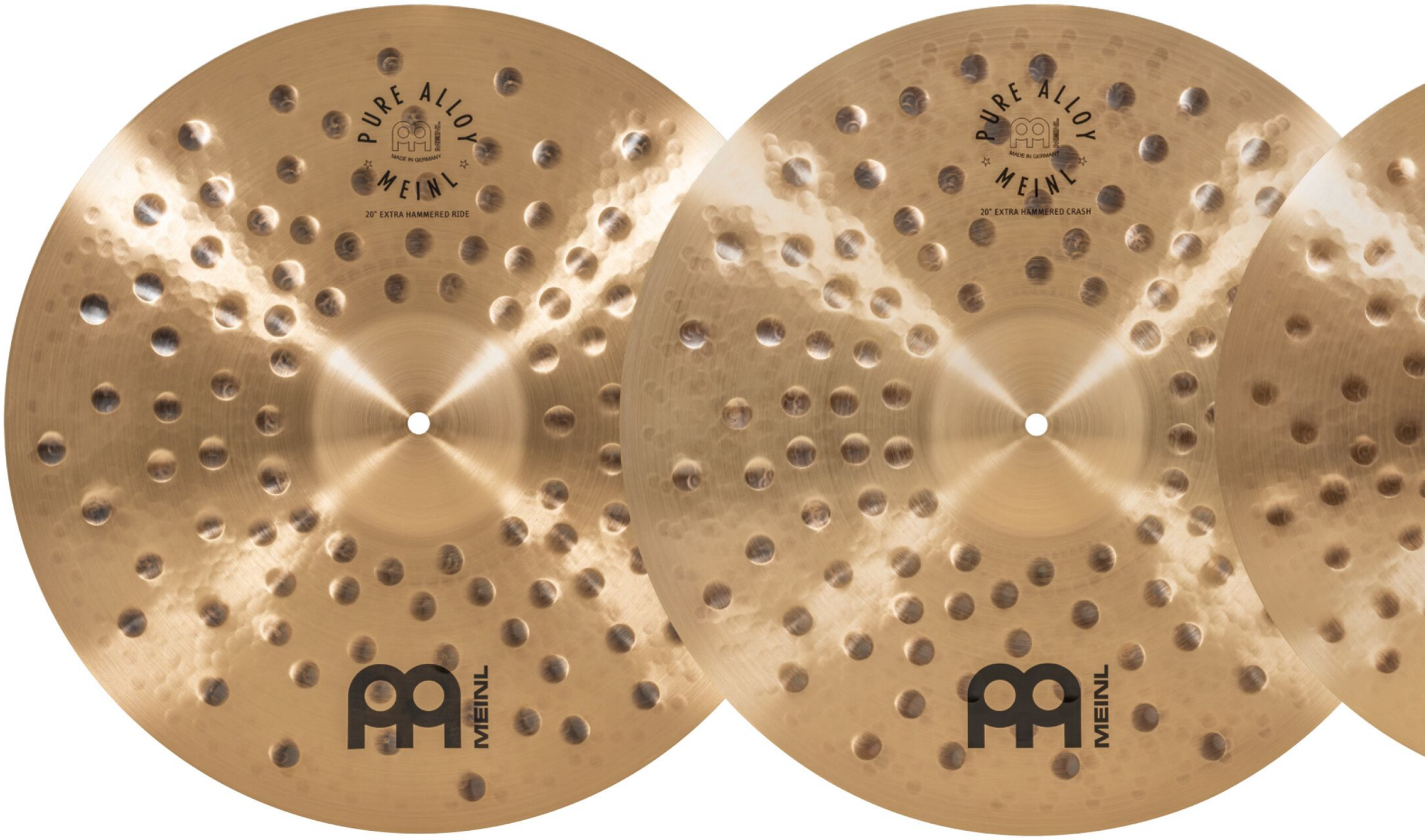

Modern, helder en

In de zeven jaar dat Meinl's Pure Alloy-reeks bestaat zijn er aardig wat modellen aan toegevoegd en is er zelfs een spin-off bij gekomen: de Pure Alloy Custom. Het nieuwste Pure Alloy-nieuws hangt een beetje tussen gewoon nieuws en een compleet nieuwe derde versie in: De Pure Alloy Extra Hammered.

tekst Dennis Boxem

Voor wie de Pure Alloys nog niet kent: deze hogemiddenklasse reeks is gemaakt van B12-bekkenbrons en is ontworpen als een ideale mix tussen de heldere sound van B8-bekkens en het complexe karakter van B20-bekkens. De Pure Alloys worden computergestuurd gehamerd in de Duitse bekkenfabriek, waarbij de computer heel nauwkeurig de diepte en de plaatsing van de hamerafdrukken bepaalt. Behoorlijke hightech dus. Met de Extra Hammered voegt Meinl nog een extra bewerking aan de bekkens toe en de naam zegt het al: een reeks flink diepe, extra hamerafdrukken.

Extra hamerafdrukken maken een bekken donkerder, iets gruiziger, en voegen vaak ook wat focus toe aan de sound. In combinatie met de toch al bijzondere modern-donkere klank van de Pure Alloys levert dat een behoorlijk opvallende bekkens op. De Pure Alloy Extra Hammered zijn er hoofdzakelijk in de grotere maten. Hihats zijn er bijvoorbeeld alleen in 15" en de kleinste crash is 16". Gezien de extra hamering is dat geen gek verhaal, want een kleiner bekken heeft op zich niet snel extra focus nodig.

De 15" hihat voelt en speelt als een reguliere 14". Hij is aan de lichte kant van wat normaal gesproken voor medium doorgaat. Daardoor reageert hij lekker vlot en is hij prima te besturen. Op de rand geeft hij een mooi korte en relatief droge brede *chick* die lekker in het bandgeluid ligt. Op de top bespeeld is de klank kort en donker maar vooral ook heel beheerst. Halfopen krijg je een mooi drukkende, lage hoeveelheid ruis die prima onder controle te houden is, en ook de

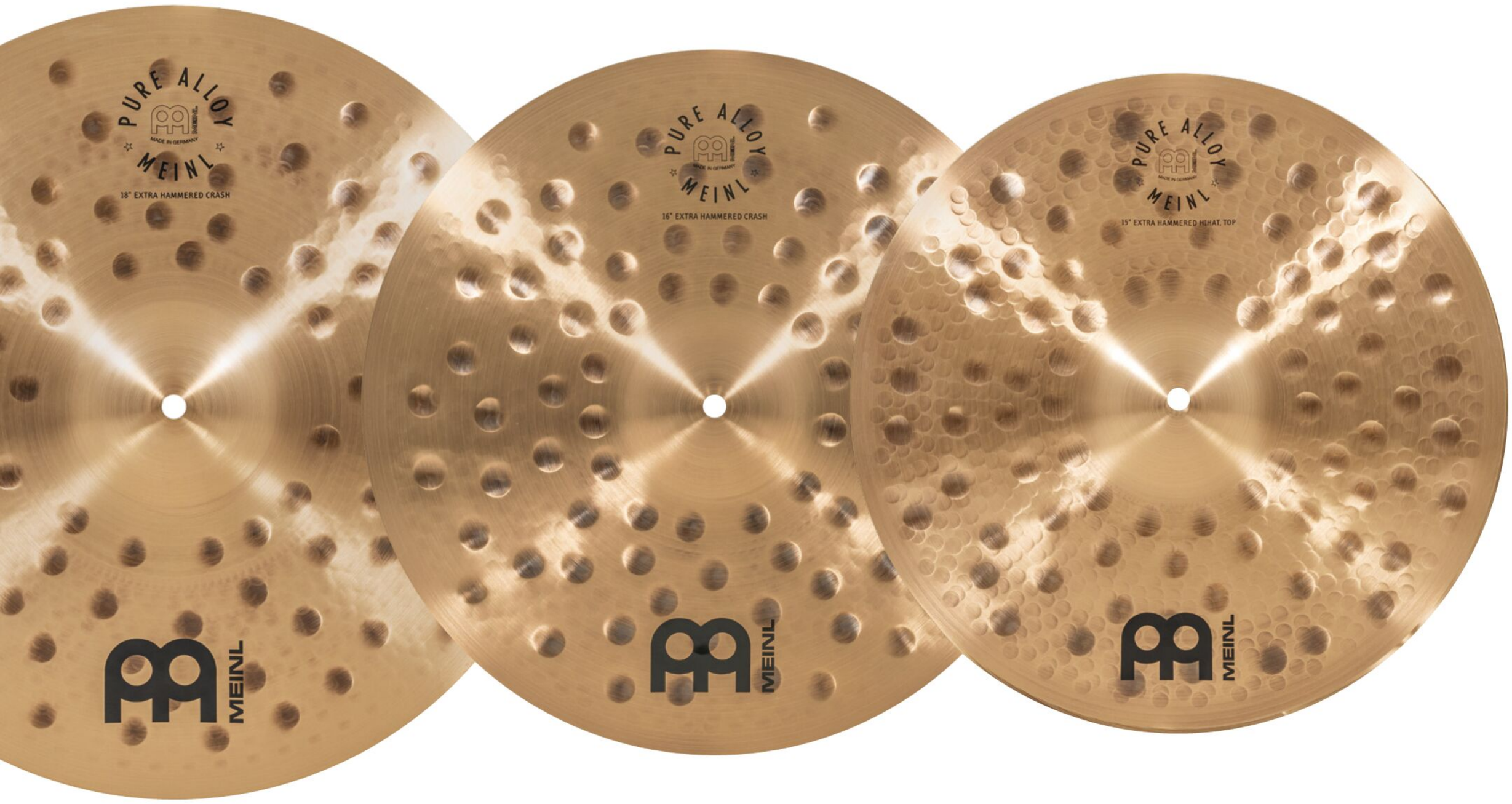

eh... donker?

getrapte accenten klinken heel vlot en direct. Wat meteen opvalt aan de Extra Hammered hihats is dat ze een relatief cleane en modern klinkende aanslag hebben die vergezeld gaat van een mooi donkere en complexe ondertoon, een karaktertrek die ook voor de andere bekkens in deze reeks opgaat.

Beste van twee werelden

De Extra Hammered crashes zijn er in 16", 18" en 20". Ook hier zitten de bekkens aan de dunne kant van het medium spectrum. Ze geven goed mee onder je stokken, maar ze voelen niet al te flexibel. De crashes hebben alle drie een opvallend lage toon en behoorlijk wat body. Tegelijkertijd klinken ze ook aardig snel uit. Zo krijg je een korte, duwende en diepdonkere crash die door zijn heldere attack even flink de aandacht trekt, maar dankzij de donkere sustain niet overweldigt.

De 16" heeft van de drie crashes duidelijk het kortste en meest bijtende karakter. De 18" – die echt een flinke stap lager klinkt – duwt alweer wat meer dan hij snijdt. Van de 20" mag je met een gerust hart zeggen dat hij na de puntige klank van de aanslag behoorlijk wollig uitklinkt. De toon van dit bekken is daarnaast zo laag dat hij in veel situaties eerder voor druk zorgt dan dat hij snijdt.

Als je met een minimale bekkenset-up speelt kan een crashride een uitkomst zijn: een bekken dat zowel crash als ride is klinkt als het beste van twee werelden. In de praktijk blijkt echter dat zo'n crashride meestal een van de twee benamingen het beste doet. In het geval van de Extra Hammered crashrides is de conclusie dat beide modellen iets meer ride zijn dan crash. En als ride doen ze het beide gewoon heel erg lekker. De 20" crashride heeft een mooi lichte sticksound en een vlotte donkere wash die goed reageert op hoeveel energie je in het bekken stopt. Neem een beetje gas terug en de warme gruizige ondertoon komt heel makkelijk weer onder controle. De cup is glashelder en heeft redelijk wat snijkracht zonder dat hij over alles heen knalt.

De 22" crashride is aanzienlijk donkerder in toon en aanslag en wat enthousiaster in zijn respons. Met een stevige vlotte ridepartij stijgt er al heel snel een warme en gruizige raas op die de mooie 'clicky' aanslag net niet overstemt. Beide crashrides zijn uitermate vriendelijk en zullen het als ride voornamelijk goed doen in settings waarbij volume niet eerste vereiste is. Als crash zijn de bekkens misschien net iets te stug om een enkel accent te geven, maar als je ze eerst een beetje hebt opgewarmd met een ride-patroon, gaan beide bekkens op de rand bespeeld wel prachtig open. Met name de 22" geeft, dichter bij of zelfs op de rand bespeeld, een heerlijk stuwende sound die je in een stevige pop-setting mooi kunt gebruiken om een refrein extra push te geven.

Onvergelijkbaar

Blijft over de twee 'gewone' Extra Hammered rides. En 'gewone'

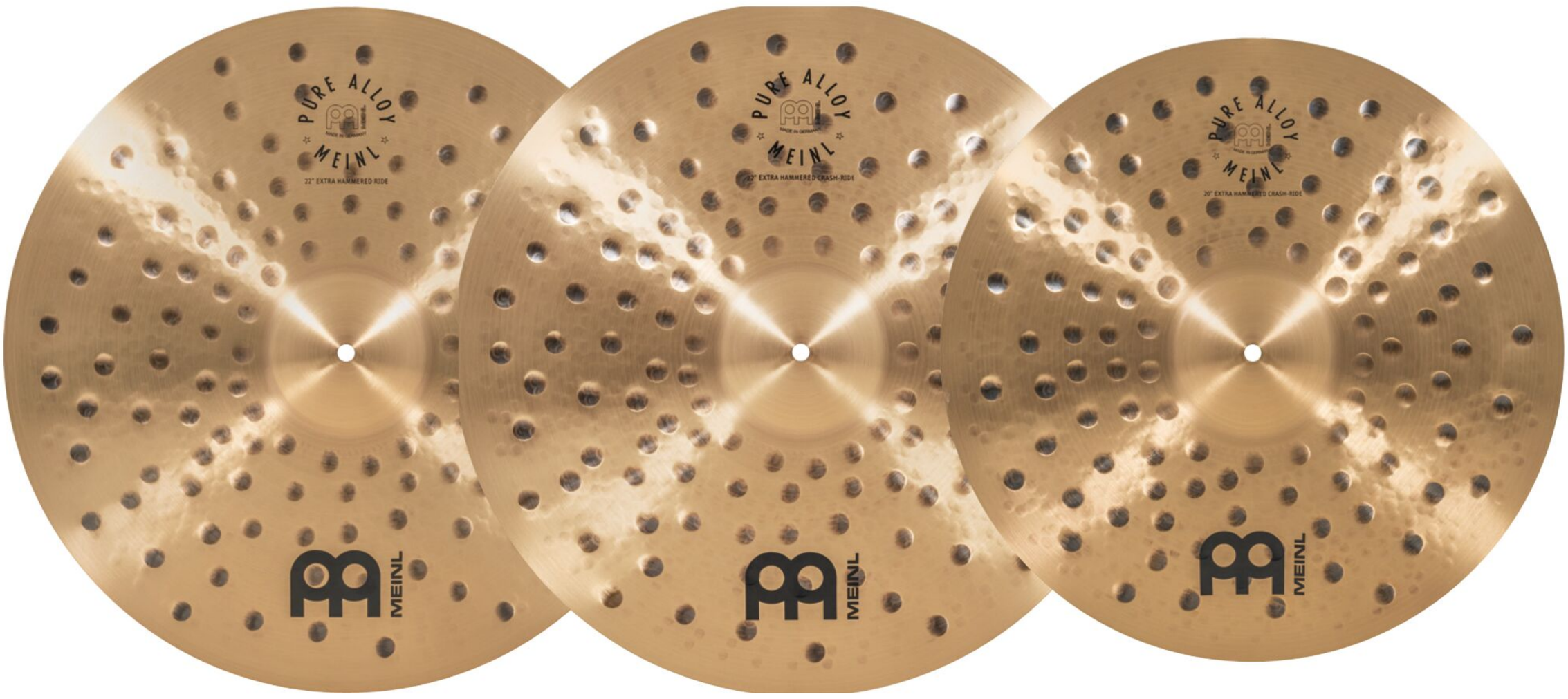

staat hier niet voor niets tussen aanhalingstekens, want bij geen van de bekkens komt het bijzondere karakter van de Extra Hammered zo goed naar voren als bij deze twee rides. Beide bekkens zijn duidelijk zwaarder dan de crashrides en dat merk je zowel aan de klank als aan de respons. De 20” ride heeft een prachtig lichte, bijna lijzig heldere aanslag met een beheerste, donkere ondertoon. Op de een of andere manier lijkt het alsof Meinl het voor elkaar heeft gekregen de middenfrequenties voor een groot deel uit dit bekken te hameren, waardoor de 20” een heel moderne, cleane aanslag heeft zonder dat het ook maar ergens kil of 'pingy' wordt.

De 20” is heel makkelijk te besturen: hij reageert razendsnel onder je stokken, maar gaat eigenlijk nooit in de overdrive waardoor je er zonder problemen flink in kunt gaan hangen. De cup is helder en clean en maakt een stevig contrast met het blad. De 22” ride heeft duidelijk meer wash en body dan de 20”-versie en dat maakt hem net een fractie levendiger. Anders dan de 20” is de kans op 'overspelen' iets groter. Speel je op het blad wat dichter naar de rand toe, dan overstijgt de wash op een gegeven moment de aanslag. Net als bij de crashrides kun je deze ride, eenmaal opgewarmd, prima verleiden tot een stevig crashend accent. De klank komt dan iets vlotter onder controle dan bij de crashride.

Als je de Pure Alloy Extra Hammereds met andere bekkens wilt vergelijken, valt dat nog niet mee. Zildjian’s K-reeks is donkerder, terwijl de betaalbare S-family – gemaakt van dezelfde B12-legering – qua complexiteit en muzikaliteit niet in de buurt komt. Paiste’s signature-reeks is qua legering het dichtstbijzijnde, maar lijkt ook in de verste verte niet. De dichtstbijzijnde bekkenreeks zou Sabian's HHX of Paiste's Formula 602 Modern Essentials zijn, maar ook daarmee zijn er heel wat klank- en karakterverschillen. En ook met de gewone Pure Alloy-bekkenreeks is het verschil substantieel: korter, donkerder en gruiziger.

Kortom

Het mag duidelijk zijn dat Meinl met de Pure Alloy Extra Hammered reeks iets bijzonders heeft neergezet: een reeks donkere maar toch modern klinkende bekkens met een vriendelijke maar toch redelijk gruizige ondertoon. Het klinkt als een grote tegenstelling, maar toch klopt het én werkt het. De Extra Hammereds zijn prima op hun plaats in alles van een medium pop- tot stevige rocksetting en ze laten zich daarnaast door hun karakter prima combineren met bekkens die zowel donkerder als helderder zijn. ■

Importeursreactie: zie hieronder

DE FEITEN

- computergestuurd-gehamerde bekkens
- B12-bekkenbrons
- gemaakt in Duitsland

testset

- 15” hihat € 429,-
- 16” crash € 265,-
- 18” crash € 309,-
- 20” crash € 369,-
- 20” crashride € 369,-
- 22” crashride € 429,-
- 20” ride € 369,-
- 22” ride € 429,-

HET OORDEEL

\+
- moderne sound
- vlotte respons en goede bestuurbaarheid

–
- crashrides iets te stug als accent-crash

DE CONCURRENTIE

- Sabian HHX
- Paiste Formula 602
- Istanbul Agop Om
- Ufip Blast

Importeurs en reacties

Op deze plaatst stelt Slagwerkkrant importeurs en fabrikanten in de gelegenheid om te reageren op de tests van hun producten in deze editie.

De volgende importeurs/fabrikanten konden zich vinden in de strekking van de test:

- Hoshino Benelux, Mijdrecht (0297 567788), importeur van Meinl en Tama, www.hoshinobenelux.eu, www.meinlcymbals.com, www.tama.com
- Fentex, Lijnden (020 659 4442), importeur van Istanbul, www.fentex.nl, www.istanbulcymbals.com
- Exclusive Drums, Brugge (B), (+32 477 798 777), fabrikant van Exclusive drums, www.exclusive-drums.com

De bij de test vermelde prijzen zijn richtprijzen. Voordat deze editie naar de drukker ging, is een rondgang langs verschillende retailers gemaakt en daarvan is de gemiddelde prijs genomen. Op die manier proberen we een zo eerlijk mogelijk beeld van de geteste producten te schetsen.

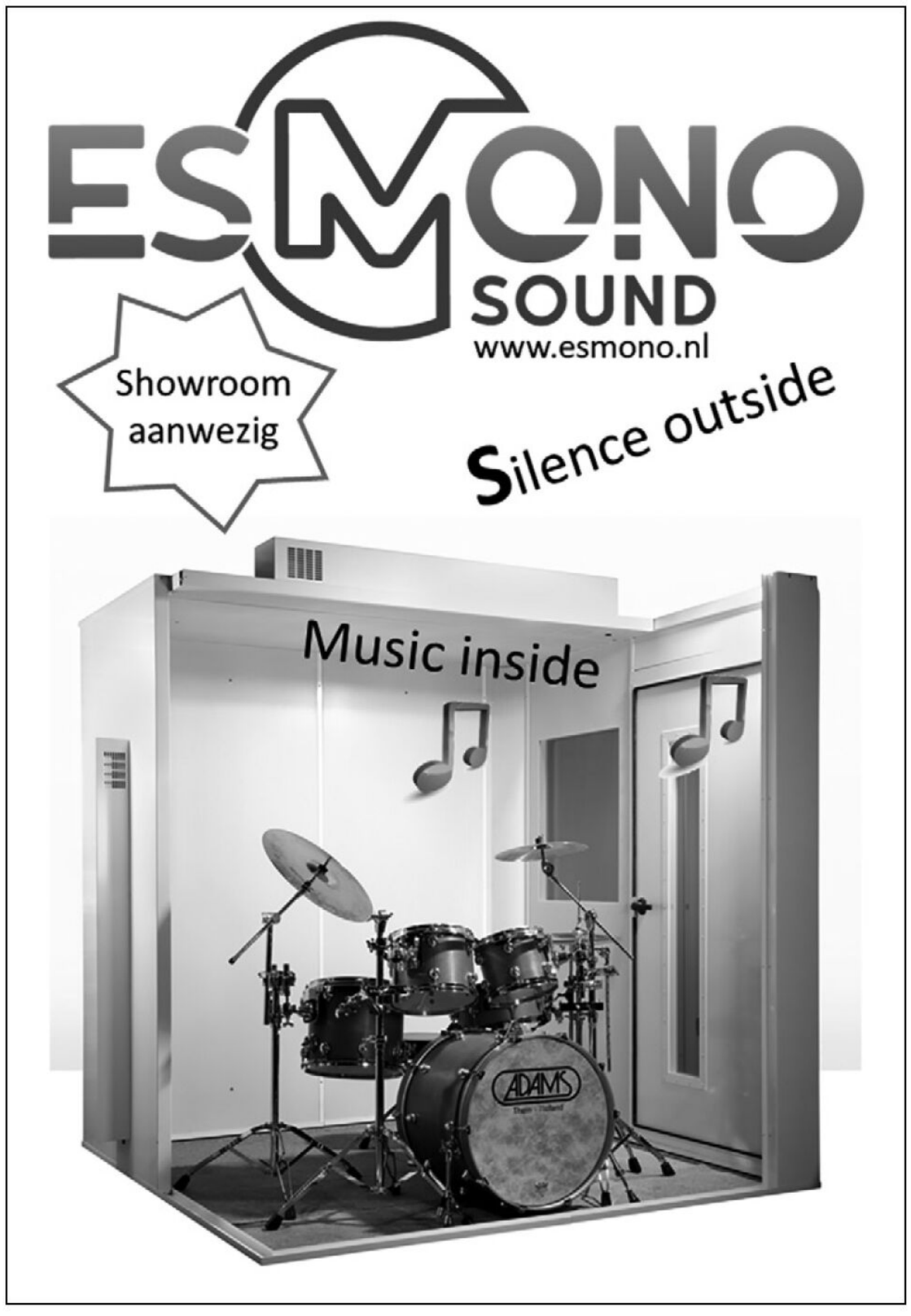

Drummen?
DrumBase!
Bij DrumBase krijg je individueel drumles op maat. Met moderne lesmethodes wordt gewerkt aan een klinkend resultaat!
DrumBase, het adres voor TOPdrumles!
Pad van Alting 4, 4128 BK Lexmond, tel. (0347) 34 24 62.

Cesar Zuiderwijk
Musicstation
www.musicstation.nl
Prinsestraat 38, 2513 CD Den Haag,
tel. (070) 363 22 05, fax. (070) 360 08 00
Pearl Zildjian

U vraagt wij spelen deel 137 door Cesar Zuiderwijk en Olaf Fase

HAVOdiddles klas 1

Daar heb je die eeuwige paradiddles weer, maar het blijft het ultieme rudiment: slagen met enkels en dubbels. In dit geval wordt de paradiddle in al zijn variaties tussen handen voeten gespeeld, dus afgekort HAVOdiddles (hoger algemeen voortgezet oefenen). Eerst tussen linkerhand en rechtervoet, je kunt met voet maar ook met hand beginnen, terwijl je het ritme doorspeelt op hihat of bekken. Maar bij hogere HAVOdiddles speel je links hihat en rechts de snare en toms, die nu dus helemaal 'open' zijn. We beginnen simpel.

1a t/m 4b. De paradiddle steeds op een ander punt begonnen; tussen bass en linkerhand of bass en rechterhand. Als het lukt, kun je de handen ook eens over toms verdelen!

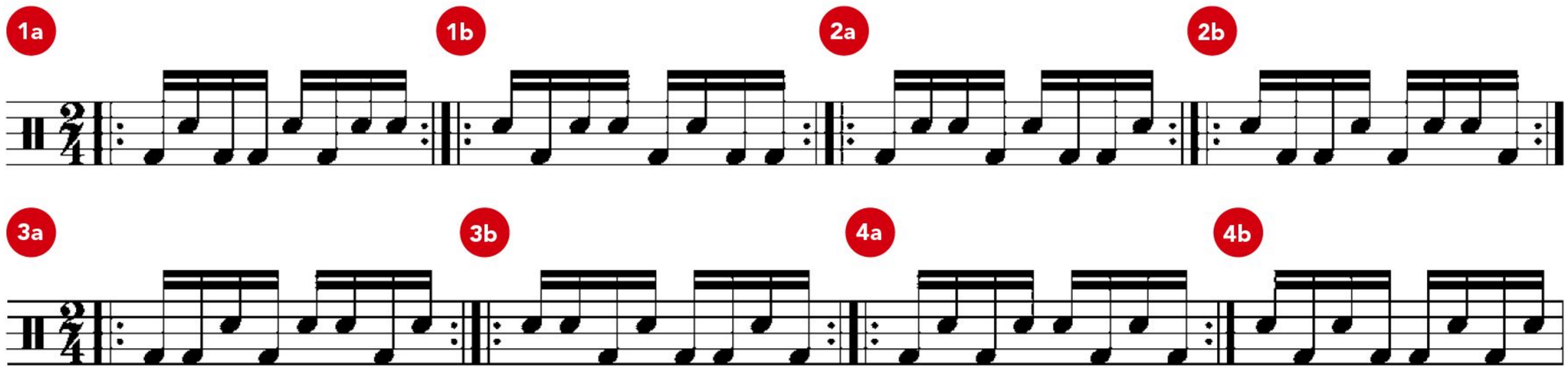

5a t/m 8b. Nu spelen we met de linkerhand op de hihat en de rechterhand op snare. Op deze manier speel je open handed.

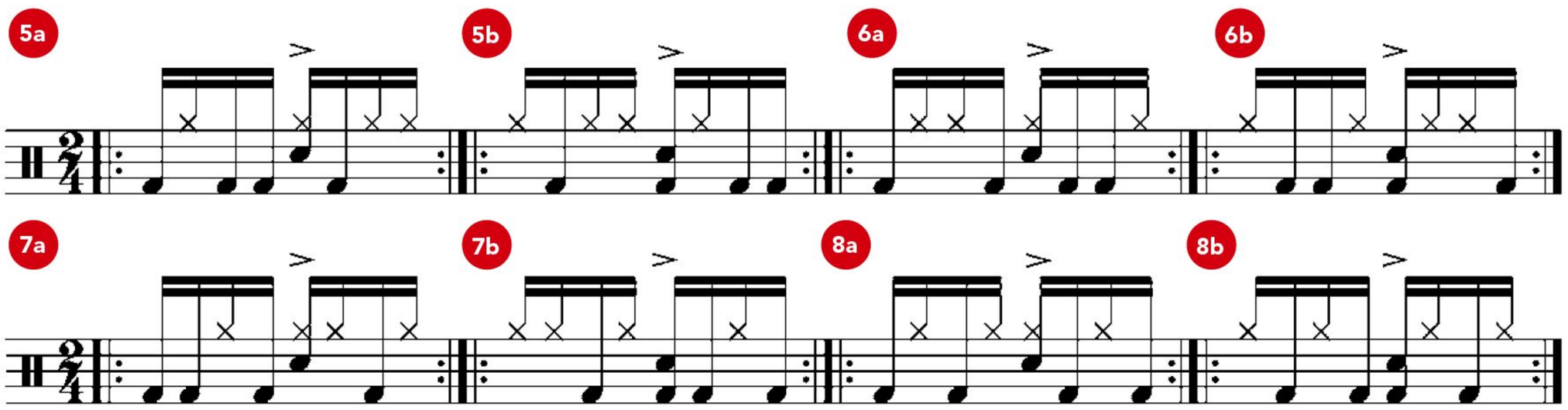

9 t/m 12. Je speelt de paradiddles tussen bass en linkerhand (snare) en met de rechterhand speel je op hihat (of ride); eerst 16en en vervolgens een maat 8sten!
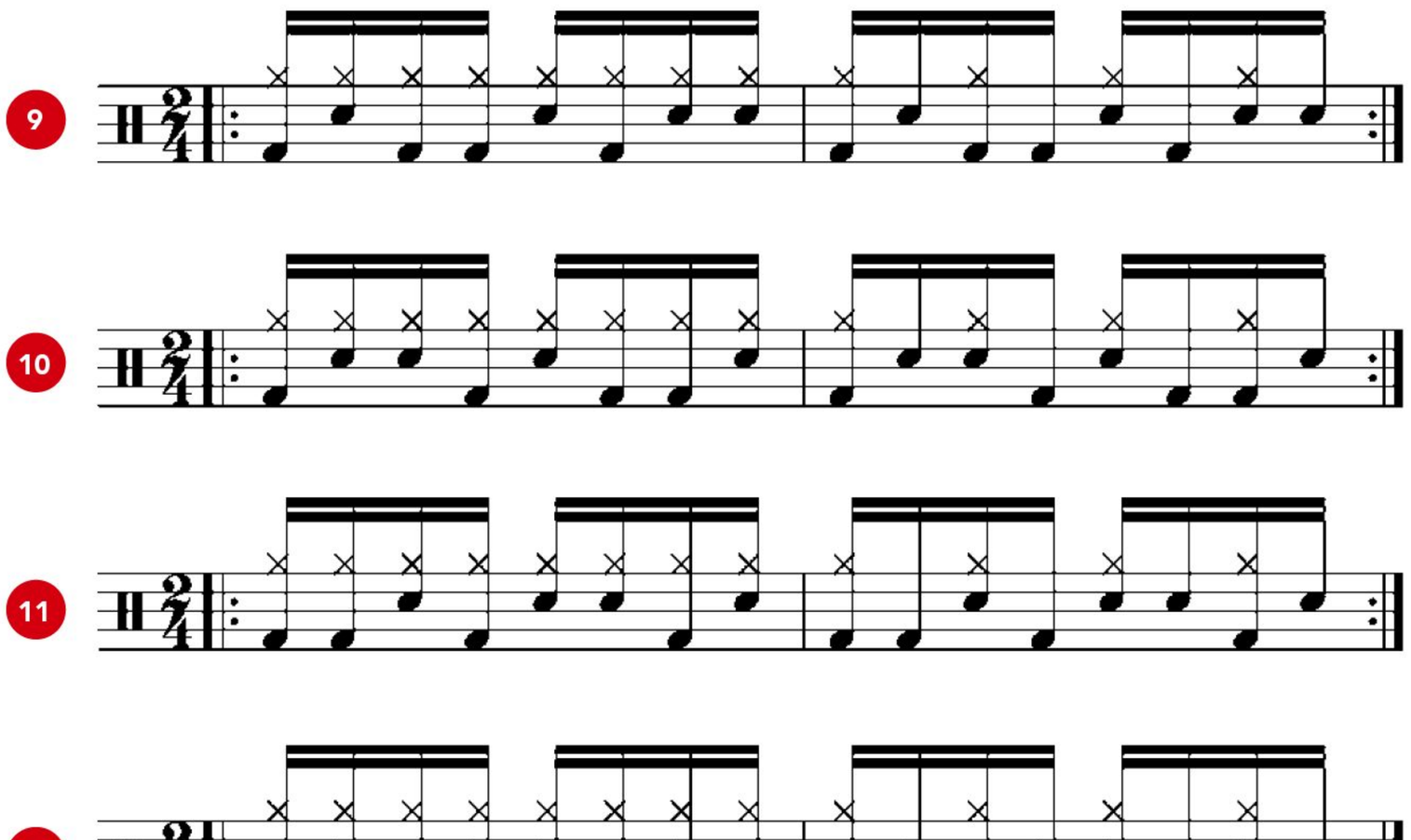
---

*De noten voor onze cursuspagina's worden geschreven in notatiesoftware **Finale**, met grote dank aan distributeur Haco Music Nederland.*

Slagwerkkrant.nl/swkplus

• Olaf speelt de oefeningen voor

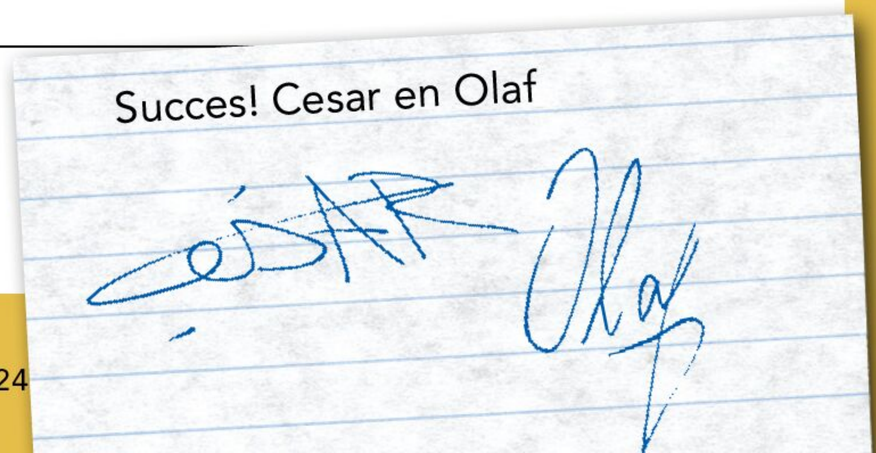

SPELEN - deel 133
door
MARK EEFTENS CHRIS TURNER

Chris Turner zag zijn vader drummen toen hij vier was en dacht: dat wil ik ook! Zijn band Oceans Ate Alaska is nog niet zo groot als bijvoorbeeld Meshuggah, maar Turner's ster is snel rijzende. Dat komt mede door zijn dynamische drumwerk en het feit dat hij de partijen van een aantal nummers op YouTube superstrak – maar naar eigen zeggen niet getriggerd – voorspeelt. Hieronder de eerste minuut van de track *Hansha*.

Vooral de smaakvol toegepaste dubbele-basspatronen uit het tweede stuk van *Hansha* inspireerden mij om weer aan m'n pedal skills te gaan werken. Turner gebruikt hier vier bekkens en een open hihat, maar je kunt bij het studeren ook gewoon en hihat en twee bekkens gebruiken. De magie zit in het afwisselende spel tussen snare en bassdrum! Tip: doe zijn geconcentreerde houding maar niet na (qua nek).
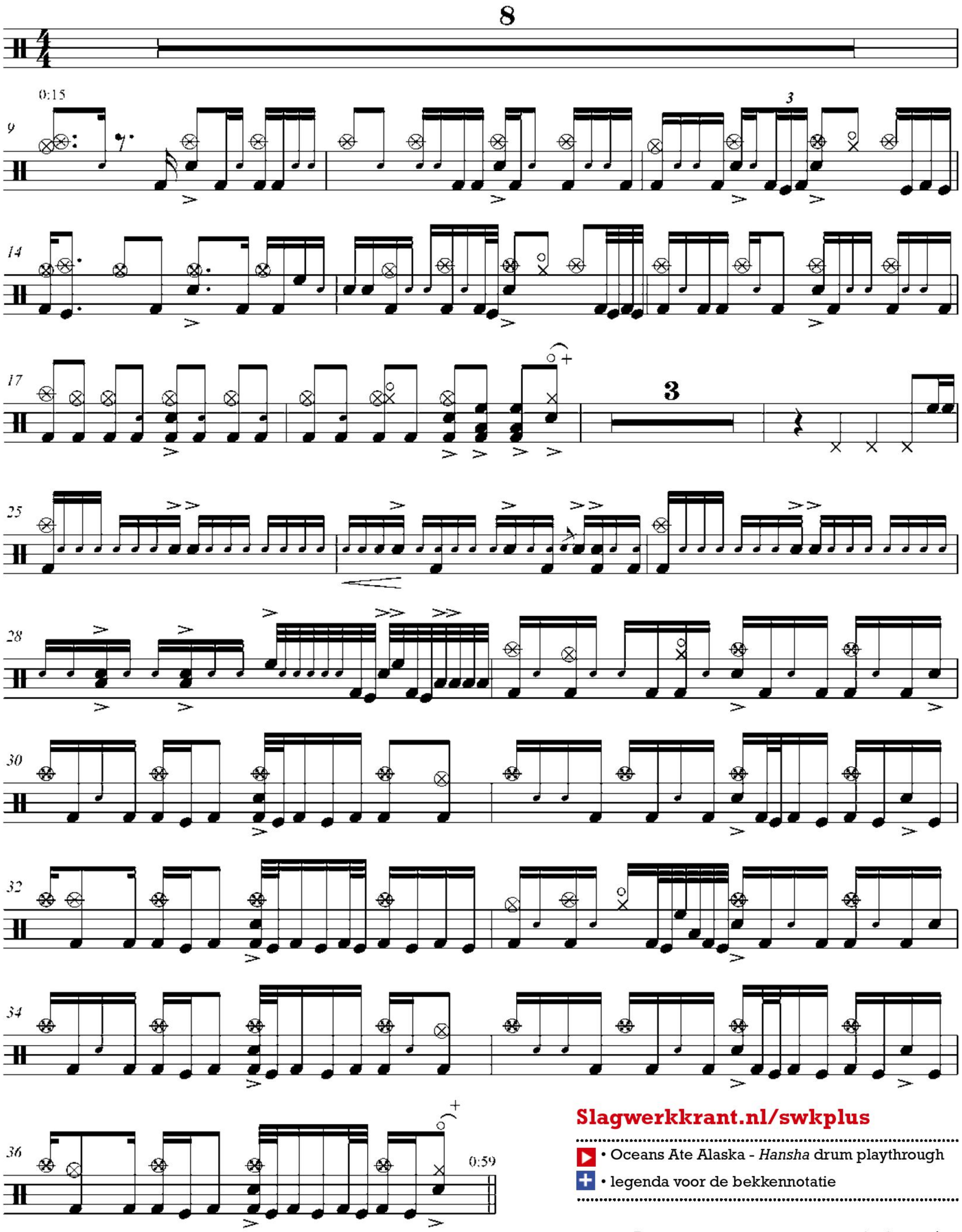
Slagwerkkrant.nl/swkplus

- • Oceans Ate Alaska - *Hansha* drum playthrough
- • legenda voor de bekkennotatie

Veel plezier! Vragen en opmerkingen: mark@drumschool.nl

De noten voor onze cursuspagina's worden geschreven in notatiesoftware **Finale**, met grote dank aan distributeur Haco Music Nederland.

SLAGWERKKRANT EVENTS

Vanaf februari is er weer lekker veel te doen voor drummers. Om te beginnen was er De Drummersdag op 11 februari, en we kondigen bij deze de DrumDrieDaagse in augustus aan. Je kunt je nu inschrijven! Ook is Cesar Zuiderwijk bezig aan de laatste optredens met zijn theatertour *De Naakte Waarheid*. Ondertussen kun je genieten van onze videoproducties Aquarium Sessions (zie elders in deze editie) en Drumpraat!

Nieuwe afleveringen van Sietse Huismans Drumpraat

Met Bob Hogenelst en André Kemp

Sinds wij partner zijn van *Drumpraat*, is er natuurlijk ook inhoudelijk een nauwere connectie tussen magazine en de swingende online drum-talkshow van Sietse Huisman.

Bob Hogenelst

Sietse Huisman met André Kemp

In Slagwerkkrant 238 spraken we met Bob Hogenelst, die sinds 26 januari ook te zien is in Drumpraat aflevering 5 van dit seizoen. Sietse spreekt met hem over allerhande onderwerpen en vraagt hem onder meer naar de achtergrond van zijn spel: 'Een mooie solo speelde je zojuist. Je hebt wel een voorliefde voor de jaren zeventig; dat kan haast niet missen', zegt hij. 'Ja, onder anderen, en daarvoor ook wel. Ik heb veel muziek uit de platenkast van mijn ouders meegekregen. John Bonham en Mitch Mitchell zijn wel mijn favorieten, Ginger Baker ook. Allemaal Britten. Maar toen ik ging luisteren waar zij weer door beïnvloed waren, kwam ik juist bij Amerikanen uit: Elvin Jones, Max Roach.' Het gesprek wordt net als in iedere aflevering van Drumpraat besloten met een drumduet.

In aflevering 6, die tegelijk met deze Slagwerkkrant online komt, zie je André Kemp in (drum)gesprek met Sietse Huisman.

Eerder dit seizoen zagen we Drumpraat video's met Mario Goossens, Juan van Emmerloot, Olaf Fase, Marco Prij.
• *Drumpraat S4-A1* met Sebastiaan Cornelissen • *Drumpraat S4-A2* met Marco Prij • *Drumpraat S4-A3* met Olaf Fase • *Drumpraat S4-A4* met Juan van Emmerloot • *Drumpraat S4-A5* met Mario Goossens • *Drumpraat S4-A6* met Bob Hogenelst • *Drumpraat S4-A7* met André Kemp

Slagwerkkrant.nl
Drumpraat.nl

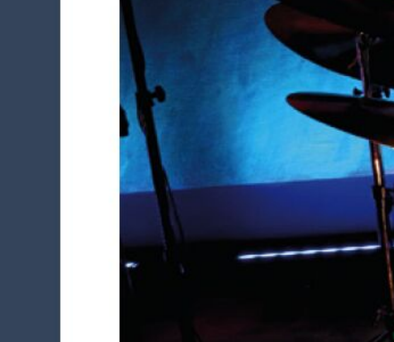

DE 23e

DRUM 3 DAAGSE

VR ZA ZO

16, 17, 18 AUGUSTUS 2024

© Dennis Boxem

DrumDrieDaagse 16-17-18 augustus

De 23ste editie van de DrumDrieDaagse vindt plaats van vrijdag 16 augustus tot en met zondag 18 augustus 2024.

Drie dagen waarin je ongelooflijk veel opsteekt, een superleuke tijd hebt met je mededeelnemers en docenten, en weer een jaar vooruit kunt met de oefeningen en ideeën die in die drie dagen op je afkomen. Je kunt je nu inschrijven!

De 23ste editie van de DrumDrieDaagse wordt opnieuw georganiseerd door Cesar Zuiderwijk en Slagwerkkrant. De deelnameprijs voor de drie dagen, inclusief het bijwonen van 6 clinics en 15 lessen in privégroepjes van 6 personen, gegeven door een 16-tal docenten, 3 lunches en 3 consumpties per dag is € 295,-. Je inschrijving is bindend, maar de factuur wordt pas in mei 2023 verzonden.

Het programma maken we binnenkort bekend!

DrumDrieDaagse 2024
16-17-18 augustus, Musicon, Den Haag
Schrijf je nu in op:
www.drumdriedaagse.nl
www.slagwerkkrant.nl/events
DrumDrieDaagse is een project van Slagwerkkrant en Cesar Zuiderwijks Music Station.

Cesars Naakte Waarheid

We weten dat hij niet te stuiten is. Cesar Zuiderwijk hervat vanaf februari het tweede seizoen van zijn theatershow *De Naakte Waarheid*, doorlopend tot in april. Na 50 jaar Golden Earring, met ereldhits als *Radar Love*, *Twilight Zone* en *When The Lady Smiles*, met ettelijke tours over de hele wereld, nu met zijn band Sloper, en met 20 avonden Vrienden van Amstel net achter de rug, zijn er genoeg verhalen te vertellen, drumpartijen en solo's te spelen. Van zijn allereerste drumstel van augurkenblikken tot zijn meest recente drums met elektronica en gadgets; het staat er allemaal. Met natuurlijk de onmiskenbare drumhumor van Cesar. Vergeet vooral niet je stokken mee te nemen, want je weet nooit wat er gaat gebeuren.

Met Slagwerkkrant zijn we partner van deze tournee.

za. 24-2: Theater Ludens, Voorburg
vr. 01-3: Theater Hanzehof, Zutphen
za. 02-3: De Lievekamp, Rabo Zaal, Oss
zo. 03-3: (15.00u): Stadstheater De Bond, Oldenzaal
vr. 08-3: Theater de Veste, Delft
do. 14-3: Theater 't Voorhuys, Emmeloord
za. 16-3: Parkvilla Theater, Alphen a/d Rijn
vr. 22-3: C.C. de Tiliander, Oisterwijk
za. 23-3: Dorpshuis, Renesse
za. 06-4: Theater Kaleidoskoop, Nieuwkoop

slagwerkkrant.nl/events

miniconcerten - interviews- tutorials - en meer.

AQUARIUM SESSIONS

Abonneer je op ons YouTube-kanaal!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Video Tutorials:**Gitaarhelden Leif de Leeuw | Stem je drums | Silent Recording**

Bekijk de volgende miniconcerten: **Subterranean Street Society M ft. M | Komodo | Lakshmi Jett Rebel | Skinnerbox Tyler Ramsey | Will And The People | Eagle-Eye Cherry | Emily Wolfe | Ethan Johns**

En video-interviews met : **Samantha Fish | Jared James Nichols Jeff Berlin | Jan Akkerman | Emilie Cleuver**

YouTube

Aquarium Sessions
Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

---

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam
Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

SLAGWERKKRANT

EEN JAAR IN DE BUS MET 33% KORTING

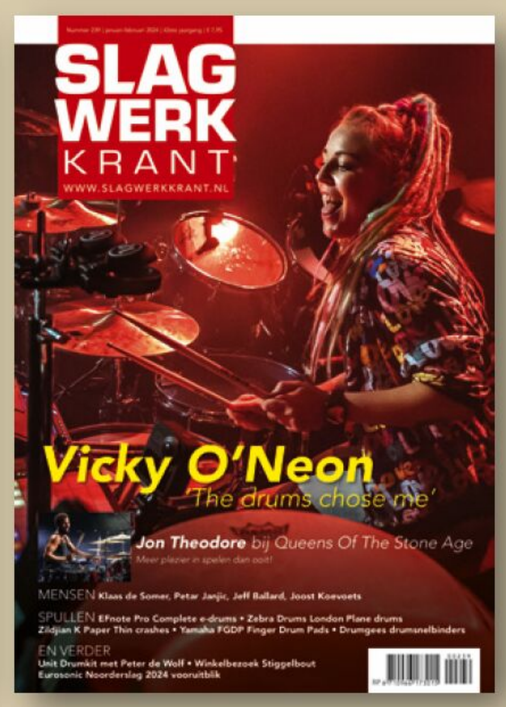

Krijg 33% korting op de losse nummerprijs en ontvang een jaar lang Slagwerkkrant in de bus (6 edities).

Mis geen editie en bespaar véél op je losse aankopen!

Voor slechts € 33,50 ZES EDITIES IN DE BUS

Bestel nu! Ga naar: muziekmagazines.nl/slagwerkkrant

Daar vind je ook tal van andere abonnementsaanbiedingen bijvoorbeeld bij een abonnement Slagwerkkrant een gratis proefabonnement op Musicmaker of Interface!

muziekmagazines**.nl**

SLAGWERKKRANT DIGITALE EDITIES

VIA READLY.COM Readly

SLAGWERKKRANT.NL VOOR HOT NEWS – TESTARCHIEF – VIDEO'S – EXTRA'S BIJ HET MAGAZINE

SLAGWERKKRANT SOCIALS

LIKE ONS OF FACEBOOK

VOLG ONS OP INSTA

SLAGWERKKRANT YOUTUBE-KANAAL

@SLAGWERKKRANT

BOSMAN

foto Fred van Diem

Ode aan N.

New Orleans, de stad die zo veel drummers aanspreekt. De stad van second line, cajun, zydeco, van The Meters, Ziggaboo Modeliste, van Stanton Moore, van melting pot, van Mardi Grass en nog veel meer Louisianaiaanse fijnheid. Check maar 'ns op YouTube: *Just a Closer Walk With Thee*, door Winton Marsalis And The Jazz At Lincoln Centre Orchestra. Let daarbij niet op Eric Clapton, wel op Taj Mahal, maar vooral op drummer Ali Jackson. Zijn drumsolo halverwege, waarmee hij het uptempo gedeelte inleidt, is van second line doordrenkt en is een van de meest te gekke drumstukken die ik ken.

Ik vertoef graag in het avonturengebied tussen shuffle en straight. Daar is het toch het leukst: het is er lekker rommelig, prettig ongeorganiseerd, en je komt nog 'ns voor verrassingen te staan. Zoals het leven zou moeten zijn dus eigenlijk. Hier in Nederland vond ik Ro Krom altijd een fantastische New-Orleans-drummer. Hij was frontman van Gotcha!, waar ik in drumde. Maar Ro drumde ook, en goed! Ongeschoold, op een manier die maakt dat je ervan baalt dat je zelf wél les hebt gehad. Precies de juiste mix van groove en gerommel.

Vaak zijn niet-drummers helden van me. Of beter gezegd, muzikanten die ook goed kunnen drummen. Paul McCartney bijvoorbeeld, of Stevie Wonder. Jack White. Marvin Gaye. Mike D van The Beastie Boys vind ik ook te gek. Singer-songwriters met een eigen visie op drummen, met ideëen en oplossingen waar je als 'drummers drummer' niet snel mee zou komen. Vaak simpele dingen, maar daarom juist creatief en verrassend. Scholing kan verrijken, maar ook een beperking zijn. Ik ben nog altijd aan 't leren om tijdens het drummen niet als drummer te denken, in de hoop dat het ongepolijst en origineel wordt. Ook als ik met Guus speel (ik hoor je denken: Brabant ongepolijst?). Ik probeer binnen zijn liedjes de plek op te zoeken waar de drums smoel krijgen en daarmee het liedje. Waar zit nou de juiste balans tussen je persoonlijke edge en de edge die je het liedje wil meegeven. Het hoeft maar één klap op de snare te zijn. Vind ik gaaf, *keeps me going*.

De band Fishpot is opgericht door Ro en toetsenist Nico Brandsen. In Fishpot konden we allemaal onze liefde voor second line en New Orleans-funk kwijt. Met gitarist Wouter Planteijdt, bassist Thijs Vermeulen, percussionist Rudi de Graaff en zangeres Beatrice van der Poel: het was een vriendengroep. Ik deed vaak mee als tweede percussionist en zanger. Later nam ik de drumkruk van Ro over. De band is nooit heel bekend geworden, maar het is één van de beste bands waarin ik heb gespeeld.

Nico Brandsen was Hammond-organist pur sang, maar begon als tamboer bij de plaatselijke fanfare. Hij kon daarom als de beste roffelen. Second line was een van z'n grote liefdes. Op 10 januari overleed hij. Daarmee verliest de Nederlandse muziekwereld een gigant, en ik zal hem verschrikkelijk missen.

Martijn Bosman

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/musicmaker

MUSICMAKER. MAKE IT!

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

SLAGWERKKRANT ADVERTENTIE-INDEX

SLAGWERKKRANT 240

Aquarium Sessions	62	Ludwig	35
Drum3Daagse	38	Music Station	57/66
DrumBase	57	Musicmaker	66
Drumland	57	Muziekmagazines.nl	47
EMD/Remo	03	Slagwerkkrant	64
Esmono	57	Stiggelbout	57
Fentex	57	Thomann	18/19
Hoshino/Tama	02/68	Zildjian	67

MUSICSTATION

Een dagje workshoppen in de kerstvakantie met Cesar Zuiderwijk
Den Haag (max. 10 personen)
www.musicstation.nl

wo 27 december
11.00-15.00 – absolute beginners
19.00-23.00 – absolute beginners

do 28 december
11.00-15.00 – beginners
19.00-23.00 – beginners

vr 29 december
11.00-15.00 – beginners
19.00-23.00 – gevorderden

za 30 december
11.00-15.00 – beginners
19.00-23.00 – gevorderden

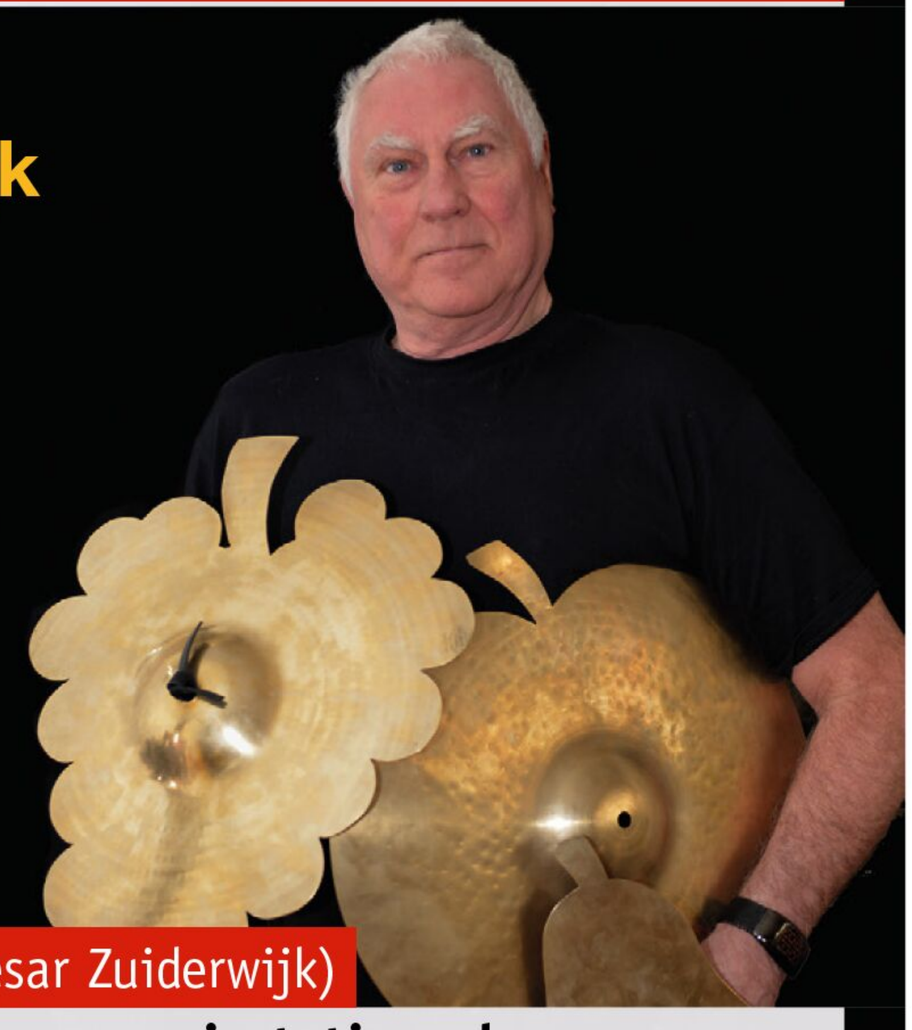

Deelname 50 euro ((incl. lesmateriaal en lunch)
Reserveer: info@musicstation.nl (vermeld je telefoonnummer)
Data onder voorbehoud van de coronasituatie – volg onze website.

Voor drumlessen (en voor privélessen en workshops van Cesar Zuiderwijk)

Pearl Zildjian Roland REMO VATER

www.musicstation.nl
Info: Prinsestraat 38, 2513 CD Den Haag,
info@musicstation.nl

Zildjian®

K PAPER THIN CRASH

Cymbal Collection

The new K Paper Thin Crashes are a classic example of ZILDJIAN's greatest strengths — giving nods to the most resonating moments of its 400-year history, leading the charge in cymbal innovation, and rewarding the trust of drummers worldwide with cymbals that deliver and exceed the demands of players in the modern era.

ZILDJIAN began offering Paper Thin cymbals as early as the 1950's.
After an exhaustive review of over 70 years in cymbal trends for musical needs that still exist today, the result is a resounding answer to years of customers demanding the return of this weight class.

Thanks to new advancements by ZILDJIAN's R&D team, this new assortment joins the iconic K Family with **18", 19", 20", 21" and 22"** crash offerings that blend the popular Paper Thin qualities with the characteristics unique to larger cymbal sizes.

- **Thinnest crashes in the K Family**
- **Explosive, dark crash sound with quick decay**
- **Buttery under-stick feel**

www.zildjian.com www.facebook.com/zildjianbenelux www.instagram.com/zildjiancompany

Zildjian | 400 YEARS

Distribution for Belgium, Luxembourg and the Netherlands: MUSIK MEYER GmbH·Benelux
Industriestraße 20 · 35041 Marburg (Germany) · www.musik-meyer.de/benelux

50

TAMA®

1974 - 2024

A SPECIAL EVENT

TAMA'S 50TH ANNIVERSARY CELEBRATION

20th May 2024

Schouwburg Amstelveen NL

Tickets: www.schouwburgamstelveen.nl

Eloy Casagrande

Simon Phillips

Anika Nilles

Roni Kaspi

Camille Bigeault

David Bao

Maxx Furian

Nadesh Ligthart

Tama Drums TAMAofficial officialtamadrums @TAMAofficial

TAMA®